

TIRSDAG DEN 13. JANUAR 2009

FORSÆDE: Edward McMILLAN-SCOTT

Næstformand

1. Åbning af mødet

(Mødet åbnet kl. 09.00)

2. Modtagne dokumenter: se protokollen

3. Debat om krænkelse af menneskerettighederne, demokratiet og retsstatsprincippet (meddelelse om indgivne beslutningsforslag): se protokollen

4. Institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (omarbejdning) (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning af Wolf Klinz for Økonomi- og Valutaudvalget om forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (omarbejdet) (KOM(2008)0458 – C6-0287/2008 – 2008/0153(COD) (A6-0497/2008).

Wolf Klinz, ordfører. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! I juli 2008 fremsatte Kommissionen sit forslag til revision af det eksisterende direktiv om institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) og skabte dermed grundlag for det, vi forhandler om i dag. Vi måtte overholde en yderst ambitiøs tidsplan for at sikre gennemførelsen af revisionen af direktivet om investeringsinstitutter, som har eksisteret i den nuværende form siden 1985, inden udløbet af den nuværende valgperiode.

Sigtet med disse reformer var helt klart at forbedre den europæiske fondsbranches konkurrenceevne, at sætte den i stand til at reducere sine omkostninger, at udvikle og udnytte stordriftsfordele, at sikre reel adgang til alle markeder i EU for alle udbydere af fondsinvesteringer og at gennemføre dette uden at reducere beskyttelsen af investorerne. Tværtimod ønskede vi at øge beskyttelsen af investorerne. Vi havde med andre ord et meget ambitiøst program, og jeg påskønner i høj grad den kendsgerning, at det i samarbejde med alle de involverede institutioner lykkedes os at afslutte dette projekt inden for et så kort tidsrum.

Investeringsfonde giver små investorer mulighed for at investere mindre kapitalbeløb i en diversificeret, professionelt forvaltet portefølje. Europæiske investeringsinstitutter har allerede tidligere vist sig at være en stor succes. Kollektive investeringer i værdipapirer sælges ikke blot i Europa, men eksporteres også i ganske pænt omfang til regioner uden for EU, især til Sydamerika og Asien, hvor de nyder betydelig anseelse. Derfor var det ved revisionen af dette direktiv så afgørende at sikre, at vi ikke skadede disse investeringsinstitutters position.

Direktivet om investeringsinstitutter er blevet ændret to gange tidligere, og Kommissionen har også denne gang været meget omhyggelig ved foretagelsen af revisionen. Den gennemførte en høringsproces, fremlagde en grøn bog og en hvid bog og gennemførte tilbunds gående diskussioner med alle involverede parter på markedet. Kommissionen foreslog i alt seks foranstaltninger i denne revision, der skulle bidrage til at opfylde de målsætninger, jeg henviste til tidligere.

De omfatter for det første indførelse af administrationsselskabspasset og for det andet en lettelse af grænseoverskridende fusioner af fonde med henblik på at reducere antallet af fonde, der udbydes i Europa, og dermed fjerne den ubalance, der i dag kan konstateres mellem Europa og specielt USA. For det tredje giver foranstaltningerne mulighed for master-feeder-strukturer, med andre ord mulighed for at investere én fond i et andet master-institut og lade dette institut forvalte investeringerne. For det fjerde udarbejdelse af et kun to sider langt informationsdokument, kendt som den centrale investorinformation, der indeholder de vigtigste informationer til små investorer. For det femte muliggør de en forenkling af anmeldelsesproceduren for at sikre, at når en fond anmoder om godkendelse i et land, hvor den endnu ikke er godkendt, medfører det ikke de facto en fornyet godkendelse. Endelig styrkes tilsynssamarbejdet.

Fondsbranchen er ikke sluppet uskadt fra finanskrisen. Der er sket en kraftig udstrømning af penge, og under disse omstændigheder er det helt afgørende, at vi træffer afgørelser så hurtigt som muligt for at styrke fondenes troværdighed og sikre, at små investorer ikke mister tiltroen til disse investeringsinstrumenter.

Jeg vil gerne runde af med to afsluttende bemærkninger. Den første er, at Kommissionen har nedsat en gruppe under Jacques de Larosières forsæde, som skal undersøge spørgsmålet om tilsyn i Europa. Jeg håber, at konklusionerne og forslagene fra gruppen i sidste ende vil blive accepteret af Kommissionen og falde i god jord her. For det andet oplever vi især i tilfælde af fusioner mellem fonde på tværs af grænserne fortsat forskelle i den skattemæssige behandling af grænseoverskridende og nationale fusioner. Her opfordrer vi også Kommissionen til at sikre, at begge former er underlagt samme betingelser og ikke behandles forskelligt.

Charlie McCreevy, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Det glæder mig at give udtryk for Kommissionens støtte til Parlamentets ændringsforslag til UCITS IV-forslaget. Det vil lette vedtagelsen af ændringerne af UCITS IV ved førstebehandlingen. Et sådant resultat vil være en yderst tilfredsstillende udvikling for EU's fondsmarkeder, som har været stillet over for mange svære udfordringer på det seneste.

Det forslag, Kommissionen vedtog i juli sidste år, er resultatet af en omfattende høringsproces. Den gik i gang før den finansielle krise. Forslaget afstikker nogle klare mål for forbedring af UCITS-direktivets funktion. Med det in mente ønskede Kommissionen at forenkle og stimulere salget af UCITS på tværs af grænserne, udstyre fondsforvalterne med effektive redskaber til forøgelse af fondenes størrelse og til at nyde godt af stordriftsfordele. Det drejer sig dog ikke blot om at være konkurrencedygtige. Kommissionen ønskede også at indføre effektive regler for investorinformation til sikring af, at alle med ønske om at investere opsparede midler i et investeringsinstitut får grundlæggende, klar og forståelig information, før de træffer en afgørelse.

Det glæder mig at konstatere, at de mål, Kommissionen har sat sig med sine forslag, er nået. Parlamentet og Rådet har tilpasset Kommissionens forslag vedrørende fusioner, master-feeder-strukturer, anmeldelse af fonde og central investorinformation, men de meget store ambitioner i Kommissionens oprindelige forslag er blevet respekteret fuldt ud.

Kommissionen er meget tilfreds med resultatet af den fælles beslutningsprocedure med hensyn til de kapitler, der var indeholdt i forslaget fra juli. Med hensyn til administrationsselskabspasset, som blev en vigtig del af forslaget, oprindelig på tidspunktet for forslagets vedtagelse, nærmede Kommissionen alvorlige bekymringer om de potentielle negative følger af et utilstrækkeligt forberedt administrationsselskabspas for værdipapirinvestorer og ikkeprofessionelle investorer, som sætter deres penge i fonde i investeringsinstitutter.

Set i bakspejlet er jeg overbevist om, at vores beslutning om at høre Det Europæiske Værdipapirtilsynsudvalg om disse spørgsmål var rigtig. Det var med til at gøre det muligt for Parlamentet og Rådet at udforme forsvarlige bestemmelser til beskyttelse af deltagernes interesser. Det var for mig det altafgørende i forbindelse med administrationsselskabspasset.

Vi er kommet langt siden juli 2008. Det Europæiske Værdipapirtilsynsudvalgs råd har skabt basis for et omfattende sæt bestemmelser, der præciserer ansvarsoverholdelse, sikrer en komplet strøm af oplysninger og underbygger det nødvendige samarbejde og støtten til myndighederne i EU's medlemsstater. Det gælder på alle trin: den indledende godkendelse, løbende tilsyn og håndhævelse. Kommissionen kan nu gå ind for kompromisteksten.

Vores arbejde er dog ikke afsluttet. Administrationsselskabspassets succes afhænger af vores evne til at finde svar på nogle komplicerede udestående spørgsmål, såsom risikoforvaltning via niveau 2-foranstaltninger. Dette arbejde vil også give lejlighed til at tackle svagheder i risikostyringen, som er blevet åbenbare i et begrænset antal tilfælde i den senere tid.

Kommissionen er blevet pålagt nogle meget skrappe tidsfrister for gennemførelsen af disse foranstaltninger. Vi har givet udtryk for vores tvivl om overholdelsen af disse frister. Vi behøver tid og ressourcer til en omhyggelig forberedelse af disse foranstaltninger, til at høre de berørte parter og til at indføre foranstaltningerne. Kommissionen vil bestræbe sig på at påbegynde processen hurtigst muligt. Vi får også brug for et fuldt og aktivt samarbejde fra alle aktørers side, herunder fra Parlamentet, hvis vi skal nå målet til tiden.

Jeg vil gerne endnu en gang sige hjertelig tak til ordføreren, hr. Wolf Klinz, og give udtryk for min påskønnelse af og beundring over, hvor effektivt Parlamentet har håndteret denne sag. Alle tre institutioner kan være tilfredse med den enighed, der er opnået på ganske få måneder. De har vist, at Europa kan handle hurtigt for at gennemføre nyttige lovgivningsmæssige forbedringer. De skal bygge videre på dette resultat nu og færdiggøre det ambitiøse program for gennemførelseslovgivningen.

Lad mig endelig afslutte med to erklæringer, som Kommissionen er indstillet på at fremsætte i relation til vedtagelsen af denne betænkning.

For det første vedrørende spørgsmålet om beskatning af grænseoverskridende fusioner. Kommissionen vil påtage sig at undersøge de potentielt negative følger, nationale beskatningsregler kunne få for grænseoverskridende fusioner, og bruge sine midler, når de foreslåede bestemmelser er vedtaget. Kommissionen vil især undersøge de potentielle tilfælde af negative skattemæssige følger for investorer.

Med hensyn til tilsyn har jeg slået til lyd for behovet for at styrke tilsynssamarbejdet. I Solvens II og i ændringerne til kapitalkravsdirektivet har Kommissionen på anbefaling af mig fremsat forslag om styrkelse af tilsynssamarbejdet. Jeg har derfor ingen problemer med at erklære mig enig i behovet for at komme videre på dette afgørende område. For at sikre konsekvens og sammenhæng i al relevant lovgivning inden for den finansielle sektor er Kommissionen derfor enig i, på basis af konklusionerne i Larosière-betænkningen, at undersøge behovet for at styrke de bestemmelser i direktivet, der har relation til ordninger for tilsynssamarbejdet.

Jean-Paul Gauzès, *ordfører for udtalelsen fra Retsudvalget*. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Må jeg have lov til først at udtrykke min beundring for det bemærkelsesværdige arbejde, vores ordfører, Wolf Klinz, har gennemført. Det er lykkedes for ham at opnå bred enighed i Økonomi- og Valutaudvalget og forhandle et fuldstændig tilfredsstillende kompromis igennem med formandskabet.

Da Retsudvalget blev bedt om en udtalelse, gav det sine synspunkter til kende, og de blev taget i betragtning. Det oprindelige direktiv om investeringsinstitutter var nøglen til udvikling af de europæiske investeringsfonde. I juni 2007 beløb de aktiver, der blev forvaltet i investeringsinstitutter, sig til 6 000 mia. EUR, og investeringsinstitutter stod for ca. 75 % af investeringsfondsmarkedet i EU. De interne garantier, som investeringsinstitutter yder, giver en forklaring på, hvorfor de er anerkendt af investorer langt ud over Europas grænser. Imidlertid er det nødvendigt at ændre bestemmelserne for at fremme udviklingen af disse fonde.

De ændringer, der blev foretaget i 2001, åbnede op for nye investeringsområder for investeringsinstitutter, men de efterlod også adskillige flaskehalse. Grønbogen udløste en offentlig debat. I 2005 blev den fulgt af en hvidbog.

I dag kan vi hilse de effektivitetsmæssigt store fremskridt velkommen, som det foreliggende forslag indeholder. Det mest betydningsfulde fremskridt er anerkendelsen af et europæisk administrationsselskabspas. De foreslåede bestemmelser vil muliggøre implementeringen af dette administrationsselskabspas og samtidig garantere passende beskyttelse af investorer. Det er et komplet pas, og vi påskønner det. De tilsynsforanstaltninger, det omfatter, vil afgjort effektivt fjerne enhver tvivl, der måtte være kommet til udtryk.

Forslaget medfører også store tekniske forbedringer, f.eks. anmeldelser, grænseoverskridende fusioner og gruppering af fonde via master-feeder-strukturer. Den harmonisering, der vil blive opnået ad denne vej, vil også garantere retfærdige konkurrenceforhold på tværs af EU, forudsat der som fremført af ordføreren træffes foranstaltninger på det skattemæssige plan for at undgå forvriddninger.

Astrid Lulling, *PPE-DE-Gruppen*. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær! Jeg nærer mere end nogen sinde blandede følelser for det direktivforslag, som Parlamentet skal til at stemme om. Det er rigtigt, at ordføreren hr. Klinz har arbejdet med dette i mange år og har forhandlet talentfuldt, især under trilogien. Det stemmer også, at direktivet vil skabe en række betydelige fremskridt i det indre markeds funktion og i den kollektive forvaltning af finansielle aktiver, som den europæiske investeringsfundsbranche har hilst velkommen. Det gælder også fortsat, at forhandlingerne og diskussionerne i Rådet og Parlamentet aldrig har været fuldstændig frie, da resultatet var kendt på forhånd. For visse aktører var det nemlig afgørende at få indført det europæiske administrationsselskabspas for enhver pris.

Der er ikke mere at tilføje om princippet, passet forsvarer sig selv. Det er imidlertid nødvendigt at sikre, at indførelsen af administrationsselskabspasset ledsages af de nødvendige garantier, især med hensyn til tilsyn med fonde, da det fører til adskillelse af funktioner ud over grænserne. Jeg tager med beklagelse til efterretning, at systemet som gennemført ikke blot er kompliceret, men også genstand for forskellige fortolkninger. Der er risiko for, at det snart løber ind i praktiske vanskeligheder, der vil skade den europæiske eksportfundsbranche, især hvad eksporten til tredjelande angår.

Jeg har faktisk bemærket, at min holdning er i mindretal, selv om jeg ikke føler mig utilpas ved det. Havde der været tale om normale tider, ville jeg have været fristet til at sige, at det kun vil være muligt at drage definitive konklusioner om spørgsmålet på basis af praksis og derfor afgøre, hvem der har ret. Er det dem,

der stoler på markedsoperatørernes evne til at tilpasse sig, eller dem, der insisterer på en mere forsigtig tilgang? Jeg udelukker ikke muligheden for succes, men der er på den anden side ingen garanti for den. I lyset af de seneste nyheder, især Madoff-skandalen og dens følger for den samlede branche, der forvalter finansielle aktiver, får vi sandsynligvis ingen forsikring.

Min skepsis må vige for bekymring. Investeringsfondsbranchen vil ikke gå ram forbi i finanskrisen. Det ved vi nu. Det bliver måske nødvendigt at stille grundlæggende spørgsmål. I denne dybe krise kan foretagelsen af valg, der udvander de berørte parterers ansvar eller forudsætter perfekt samarbejde mellem tilsynsmyndighederne, reelt føre til inkongruens.

Jeg siger, hvad jeg tænker, nemlig at dette direktiv også er fra en anden æra, fra før krisen. Det kendetegnes af en vis nonchalance. Det finansielle system oplever i virkeligheden en varig og grundlæggende tillidskrise, og store dele af dets arkitektur skal tages op til fornyet overvejelse. Lad os ikke glemme, at det er pengemarkedsfondenes primære ansvar at beskytte investoren ved at diversificere risiciene og fastlægge strenge regler. Ved at stemme for teksten som den ser ud uden rigtigt at vide, hvilken retning vi bevæger os i, får vi det til at se ud, som om intet er hændt. Dette tilbageskridt fra virkeligheden vil ikke medføre noget godt, så jeg vil afholde mig fra at stemme, selv om jeg har underskrevet det kompromisændringsforslag, der er forhandlet igennem med Rådet. I lyset af omstændighederne forekommer de foretagne ændringer mig at være af ringe betydning sammenlignet med de principielle spørgsmål, jeg lige har rejst.

Donata Gottardi, for PSE-Gruppen. – (IT) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Vi skal til at stemme om det nye direktiv om institutter for kollektiv investering i værdipapirer. Dette direktiv har spillet en yderst vigtig rolle tidligere og vil fortsat gøre det i fremtiden.

Tingene har ændret sig så hurtigt siden det første direktiv, som har sin oprindelse et kvart århundrede tidligere, at vi nu er nødt til at koordinere love, regler og administrative bestemmelser, som titlen fastslår, og anmode om en radikal ajourføring for at tage højde for nye behov, som efter min opfattelse skal ses i lyset af større omskiftelighed og mobilitet såvel som større tilsyn og kontrol.

Arbejdet i Økonomi- og Valutaudvalget skred frem i en glimrende samarbejdsånd takket være den positive holdning hos ordføreren, som jeg ikke kan takke nok, og i Rådet, måske fordi vi indså, at vi berørte et område, som er nøje forbundet med finanskrisen, og at detastede med at komme med en række rettidige og passende svar. Efter min mening er det på dette trin vigtigt at opregne nogle få punkter, hvor vi nåede frem til en god forståelse og forhåbentlig også gode resultater. Det er tilfældet med administrationsselskaber, især med hensyn til identifikation af gældende lovgivning, nemlig loven i den medlemsstat, hvor fonden befinder sig, eller hvor administrationsselskabet blev oprettet, for at styre os i retning af et mere klart, sikkert og effektivt tilsynssystem. Det er også tilfældet med aftalen om niveau 2-foranstaltningerne, som Kommissionen er pålagt at vedtage senest til juli 2010.

Det gælder også for den forståelse, der pålægger administrationsselskabet ansvaret for procedurer, mekanismer og kontaktpersoner, som gør det muligt for forbrugere og investorer at indhente specifikke oplysninger, ikke mindst i tilfælde af klager fra deres side, hvis administrationsselskabet ikke er hjemmehørende i deres medlemsstat. Vi bør se positivt på muligheden for en yderligere styrkelse af samarbejdet på tilsynsområdet, med bilaterale og multilaterale aftaler mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder om investeringsinstitutter og administrationsselskaber, og også på aftalen om fusion og master-feeder-strukturer, som gør det muligt at operere overalt på det indre marked. Der er dog stadig forskellige opfattelser af timingen af anmeldelsesproceduren, fordi vi gerne havde set og fortsat holder fast ved ønsket om en længere og mere passende frist som fastlagt af Rådet.

Endelig vil jeg gerne nævne de fremskridt, der er gjort med hensyn til prospektet, den centrale investorinformation til sikring af forbrugere, med en bemærkning om, at vi også i dette tilfælde gerne havde set en trykt udgave af prospektet rundsendt automatisk på grund af dets begrænsede størrelse, og ikke blot efter anmodning. Og endelig mener jeg, der burde herske bred enighed om behovet for at få færdiggjort denne sag ved førstebehandlingen.

Olle Schmidt, for ALDE-Gruppen. – (SV) Hr. formand, hr. kommissær! Jeg vil starte med at takke min kollega fra Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa, hr. Klinz, for sit glimrende arbejde. I så omskiftelig en tid som dette efterår har været, er det som allerede nævnt lykkedes for ordføreren at opnå et rimeligt kompromis. Selv uden finanskrisen er det vanskeligt at behandle disse spørgsmål. Det ved jeg kun alt for godt, eftersom jeg var ansvarlig for at få investeringsinstitutterne igennem i 2001.

Sigtet med investeringsinstitutfondene er at skabe ikke blot et bedre og større fondsmarked, men også et åbent og forbrugervenligt marked. Det er i det store og hele sket. Der blev ryddet mange hindringer af vejen i 2001. Jeg vil gerne minde alle om, at det heller ikke var specielt let dengang. Det var også før Lamfalussy-processen. Der eksisterer imidlertid fortsat enkelte hindringer, og det er dem, der nu tages fat om. Markedsføringen vil blive forbedret. Der kommer bedre beskyttelse af investorerne. Det bliver muligt med fusioner af fonde og master-feeder-strukturer, mens samarbejdet mellem tilsynsmyndighederne vil blive styrket, noget som også blev nævnt af kommissæren.

Bestemmelserne om administrationsselskabspasset har været et omtåleligt spørgsmål. Vi har allerede hørt kommentarer om det. Vi er opmærksomme på de forskellige opfattelser. Imidlertid synes jeg, det nuværende forslag er godt. Det er altid godt med konkurrence og åbenhed på et velorganiseret marked.

Et andet vigtigt spørgsmål var den centrale investorinformation, der erstatter det forenkede prospekt. Der skal skabes balance mellem relevant information og effektivitet. For mange oplysninger er ikke af det gode, men det er for få heller ikke. Spørgsmålet om sprog er naturligvis følsomt, men vi må efter min opfattelse have mod til at gribe spørgsmålet an, hvis vi ønsker at videreudvikle den grænseoverskridende handel. Der er også behov for en rimelig balance på området.

Som det blev klart i efteråret, har Europa behov for et effektivt fungerende finansmarked. Investeringsinstitutterne har banet vej og er blevet en succes og også et værdsat varemærke uden for Europa. Lad os sikre denne udvikling, som dette forslag netop også gør.

Eoin Ryan, for UEN-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne starte med at lykønske ordføreren, hr. Klinz, med den glimrende betænkning. Han har arbejdet usædvanligt hårdt på at skabe enighed om et kompromis, og det skal han have tak for.

Det reviderede direktiv om investeringsinstitutter vil efter ikrafttrædelsen medføre en stor reduktion i bureaukratiet og i unødvendige omkostninger.

Under forhandlingerne hen imod et kompromis vandt en række specifikke anliggender i visse medlemsstater anerkendelse og muliggjorde hermed etablering af et stærkt forslag med bred opbakning. Det beskytter efter min opfattelse ikke blot forbrugerne, men gavner også investorerne. Som nogle af talerne allerede har sagt, er et åbent marked en positiv ting, som kan være en meget god ting for os alle, hvis det er reguleret ordentligt.

Revisionen af direktivet om investeringsinstitutter er et yderligere udtryk for, at dagens finansielle markeder er så integrerede, at en effektiv regulering og drift af sektoren for globale finansielle tjenesteydelser kræver fælles regler og standarder. Det anerkendes ikke blot i Europa, men også globalt her hvor vi gennemlever tider, der finansielt er uden fortilfælde. Det er meget vigtigt, at vi arbejder sammen på globalt plan i forsøget på at løse problemerne.

Lad mig så tilføje, at dagen i dag er helt speciel. Vi fejrer nemlig euroens tiårsdag, hvilket i sig selv illustrerer betydningen af økonomisk samarbejde. Det er et held, at mit eget land, Irland, er med i eurozonen, da den nuværende valuta har været en kilde til stabilitet for Irland og andre lande i en tid med hidtil uset turbulens og også under den nuværende globale recession. Hvis Irland ikke havde været med i eurozonen, ville vi sandsynligvis have befundet os i samme uheldige situation som Island, men det er ikke tilfældet.

Jeg vil gerne minde nogle af de irske medlemmer af Parlamentet om, især Sinn Féin, at hvis de havde fået deres vilje, ville vi ikke have været med i euroen. De beskrev det på det tidspunkt som et tilbageskridt. Irland ville ikke være med i den monetære union, og Irlands økonomiske stilling ville være lige så dårlig som Islands.

Jeg vil gerne minde modstanderne af det europæiske projekt i Irland om, at mange lande rundt omkring i verden nu udnytter Irlands forkastelse af Lissabontraktaten og forvirringen om de eventuelle eller konstaterede negative følger til at sikre sig nye kontrakter på Irlands bekostning. Økonomisk skal Irland forblive i centrum af den europæiske beslutningstagning, hvor vi traditionelt har befundet os, og hvor vores virksomheder behøver og ønsker, at Irland befinder sig.

John Purvis (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Med al den polemik, der i øjeblikket omgiver reguleringen af den finansielle tjenesteydelsessektor og den umådeholdne trang til at foretage forhastet overregulering, er dette et velkomment eksempel på fornuftig, passende og afmålt regulering af branchen. Hr. Klinz og Kommissionen har udført et godt stykke arbejde, og jeg støtter gerne denne betænkning og den foreslåede revision.

Investeringsinstitutter er en afgørende del af den europæiske, og også af den skotske, investeringsforvaltningsbranche. De er et helt afgørende opsparingsinstrument for indskydere og investorer, ikke blot i Europa, men over hele verden. Efterligning er uden tvivl et tilstrækkeligt pænt kompliment, og selv i USA er investeringsinstitutter den model, man stræber efter. Hr. Klinz har inkorporeret meget af det, jeg anser for helt afgørende, såsom diversificering i nye investeringsprodukter og teknikker med rimelig sikkerhed på et fornuftigt niveau. Vigtigst af alt skal vi opnå øgede stordriftsfordele i Europa. Mange af vores investeringsinstitutter er for små, og der er for mange af dem, så vi skal gøre det lettere at fusionere. Personlig havde jeg gerne set en endnu større åbning, så investeringsinstitutter med forskellige investeringsmålsætninger lettere kunne fusionere, forudsat investorerne var ordentligt beskyttet og informeret om sådanne ændringer.

For det tredje er administrationssselskabsloven en meget betydningsfuld ny bestemmelse, som vil muliggøre øgede stordriftsfordele, større effektivitet og mindre bureaukrati. Det kan kun være i investorernes interesse. Revisionen vil derfor gavne branchen, men, endnu vigtigere, også gavne investorer og indskydere, ikke blot i Europa, men i hele verden. Det glæder mig at støtte hr. Klinz' betænkning og revisionen af direktivet om investeringsinstitutter.

Pervenche Berès (PSE). – (FR) Hr. formand, hr. Klinz! Tak for Deres arbejde, engagement og forhandlingsevner. Investeringsinstitutter er på en måde et varemærke for de europæiske finansmarkeder. De er et godt eksportprodukt. Imidlertid forekommer der ubalance i EU, da det er et område med producentlande og forbrugerlande, så der følges forskellige strategier.

En af målsætningerne for en revision af dette direktiv er under disse omstændigheder at organisere et internt marked for investeringsinstitutter, som virkelig fungerer. Der er fire spørgsmål på dette trin. Det første, som allerede er rejst i denne forhandling, er tydeligvis administrationssselskabsloven, og jeg hørte kommissæren fortælle os om sin frygt for en dårlig forberedelse af dette pas. Det kræver imidlertid vilje til at forberede det, hr. McCreevy. Jeg har undertiden fået det indtryk, at det ikke var noget, kommissæren havde sat sig for at sikre. Jeg er derfor glad for de forhandlinger, der er startet på Europa-Parlamentets og Rådets initiativ for at sikre, at når direktivet om investeringsinstitutter revideres, vil vi vedtage et rigtigt administrationssselskabsloven, som vil sætte EU's indre marked i stand til at fungere under normale forhold.

Min anden betragtning vedrører spørgsmålet om tilbageholdelse. Hvis vi i forbindelse med revisionen af kapitalkravsdirektivet kræver, at bankerne tilbageholder 5 % af de obligationer, de placerer på markedet, vil det blive nødvendigt at foretage en øjeblikkelig harmonisering af tilbageholdelsesforpligtelserne på investeringsinstitutområdet på tilsvarende betingelser, fordi de samme risici skal medføre samme regler.

Min tredje betragtning vedrører spørgsmålet om tilsyn. Jeg tror ikke, nogen her nærer tvivl om vores vilje til at tilstræbe forbedrede tilsynsbetingelser. Vi afventer alle resultatet af arbejdsgruppen under Jacques de Larosières ledelse, som kommissionsformand Barroso tog initiativ til. Der står efter min mening så meget på spil, at vi ikke kan vente meget længere på at få gennemført resultaterne af denne arbejdsgruppe. Det vil få indvirkning på betingelserne for organisering af tilsyn mellem de berørte parter, altså producenter og forbrugere af investeringsinstitutternes produkter. Vi har derfor behov for at få defineret tilsynsspørgsmålene på dette område.

Min sidste bemærkning vedrører spørgsmålene om beskatningsordning. Ordføreren har nævnt dem, og kommissæren har forpligtet sig. Bag spørgsmålet om beskatningsordning skjuler der sig en protektionisme, som vi må undsige os, som vi ønsker at overvinde. Det kræver, at Kommissionen tager initiativ til, at beskatningsordningen tillader reelt fri bevægelighed for investeringsinstitutternes produkter uden protektionisme.

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). – (LT) Hr. formand! Jeg vil også gerne fremhæve ordførerens glimrende indsats og evne til at finde et egnet kompromis. Som visse andre talere nærer jeg dog også en vis skepsis. Den vedrører bestemmelsen om, at EU's medlemsstater som fastslået i dokumentet skal udarbejde alle dokumenter i relation til investeringsbranchen "på et sprog, der er gængs i den internationale finansverden", hvilket betyder på engelsk.

Jeg slog til lyd for at skabe mulighed for, at institutterne kunne reducere omkostninger, som ikke ville blive underlagt detaljerede bestemmelser, men fondsforvaltere med ét sprog, i dette tilfælde engelsktalende, bør ikke få prioritet og nyde konkurrencemæssige fordele. Vi bør også undgå at skabe retlig usikkerhed.

Hvordan kan en forbruger forsvare sine rettigheder, hvis dokumentet skaber forudsætning for en flertydig fortolkning af finansielle virksomheders ansvar? Jeg er tilhænger af et klart defineret ansvar inden for finansbranchen og de konkurrencebetingelser, som investeringsbranchen følger.

Marek Aleksander Czarnecki (ALDE). – (PL) Hr. formand! Det bør efter min mening være en prioritet i Parlamentets arbejde at få øget effektiviteten af de mekanismer, som ligger til grund for investeringsinstitutternes funktion. For at øge fordelene og konkurrencen i den europæiske fondsbranche bør udgifterne for investorerne begrænses og dermed samtidig sikre dem samme høje beskyttelsesniveau. Jeg er enig med ordføreren i, at det eksisterende prospekt bør erstattes af et frit dokument, der indeholder central investorerinformation.

Det er også uhyre vigtigt at fortsætte arbejdet med direktivet på området for beskatning af fondsfusioner med henblik på at fjerne skattehindringer. Desuden har jeg som ordføreren den holdning, at praktisk anvendelse af administrationsselskabspasset, der tilsigter at give administrationsselskaber retten til at tilbyde porteføljeforvaltning i hele EU, ville bidrage til skabelsen af et reelt fælles marked for fondsbranchen.

Charlie McCreevy, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Må jeg endnu en gang give udtryk for min påskønnelse af og beundring for Parlamentets effektive måde at håndtere denne sag på. Det skyldes en bemærkelsesværdig hurtigt opnået enighed.

Som allerede nævnt slutter sagen ikke her. Der skal stadig gøres meget på niveau 2. Medlemsstaterne vil også skulle foretage en fuldstændig omsætning af dette nye regelsæt, niveau 1 og niveau 2, inden sommeren 2011. Der vil skulle gennemføres ordninger for samarbejdet mellem de nationale tilsynsinstitutioner. De er afgørende for, at administrationsselskabspasset kommer til at fungere ordentligt.

Jeg kan forsikre om, at Kommissionen vil udfylde sin rolle for at lette denne udvikling og få disse stærkt påtrængte ændringer sat i værk inden for EU's fondsbranche.

Wolf Klinz, ordfører. – (DE) Hr. formand! Lad mig begynde med at erklære mig enig med kommissæren i, at det sandelig ikke er afslutningen på sagen. Vi skal i gang med gennemførelsen, og én af grundene til fastsættelsen af relativt stramme tidsfrister for Parlamentet og Rådet er ønsket om at sikre, at vi ikke skal vente alt for længe på gennemførelsen. Vi skal holde gang i sagen, fordi vi kan se, at markederne ændrer sig i rasende fart, og hvis vi altid halter bagud, vil vi ikke kunne opfylde vores målsætninger fuldt ud, eller måske endda slet ikke.

Forhandlingen i dag har vist, at der er bred tværpolitisk støtte til det kompromis, vi har forhandlet os frem til. Jeg erkender, at fru Lulling ser tingene en smule anderledes i den henseende, men jeg har rimelig tiltro til, at fremtiden vil vise, at hende bekymring for, at Luxembourgs stilling som et af Europas centrale investeringsfundscentre kunne lide skade, vil vise sig ubegrundet, og at det nye direktiv om investeringsinstitutter tværtimod også kunne skabe muligheder for dette finanscenter.

Mrs Berès har fuldstændig ret: Det helt centrale her er at skabe et reelt indre marked for investeringsfundssektoren. Denne sektor er et eksempel på, at selv om vi taler om det indre marked, findes det i mange tilfælde endnu ikke. Det er afgørende. Der er ingen, der bestrider, at det vil medføre et fuldstændigt nyt og meget ambitiøst samarbejdsniveau, herunder mellem tilsynsorganerne, men det skal vi opnå under alle omstændigheder. Også på andre områder er der behov for et tættere og mere konstruktivt samarbejde mellem tilsynsorganerne og en større gensidig tillid end hidtil. Hvis direktivet om investeringsinstitutter kan tilskynde til det med et blidt puf, vil det efter min mening blot gavne.

Niveau 2-foranstaltningerne, som kommissæren henviste til, er der ikke blot et utal af. De skal også behandles inden for kort tid, hvad der er i alles interesse at se realiseret.

Imidlertid slutter det ikke her. Branchen selv skal nemlig også lave sit hjemmearbejde. Kommissionen, og også os her i Parlamentet, har bevidst besluttet overhovedet ikke at rejse spørgsmålet om behandling af fonde, fordi vi arbejder ud fra den antagelse, at branchen vil holde sit løfte og behandle dette spørgsmål selv, uden lovgivningsmæssigt pres. Den har arbejdet med sagen i nogen tid allerede, og vi kan stadig ikke se konkrete resultater. Jeg håber, branchen snart kan fremlægge noget, da vi ellers ikke vil komme uden om at gribe yderligere ind i en overskuelig fremtid.

Afslutningsvis vil jeg gerne takke ikke blot Kommissionen, men også helt specielt Rådet for deres samarbejde og aktive støtte. Min taknemlighed gælder også alle repræsentanterne for de andre grupper, især fru Berès, fru Gottardi, hr. Gauzès og også fru Lulling, der, som vi har set igen idag, har forsvaret sine interesser tappert, men stadig var helt og fuldt parat til at indgå kompromis, hvor det var muligt. Mange tak.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted om kort tid.

(Mødet udsat kl. 09.40 og genoptaget kl. 10.00)

FORSÆDE: Hans-Gert PÖTTERING

Formand

5. Højtideligt møde og forhandling – tiåret for euroen

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er det højtidelige møde og forhandlingen om tiåret for euroen.

(Film)

Hr. Juncker, hr. Giscard d'Estaing, hr. Trichet, hr. Almunia, fru Berès, mine damer og herrer!

Den 1. januar 2009 var det tiåret for vores valuta, euroen. Her i Europa-Parlamentet fejrer vi i dag en af de mest vigtige og historiske beslutninger, EU hidtil har taget. I et EU, der voksede stadig tættere sammen økonomisk, var skabelsen af euroen en logisk udvikling i styrkelsen af det fælles marked og forenklingen af handelen i det indre marked. På trods af det herskede der ved udskiftningen af 11 selvstændige staters valuta med en fælles valuta for 10 år siden betydelig skepsis over muligheden for, at den planlagte fælles valuta ville få succes. Indførelsen krævede mod og beslutsomhed.

10 år senere konstaterer vi ikke blot, at euroen nyder lige så stor tillid som de valutaer, der tidligere blev brugt i euroområdet, men at den uden tvivl har medført betragtelige fordele for mennesker og virksomheder i EU.

Euroområdet har givet klippefast makroøkonomisk stabilitet. I lyset af økonomiens størrelse i euroområdet og den kendsgerning, at hovedparten af handelen sker på det indre marked, har euroområdet vist sig at være meget bedre rustet til at modstå de økonomiske chok, end medlemsstaterne var det tidligere med deres nationale valutaer.

Euroen har specielt under de seneste måneders globale finanskriser vist sig som en vigtig stabiliserende faktor. Den fælles valuta har nemlig beskyttet os mod de værste følger af den alvorligste finanskriser siden 1930'erne.

Uden Den Europæiske Centralbank og Det Europæiske System af Centralbanker som stabiliserende faktor ville situationen i EU sidste efterår have været betydeligt værre.

Se blot Irland, et land der blev særlig hårdt ramt af finanskrisen. Landets medlemskab af den monetære union beskyttede det imod en krise af endnu større proportioner.

Monetær union udgør et forhåbentlig uomgængeligt skridt hen imod dybere økonomisk og politisk integration. Den betyder, at man er en del af en "union med et fælles formål". Ligesom en familie taler alle medlemmerne af euroområdet med hinanden og anlægger den bedste tilgang til gavn for alle.

Skabelsen af euroen var dog ikke blot en beslutning med økonomiske og finansielle følger. Den sendte også et meget klart signal om, at EU er i stand til at føre vidtrækkende beslutninger ud i livet for at opbygge en fælles blomstrende fremtid.

I dag opfattes den fælles valuta af mange borgere i euroområdet som et af de mest positive resultater af den europæiske integration. For at sikre at det fortsat er tilfældet, skal vi holde fast ved den fælles valutas stabilitet. Det er nemlig den eneste måde at sikre, at euroen forbliver en stabiliserende faktor og et holdepunkt i en omskiftelig verden.

I dag har over halvdelen af EU's medlemsstater indført euroen. For nogle få dage siden bød vi Slovakiet velkommen som det 16. medlem af euroen, og jeg føler mig overbevist om, at den vil have endnu flere medlemmer, næste gang euroen fejrer rund fødselsdag. Målet for alle EU's medlemsstater må i sidste ende være at komme med i den fælles valuta på grundlag af stabilitetskriterierne.

Jeg er overbevist om, at denne trinvis udvidelse vil bidrage til at styrke hele euroområdet og også fungere som symbol for en fælles, fredelig europæisk fremtid, især for de unge i EU.

Den tidligere franske præsident, Valéry Giscard d'Estaing, er til stede i dag, og det er en stor glæde. Sammen med den tidligere tyske forbundskansler Helmut Schmidt, den tidligere luxembourgske premierminister Pierre Werner og andre er han en af arkitekterne bag den fælles valuta. Hjertelig velkommen, hr. Giscard d'Estaing.

(Bifald)

Jeg er enig med Helmut Kohl, der sammen med François Mitterrand, Jacques Delors og andre – vi så jo lige Jacques Santer i filmen – bidrog til euroens endelige indførelse, da han i 1998 sagde, at "... en valuta er selvfølgelig et betalingsmiddel. Men en valuta er også langt mere end et betalingsmiddel. Den har noget at gøre med kulturel identitet, og den er et udtryk for politisk stabilitet... Forestil Dem, hvor utroligt et resultat det er, at borgerne i EU..., med al vores intelligens, kreativitet og farverige mangfoldighed og på trods af alle vanskelighederne..., får en fælles valuta."

På vegne af Europa-Parlamentet vil jeg meget gerne sige tak til alle euroens arkitekter og alle de mennesker, der banede vej for den, især Den Europæiske Centralbank, dens nuværende formand Jean-Claude Trichet og hans afdøde forgænger Willem Duisenberg for deres historiske resultater. Betydningen af Den Europæiske Centralbank kan ganske enkelt ikke overvurderes.

(Bifald)

Vi skylder også en særlig tak til Alexandre Lamfalussy, formanden for Det Europæiske Monetære Institut, som vi mødtes med i går aftes, og som også deltager i et kollokvium nu.

Europa-Parlamentet og dets ansvarlige udvalg for disse anliggender, Økonomi- og Valutaudvalget, der på det tidspunkt havde Karl von Wogau og derefter Christa Randzio-Plath som formand, har også spillet en rolle som drivkraft bag dette historiske projekt i årenes løb fra valutaslangen til skabelsen af den fælles valuta. Det samme gælder for Økonomi- og Valutaudvalget i dets nuværende skikkelse under Pervenche Berès formandskab, som vi skylder en stor tak for idéen til denne højtidelighed.

Siden euroens lancering for 10 år siden har Den Europæiske Centralbank og Eurogruppen udviklet stadig tættere relationer med Europa-Parlamentet. Jeg vil gerne sig hjertelig tak til formændene for de to institutioner, hr. Juncker i sin egenskab af formand for Eurogruppen, og formanden for Den Europæiske Centralbank, hr. Trichet, for deres glimrende samarbejde med Europa-Parlamentet.

På denne tiårsdag ønsker vi den fælles valuta, euroen, mange flere succesrige år med en lys fælles fremtid for det europæiske kontinent.

Jean-Claude Trichet, *formand for Den Europæiske Centralbank – (FR)* Hr. formand, hr. Giscard d'Estaing, hr. Juncker, mine damer og herrer! Det er en umådelig ære og en stor glæde for mig at deltage i denne ceremoni, hvor vi fejrer euroen, én af Europas største bedrifter.

Jean Monnet, en af Europas stiftere, sagde en gang: "Når en idé modsvarer tidens behov, ophører den med at tilhøre dem, der udtænkte den, og den bliver stærkere end dem, den styrer den". Han tilføjede: "Der findes ingen forhastede idéer. I stedet findes der gunstige øjeblikke, som man skal vide, hvordan man afventer."

I flere årtier var den fælles europæiske valuta en idé, som kun blev delt af de få. Mange flere var af den tanke, at den aldrig ville blive til noget eller var dømt til at fejle. I dag er den fælles valuta virkelighed for 329 millioner europæiske medborgere. En dag vil skabelsen af euroen blive opfattet som et afgørende skridt på den lange vandring hen imod en stadig tættere samling af de europæiske folkeslag.

Jeg kommer automatisk til at tænke på stifterne, Robert Schuman, Walter Hallstein, Alcide de Gasperi, Pierre Werner, Sicco Mansholt og Paul-Henri Spaak, der som konstateret for få øjeblikke siden var de fremsynede personer, som vi kan takke for EU.

Jeg mindes også de statsmænd, stats- og regeringsledere, som var beslutsomme, overbeviste og modige europæere, og som i dag repræsenteres her af Valéry Giscard d'Estaing. Uden dem ville der ikke have været nogen euro.

Siden euroens indførelse har vores medborgere oplevet prisstabilitet på et niveau, som kun få i euroområdet havde opnået før. Denne prisstabilitet er en fordel for alle europæiske borgere. Den beskytter indkomst og opsparing, bidrager til at reducere finansieringsomkostninger og tilskynder til investering, jobskabelse og velstand på mellemlang og lang sigt. Den fælles valuta er en faktor bag dynamikken i den europæiske økonomi. Den har øget prisgennemsigtigheden, styrket handelen og fremmet økonomisk og finansiel integration.

formand for Den Europæiske Centralbank – (DE) De seneste måneder har påvist endnu en fordel ved euroen. Finanskrisen har vist, at det i omskiftelige tider er bedre at være ombord på et stort, sikkert skib end i en lille båd. Ville vi i Europa have været i stand til at handle så hurtigt, så beslutsomt og så konsekvent uden den fælles valuta til at holde os sammen? Ville vi have været i stand til at beskytte vores individuelle nationale

valutaer mod følgerne af finanskrisen? Vi kan være stolte over den måde, Europas parlamenter, regeringer og centralbanker har reageret på. Sammen har vi vist, at Europa kan træffe beslutninger selv under meget vanskelige omstændigheder.

(Bifald)

formand for Den Europæiske Centralbank – (EN) Euroens historiske succes skyldes ikke blot fremsynede lederes beslutsomhed og udholdenhed, og dem har jeg nævnt, men også det effektive samspil mellem de europæiske institutioner.

Europa-Parlamentet har spillet en afgørende, banebrydende rolle i starten. Parlamentet fremsatte som den første institution i Europa forslag til en fælles valuta så tidligt som i 1962. I de forløbne 10 år siden oprettelsen af Den Europæiske Centralbank har vores institutioner fortsat en meget tæt og frugtbar dialog. Dialogen har involveret over 50 høringer af medlemmer af Den Europæiske Centralbanks Direktion her i Parlamentet og i de udvalg, formanden har omtalt. Dialogen mellem Parlamentet og ECB er meget vigtig i en ansvarlighedssammenhæng og giver ECB lejlighed til at forklare sine beslutninger og handlinger for offentligheden via de folkevalgte repræsentanter.

I løbet af sine første år så euroen sig stillet over for tre store udfordringer, nemlig etableringen af en velfunderet og troværdig centralbank, oprettelsen af en stabil ny valuta og indgydelse af tillid. Disse udfordringer blev klaret med succes, og euroen er i dag veletableret. Dette er en højtidelig stund, og jeg er som nævnt meget bevæget. Men tiden er ikke til selvtilfredshed. De nuværende udfordringer er presserende, og der vil komme nye udfordringer. ØMU's fortsatte succes afhænger af, hvordan vi griber disse udfordringer an.

Jeg vil gerne nævne tre af dem.

Først den finansielle krise. Krisen har blotlagt grundlæggende svagheder i det globale finansielle system. Vi spiller en meget aktiv rolle i de globale bestræbelser på at tage fat på disse svagheder og give den lovgivningsmæssige og institutionelle ramme en ny udformning.

For det andet monetær union. Den fælles valutas soliditet hviler på to søjler, nemlig en monetær politik udformet med henblik på prisstabilitet og et sæt velfunderede økonomiske politikker, som i høj grad er et forsvar for Eurogruppen, hr. premierminister. De særlige udfordringer på den økonomiske front omfatter en fast og troværdig gennemførelse af stabilitets- og vækstpakten, konstante bestræbelser på at gøre vores økonomier mere produktive og dynamiske, og at undgå større konkurrencemæssige forskelle inden for euroområdet.

For det tredje udvidelse. Ved starten for 10 år siden var vi 11 lande. I dag er vi 16 lande. Det siger en masse om vores historiske indsats. At håndtere udvidelsen på bedst mulig vis er en meget inspirerende og krævende udfordring for os alle, især for ECB's Direktion og Styrelsesråd.

Euroen er en historisk bedrift. I dag står vores ansvar for fremtiden i fokus. Der dukker nye udfordringer op. Hvis disse udfordringer tages op med den yderste klarhed og dristighed, kan de skabe de magtfulde idéer, Jean Monnet henviste til, og som har ført os så langt frem ad stabilitetens og velfærdens sti i Europa.

Jean-Claude Juncker, *formand for Eurogruppen – (FR)* Hr. formand, hr. Giscard d'Estaing, hr. Trichet, hr. Almunia, mine damer og herrer! I de forløbne 50 år har Europa ofte bevist sin evne til at fremlægge storslåede ambitioner og udvikle den ånd og beslutsomhed, det i praksis kræver at omsætte de ambitioner, det nærer.

EU selv er det bedste eksempel herpå, sammen med det indre marked og udvidelsen. Med andre ord med fornyelsen af båndene mellem Europas geografi og historie og sammen med Den Økonomiske og Monetære Union, hvis tiårsdag vi fejrer i dag.

Den vej, der førte til skabelsen af Den Økonomiske og Monetære Union og indførelsen af den fælles valuta, var lang, og det påvises af skabelsen af Den Økonomiske og Monetære Union efter den oprindelige tilskyndelse i Werner-rapporten i 1970. Det var en lang tilblivelseshistorie, som gik via valutaslangen, Det Europæiske Monetære System, skabelsen af ecu'en i 1979, Delors-planen i 1989, Maastricht-traktaten i 1992, og også det danske "nej" og det franske "ja", som man på det tidspunkt sagde var lille, uden at glemme krisen i Det Europæiske Monetære System i 1993. Rejsen har ikke været uden vanskeligheder og turbulens.

Dengang var der mange, der kritiserede den fælles valuta både i den politiske og akademiske verden, uden at nævne det bemærkelsesværdige antal centralbankfolk, der følte, at Den Økonomiske og Monetære Union ikke kunne eller burde gennemføres, og at hvis den trods alt blev virkelighed, ville den fælles valuta ganske enkelt være svag og uden fremtid.

Det er vigtigt for mig at benytte tiårsdagen for denne centrale begivenhed i den europæiske integration til selv at hylde de mænd, der skabte euroen, såsom Pierre Werner, Helmut Kohl, François Mitterrand, Jacques Delors, Valéry Giscard d'Estaing og andre. Jeg vil endnu en gang prise deres fremsynethed, deres beslutsomhed og deres aldrig svigtende engagement for Europa. Dem, jeg nævnte, kunne sammen med mange andre, som ledsagede dem, ikke have forestillet sig, hvor hurtigt deres politiske projekt fik succes. Siden 1. januar i år har 16 medlemsstater deltaget i Den Økonomiske og Monetære Union, og euroen er næsten 330 millioner europæiske borgeres valuta. Euroen er altså blevet det mest håndgribelige tegn på europæisk integration. Som et håndgribeligt tegn, der anerkendes rundt omkring i verden, er euroen et udtryk for stabilitet. Den beskytter EU's borgere mod de mest alvorlige følger af den økonomiske krise. Efter 10 år må man erkende, at euroen er en ubestridelig succes. Jubilæer er imidlertid kun værdifulde, hvis de er et forbindelsesled til fremtiden, da vi på trods af vores fælles glæde og gensidige lykønskninger må erkende, at de virkelige prøver for euroområdet stadig venter forude. 2009 bliver et yderst vanskeligt år for euroområdets økonomier og for de europæiske borgere, og vi vil blive stillet ansigt til ansigt med mange udfordringer, både internt og eksternt.

Internt vil euroområdets regeringer skulle handle i fællesskab for at inddæmme virkningerne af den økonomiske krise og investere i økonomiens strukturelle grundlag for at bygge bro til verden efter krisen. Ekstraordinære situationer kræver ekstraordinære foranstaltninger. Vi må ikke tabe den kendsgerning af syne, at den beskyttende skærm, vi har rejst omkring vores økonomier i form af euroen, ikke bare dumpede ned i skødet på os. Økonomierne i euroområdet er bedre beskyttet mod negative økonomiske udviklinger, fordi deltagelsen i euroområdet er et kvalitetsmærke, der bekræfter eurodeltagernes reelle evne til at gennemføre fornuftige makroøkonomiske politikker og politikker på basis af vedvarende vækst og velstand for deres borgere. Den beskyttelse, euroen yder, hænger derfor direkte sammen med vores troværdighed, som beror på evnen til at realisere disse politikker. Denne troværdighed er grundlaget for fordelene ved økonomisk og monetær union, og den skal vi holde fast ved for fortsat at nyde fordelene ved den fælles valuta fuldt ud.

På det eksterne plan skal vi drage den politiske lære af den internationale finansielle og økonomiske krise. Der er en direkte årsagssammenhæng mellem den nuværende krise med dens oprindelse i USA og de vedvarende store ubalancer i verden. Mangelen på tilstrækkelig gennemsigtighed, ansvar og integritet i den finansielle sektor optrådte derfor som katalysator for krisen. Genetablering af stabilitet i finans- og realøkonomien på verdensplan indebærer en tilbunds gående reform af det finansielle system og eliminering af den udtalt manglende balance i blandingen af globalt forbrug og global opsparing. At genoprette balancen kræver aktivt samarbejde mellem de store økonomier i USA, Asien og Europa. På trods af bemærkelsesværdige fremskridt er euroens internationale image fortsat for ofte overdrevent fragmenteret, og de nationale interesser sejrer alt for tit over de fælles interesser og forhindrer dermed euroområdet i fuldt ud at påtage sig det politiske ansvar, der svarer til dets økonomiske betydning, og i at opnå alle de økonomiske fordele. Den Økonomiske og Monetære Union byder på. Økonomisk og monetær union er naturligvis et økonomisk projekt, men først og fremmest et politisk projekt. Som følge heraf skal vi benytte euroens andet tiår til at perfektionere Den Økonomiske og Monetære Union ved at styrke dens politiske organer såvel internt som eksternt.

Joaquín Almunia, medlem af Kommissionen. – (ES) Hr. formand, premierminister, udvalgsformænd, mine damer og herrer! Jeg er sikker på, at jeg taler på langt størstedelen af Parlamentets medlemmers vegne, når jeg siger, at jeg, 10 år efter euroens indførelse, er stolt over dens succes.

Jeg vil gerne takke Parlamentet for dets initiativ til at fejre vores fælles valutas 10-års dag her på Europa-Parlamentets plenarmøde i Strasbourg.

Euroen og Den Økonomiske og Monetære Union har unægteligt været en succes. Gennem disse 10 år har euroen givet alle deltagerlandene mange fordele, og det gør den også i dag, midt i en dyb økonomisk og finansiell krise.

Inden for et så kort tidsrum som et årti har euroen fået et velfortjent omdømme som en stærk og stabil valuta. Euroen er verdens andenstørste valuta, og takket være dens rolle i den internationale økonomi kan den allerede nu i flere henseender sammenlignes med dollaren som et handelsinstrument og betalingsmiddel i den internationale finansverden.

Frem for alt er euroen imidlertid en del af dagligdagen for knap 330 mio. mennesker i 16 lande i EU. Vi har alle dette symbol på en fælles europæisk identitet i vores pung. For ud over at være en valuta er euroen et centralt element i vores europæiske projekt, som på håndgribelig vis minder os om fordelene ved den integrationsproces, der blev indledt for over et halvt århundrede siden.

Euroen har givet os lav inflation og lave rentesatser takket være en makroøkonomisk ramme, som er rettet mod stabilitet. Euroen har givet handelen og investeringerne i medlemsstaterne et klart løft. Euroen har lettet skabelsen af 16 mio. arbejdspladser i euroområdet i de seneste 10 år, tre gange så mange som det tilsvarende tal fra det forrige årti.

Euroen har fremmet den finansielle integration og udviklingen af det indre marked. Den har beskyttet euroområdets medlemmer mod eksterne sammenbrud, og den har været og er fortsat en stabilitetspol, ikke kun for den europæiske økonomi, men også for den globale økonomi.

Krisen er uden tvivl en prøvesten for euroen. Dem, der mener, at Den Økonomiske og Monetære Union ikke er klar til at håndtere krisens konsekvenser, tager imidlertid fejl. Det er lige omvendt. Hvis ikke vi havde haft den fælles valuta, ville krisens følgevirkninger have været meget værre.

Mange medlemsstater ville lige nu opleve stor volatilitet i deres valutakurser og ville endda muligvis lide under spekulationsangreb på deres valutaer. Spredningen på deres statsobligationer ville være langt højere, end det er tilfældet for øjeblikket, og deres margener til bekæmpelse af krisen med finanspolitiske stimulanser ville være snævrere.

Stabilitets- og vækstpagten, som blev reformeret i 2005, har opmuntret regeringerne til at få styr på deres statsregnskaber, hvilket i 2007 udmøntede sig i det laveste budgetunderskud i 25 år, hvilket nu betyder, at de står bedre rustet til at klare krisen.

Gennem denne krise har Den Europæiske Centralbanks tiltag blot styrket det solide omdømme, den allerede fik i Den Økonomiske og Monetære Unions første år.

Ved resolut at vedtage de nødvendige foranstaltninger og tage teten i samarbejdet med de øvrige centralbanker i industrilandene har Den Europæiske Centralbank været vores ledesnor gennem hele denne periode, og den har i høj grad bidraget til at forhindre et enormt finansielt sammenbrud.

Den økonomiske situation ser ikke ud, som vi havde håbet, nu, hvor vi fejrer denne 10-års dag, men begivenhederne understreger mere end nogensinde fordelene ved Den Økonomiske og Monetære Union. For de lande, der endnu ikke er med, bliver euroområdet mere og mere tiltrækkende, hvilket blev understreget i sidste uge i Bratislava, da vi bød Slovakiet velkommen som det nyeste – det 16. – medlem af eurofamilien.

Kommissionen og Parlamentet skal fortsætte deres samarbejde med medlemsstaterne, Eurogruppen, Den Europæiske Centralbank og det internationale samfund med henblik på at bringe vores økonomier tilbage på vejen mod bæredygtig genoptagelse af væksten.

I denne forbindelse er Kommissionens henstillinger i den rapport om Den Økonomiske og Monetære Unions første 10 år, som vi fremlagde for nogle måneder siden, og som for nylig er blevet drøftet i Parlamentet, lige så eller måske endda mere berettigede i dag, end de var sidste forår.

Større budgetmæssig forsigtighed, dens udvidelse til andre makroøkonomiske aspekter, forbindelsen mellem makroøkonomiske politikker og strukturelle reformer, euroens image udadtil og bedre forvaltning af Den Økonomiske og Monetære Union er og skal blive ved med at være de centrale emner, som euroens andet årti skal baseres på, med mindst lige så stor succes som i dette første årti.

Jeg vil gerne slutte af med at hylde euroens grundlægges visioner og ambitioner. Deres fantasi og resolute tiltag efterlod os en valuta, som alle europæere kan være stolte af. Vi skal bevare fundamentet for denne succes.

Krisen har indledt et nyt kapitel i den globale økonomi, i hvilket Den Økonomiske og Monetære Union skal blive ved med at spille en relevant rolle og varetage alle europæeres fælles interesser og ambitioner.

Valéry Giscard d'Estaing, tidligere præsident i Republikken Frankrig. – (FR) Hr. formand, hr. Juncker, hr. Trichet, mine damer og herrer! Alle dem, der har været med til at skabe den europæiske valuta, er taknemmelige over for Dem, hr. formand, og over for Dem, mine damer og herrer, for Deres meget fine initiativ til at fejre euroens 10-års dag.

Jeg hører til dem, der mener, at det er bedst at undgå det stadig stigende antal jubilæumsceremonier, men denne her er berettiget, da den markerer det største bidrag til den europæiske integration, siden Europa-Parlamentet blev valgt ved almindeligt direkte valg i 1979. Vejen har været lang, og måske viser denne fornøjelige og gemytlige sammenkomst ikke hele billedet.

Jeg vil gerne hylde alle dem, der kortlagde denne vej, og dem, der fulgte den. Vi finder dens fjerne herkomst i rapporten fra den luxembourgske premierminister, Pierre Werner, Deres forgænger, fra 1970. Det var dog den monetære krise i de følgende år og de flydende valutakurser, der udløste handlingen inden for dette område. Så længe valutakurserne var faste, forstyrrede det monetære system ikke vores forsøg på at skabe et fælles marked. Så snart de blev flydende, dukkede dette problem imidlertid op til overfladen.

Efter de fejlslagne forsøg på at skabe en valutaslange udmøntede den stærke fremdrift fra Frankrig og Tyskland i årene 1975-1980 sig i mødet i Bremen i det nordlige Tyskland og i beslutningen om at oprette Det Europæiske Monetære System og indføre ecuen, forløberen for euroen. Dette tiltag blev bakket op og støttet af vores partnere i Beneluxlandene og Italien.

Efter en periode med lav aktivitet i årene 1980-1988 fik processen ny drivkraft med Rådets oprettelse af udvalget med Jacques Delors som formand, som udmøntede sig i undertegnelsen af Maastrichttraktaten.

Lad os hylde de pionerer, der i tidens løb har været involveret heri, som De selv har været på det seneste, hr. formand, og min ven, kansler Helmut Schmidt og hans udenrigsminister, Manfred Lahnstein; Bernard Clappier, som dengang var direktør for den franske centralbank, Banque de France, og medforfatter af Robert Schumans erklæring i 1950; Alexandre Lamfalussy, der bistod os med sin omfattende, næsten unikke ekspertviden under arbejdet i udvalget om den europæiske monetære union, som vi nedsatte sammen med Helmut Schmidt for at relancere projektet; Jacques Delors, formand for Europa-Kommissionen, der tog over; og sidst men ikke mindst Maastrichttraktatens forhandlere og undertegnere, som udarbejdede en fremragende tekst, som der faktisk ikke er blevet rørt ved siden, under ledelse af kansler Helmut Kohl og præsident François Mitterrand, hvis beslutsomhed især skal nævnes, sammen med deres øvrige kolleger. Vi skal i dag sende dem alle en stor tak.

Hvad kan vi i anledning af denne 10-års dag, der fejres i en krisetid, sige til støtte for euroen? Hvilke store ord kan vi bruge i vores fødselsdagsskål? For det første har euroens succes oversteget forventningerne, ikke blot alle dens modstanderes, men også alle dens tilhængeres forventninger. Jeg skal ikke gå i detaljer, da jeg kun har fået tildelt fem minutter. Under de samtaler, jeg havde med de mest eminenteste valutaeksperter i årene 1995-2000, var de alle skeptiske med hensyn til, hvorvidt det var muligt at indføre euroen og gøre den til en succes.

På 10 år er euroen blevet nr. 2 valuta i verden og, som det netop er blevet nævnt, en af de mest respekterede valutaer. Dens sunde forvaltning har udgjort et beskyttende skjold mod krisen og en platform for ikkeinflationær vækst. Uden euroen ville en monetær tornado for øjeblikket have vendt op og ned på det europæiske kontinent, hvilket ville forværre den økonomiske krise.

Vi forventer, at pengepolitikken inden for de grænser, valutaens styrke sætter, forsøger at dæmme op for krisens nedslående virkning og baner vejen for genoptagelse af den ikkeinflationære vækst, som vi endnu ikke har nået, på hvilket tidspunkt det anselige offentlige underskud og det gælds niveau, som krisen har medført, burde være blevet bragt ud af verden. I denne forbindelse sætter vi vores lid til Den Europæiske Centralbanks ledere og personale, som har udvist stor ekspertise, siden krisen brød ud. Vi respekterer deres beslutsomhed og uafhængighed.

Jeg vil gerne slutte af med to bemærkninger. Vi skal passe på ikke at forsøge at give euroen en global dimension, hvilket ville pleje vores forfængelighed, men øge de risici, vi står over for. Euroen er Europas valuta og skal udtrykke Europas særlige kultur og samtidig være et rationelt og stabilt forbillede for verdens andre valutaer.

Endelig tror jeg ikke, at den almene offentlighed kommer til at vente ret længe på, at bankreguleringen bliver gendannet i euroområdet. Det er min opfattelse, at vi kan opfordre Den Europæiske Centralbank til at forestå denne proces med at genskabe ro og orden og føre tilsyn med dens gennemførelse i henhold til Maastrichttraktatens artikel 105, stk. 6. Vi har brug for en stærk drivkraft, ekspertise og en tidsplan for beslutningerne, som Den Europæiske Centralbank kan udarbejde, og som Rådet med dets ministre for euroområdet, som De selv står i spidsen for, hr. Juncker, efterfølgende kan vedtage og gennemføre.

Jeg skal slutte af med at sige, at det symbol på integration, som euroens succes repræsenterer, skal give os mod til at tage det næste skridt og skabe dette mere og mere forenede Europa, som det anbefales i de forskellige traktater, og som vi bestræber os på at opnå. Lad os modarbejde fiaskoens uundgåelighed med succesens energi. Den succes, som i dag går under det smukke navn euroen.

(Bifald)

Pervenche Berès, *formand for Økonomi- og Valutaudvalget.* – (FR) Hr. formand! Euroen er det positive resultat af en vision og politisk vilje og ikke et produkt af markedet. Den er et bevis på det bedste, Europa kan opnå, når alle står sammen.

Jeg vil naturligvis gerne i denne anledning på vores, vores børns og alle andres vegne hylde og takke grundlæggerne af og ophavsmændene til denne succes: Pierre Werner, som er hos os, kansler Helmut Schmidt, præsident Giscard d'Estaing, formanden for Europa-Kommissionen Jacques Delors, kansler Helmut Kohl, præsident François Mitterrand, Baron Alexandre Lamfalussy, Tommaso Padoa-Schioppa, Philippe Maystadt og alle de andre, som jeg ikke har nævnt. Jeg vil dog også gerne hylde Deres forgængeres handlinger, hr. formand, og mine forgængeres handlinger, Karl von Wogau, som stadig er hos os, og Christa Randzio-Plath, som også er hos os i dag. Parlamentets handlinger spillede en afgørende rolle derved, at vi ved overgangen til euroen ikke blot bekymrede os om overførslen af konti i bankerne, men også om vores borgere, så de kunne tilpasse sig, vænne sig til og tage denne nye valuta, som ville blive deres, til sig. Jeg mener også, at vi skal mindes og rose vores institutions handlinger.

Det glæder også mig meget, at denne ceremoni kan finde sted her i Europa-Parlamentet, demokratiets hjemsted for alle europæiske borgere. Euroen vedrører jo, når alt kommer til alt, os alle sammen, og først derefter vedrører den bankerne. Den vedrører bestemt europæerne, hvilket de gladelig fortæller os. Nogle regeringer er utilbøjelige til at give Europa symboler. Men europæerne selv har taget euroen til sig som et symbol på, at de tilhører Den Europæiske Union.

Vi bruger selvfølgelig ikke alle sammen euroen. Vi var 11 til at starte med, og nu er vi 16. Og vi forventer, at andre gør os følgeskab. Jeg har dog en fornemmelse af, at krisen frister nogle lande til på ny at overveje, om ikke de burde være med i euroområdet. Det, mener jeg, er det bedste bevis på vores succes. Europa gør fremskridt, som det så ofte er tilfældet, og ved at påvise sin effektivitet og i denne anledning fejre euroens 10-års dag kan vi klart se, at euroen i vid udstrækning vurderes positivt. Nogle af de lande, der tøvede, kunne nu banke på euroområdets dør. Vi kan kun opmuntre dem til at gøre det i henhold til traktatens bestemmelser, som aldrig er blevet revideret, og som er praktiske bestemmelser, der giver Europa mulighed for at gøre fremskridt inden for økonomiske og monetære spørgsmål med udgangspunkt i de to søjler om konsolidering og udvidelse.

En fødselsdag er imidlertid også en anledning til at se på fremtiden. Euroen, som er blevet styrket gennem de seneste 10 år, skal nu åbne nye udviklingsområder. Ikke at vi slet ikke har beskæftiget os med disse, men fordi de stadig er et uafsluttet kapitel, som ligger foran os.

Med hensyn til det økonomiske samarbejde beskrev Jean-Claude Juncker den krise, vi oplever for øjeblikket. Det er ikke en normal situation. I den aktuelle krise ved vi alle, at hvis vi havde gjort fremskridt lige så hurtigt i Den Europæiske Union, som vi har i Den Monetære Union, ville vi have stået endnu stærkere i dag. Så lad os lære af det. Det er ikke naturligt for os at fokusere på budgetunderskuddene og ikke på kvaliteten af de offentlige udgifter. Regeringerne skal lære at tale sammen om deres økonomiske politikker. Det er ikke naturligt, at medlemsstaterne låner til så forskellige rentesatser, når de har den samme valuta og den samme rentesats, som fastsættes af Den Europæiske Centralbank.

Det samme gælder tilsynet med finansmarkederne. Præsident Giscard d'Estaing nævnte artikel 105, stk. 6, som er vores fælles platform, der gør, at vi kan gøre fremskridt. Jeg mener, at en af de ting, vi skal lære af denne krise, er, at den rent faktisk viser, at Den Europæiske Centralbank skal have en tilsynsrolle. Vi vil ikke skille tilsynet med finansmarkederne fra det makroprudentielle tilsyn. For at nå dette mål skal vi imidlertid også som politiske ledere tænke på at opnå en balance. Hvis Den Europæiske Centralbanks ansvar øges, skal det angives, hvordan den institutionelle balance som helhed skal etableres i fremtiden.

Jeg vil gerne komme med en afsluttende bemærkning om euroens internationale rolle. Jeg er enig i, at vi ikke skal kræve det umådelige privilegium at være reservevaluta. Men det er heller ikke naturligt, at det har taget os 10 år at skabe euroen, og at vi så 10 år efter overgangen til euroen fortsat er passive på den internationale scene, og at euroens kraftige stemme ikke høres mere klart i forbindelse med genskabelsen af balancen i det globale monetære system.

Endelig mener jeg, at euroen er meget mere end bare en valuta. Derfor er den så vigtig for Parlamentet. Den er et værktøj for vores borgere, som oplever den værste krise i mange år. Vi skal bruge denne fantastiske skabelse, dette symbol på Europa, til at hjælpe vores borgere med at komme bedst muligt ud af krisen.

Werner Langen, *medlem af Økonomi- og Valutaudvalget.* – (DE) Hr. formand! Der er bestemt grund til at fejre euroens 10-års dag. Enhver, der for 10 år siden havde sagt, at euroen ville udvikle sig så flot, som den har

gjort, ville være blevet til grin. Der er mange, der har bidraget til denne succes, og jeg kan huske mange skeptiske stemmer – den blev omtalt som en for tidligt født baby og et ulevedygtigt projekt – og i dag ved vi, at det var en vision, som mange bidrog til. Den foregående taler mindede os om alle dem, der har bidraget hertil, om milepælene, om Det Europæiske Monetære System, som var en aftale med Den Europæiske Centralbank om at etablere centrale rentesatser, om Delorsrapporten, som handlede om at indføre Den Monetære Union i tre faser, om Maastrichttraktaten – kun to år efter murens fald – og om overgangsperioderne. Der er mange, som har hjulpet med at gøre euroen til det succesfulde projekt, den er i dag.

Som udvalgsformand Berès sagde tidligere, arbejdede Parlamentet i denne periode, navnlig fra 1994, hvor Maastrichttraktatens gennemførelse blev indledt, og frem til 2002, aktivt med indførelsen af sedler og mønter og med mange betænkninger, drøftelser, udtalelser og forslag, og jeg vil gerne sende en særlig tak til de to udvalgsformænd fra dengang, hr. von Wogau og fru Randzio-Plath, som også repræsenterede Parlamentet over for omverdenen og gav dette projekt, selv om det oprindeligt blev udviklet af regeringerne, den parlamentariske støtte, det havde brug for. Også i dag bestræber vi os under fru Berès' ledelse på at sikre den samme repræsentation.

Den 18. november vedtog Parlamentet med stort flertal en betænkning, hvori vi beskriver succeser, udfordringer, risici og problemer, og jeg vil gerne nævne et par ting ud over dem, fru Berès allerede har nævnt.

Euroen har været en stor succes, og den er et unikt projekt - en central pengepolitik under ledelse af Den Europæiske Centralbank og lokale budget- og finanspolitikker. Det er vigtigt, at forbindelsen mellem disse to ansvarsniveauer i stabilitets- og vækstpagten for fremtiden også bevares i krisesituationer. Uden denne stabilitets- og vækstpagt, uden en bedre samordning af budget- og finanspolitikken, vil euroen også i fremtiden blive udsat for risici, der kan undgås. I denne forbindelse appellerer jeg især til medlemsstaterne i euroområdet, men også til hele EU, om at tage denne disciplin, dette samordnede samarbejde mere alvorligt, end det tidligere har været tilfældet i forbindelse med bestemte emner.

Euroen har dæmpet inflationen væsentligt og dermed skabt tillid og stabilitet, og den er blevet den anden mest almindelige reservevaluta i løbet af så kort tid, at ingen ville have troet det muligt. Euroen har øget presset for strukturelle reformer i medlemsstaterne og er derfor, selv i globaliseringens tidsalder, blevet et "fitnessprogram" for virksomheder og nationer. Euroområdets institutioner, hvoraf mange blev nævnt af den foregående taler, Økofin-Rådet, Eurogruppen og mange andre institutioner har skabt de nødvendige forudsætninger sammen med Kommissionen og Den Europæiske Centralbank, fordi de allerede var i drift, fordi de allerede fandtes, fordi de arbejdede uafhængigt, for at kunne reagere hurtigt, pålideligt og korrekt i den økonomiske krise.

Vi har oplevet, at euroen er blevet en løftestang for oprettelsen af et europæisk finansielt marked. Den politiske konklusion på disse fælles succeser er, at staterne med en fælles valuta og et fælles indre marked har opnået et unikt integrationsniveau, som vil sikre fred og fremgang.

Vi kan dog ikke nødvendigvis tage euroen for givet i fremtiden. Der er adskillige konkrete krav om og opfordringer til at tage risiciene alvorligt. Den kendsgerning, at de nationale økonomier glider fra hinanden, hvilket er forbundet med omfattende risici i forbindelse med stigninger i lønningerne og i forbindelse med budgetunderskud, bør ikke skjules på denne dag.

Den varierende udvikling i rentesatserne for statsobligationer er et helt andet aspekt. Vi oplever for øjeblikket, at rentemargenen, der bestemt er blevet mindre, igen øges, hvilket risikerer at skabe nye problemer i denne henseende for de individuelle medlemsstater i euroområdet.

Jeg vil gerne minde Parlamentet om, at der især i forbindelse med udvidelsen af euroområdet ikke må ydes særrabatter, og at alle stater, der er med i euroområdet, kan – og skal – overholde disse bestemmelser i Maastrichttraktaten.

Euroen er blevet godt modtaget af offentligheden. Den har vundet verdens tillid. Den har bestået den første prøve og har ydet et unikt bidrag til vores nationers permanente integration i Europa. Det er noget, vi alle kan være stolte af. Tak.

(Bifald)

Jean-Paul Gauzès, for PPE-DE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. Giscard d'Estaing, hr. Juncker, hr. Trichet, hr. Almunia, mine damer og herrer! Der er allerede kommet mange gode bemærkninger.

På 10 år er euroen blevet et stærkt symbol for Europa. Ikke desto mindre blev idéen om, at Europa kunne skabe en fælles valuta, til hvilken fundamentet især blev støbt i Brevenaftalen fra 1978 om det monetære system og med ecuens indførelse, dengang mødt med skepsis fra markederne og de vigtigste monetære myndigheder uden for Europa. Vi vil gerne sende en varm tak alle dem, der traf beslutningen, og hvis navne allerede er blevet nævnt.

Skabelsen af euroen er det bedste bevis på, at Europa er i stand til at træffe langsigtede beslutninger for en fælles, fremgangsrig fremtid, forudsat at den politiske vilje er til stede. Denne 10-års dag sender os således et særdeles rammende budskab om håb i dag.

Det skal dog siges, at der blandt vores medborgere indtil for nylig var blandede opfattelser af euroen. For dem, der rejser, var fordelene ved en fælles valuta åbenlys. For dem, der ikke rejser, blev euroen forbundet med prisstigninger. Undersøgelser har rent faktisk vist, at man i de fleste lande følte inflationen, selv om de officielle tal viste, at den monetære stabilitet var blevet sikret, især takket være Den Europæiske Centralbanks tiltag. Sandheden er, at nogle uden tvivl benyttede euroen til at runde deres priser op, og måske var forbrugerne ikke opmærksomme nok.

Da euroen blev mere værd end dollaren, hørte vi også kommentarer fra producenter, der for størstedelens vedkommende producerer i euroområdet, men sælger uden for området. Den Europæiske Centralbank har også haft mange kritikere, der ikke satte spørgsmålstegn ved dens uafhængighed, men snarere ved dens politik for rentesatser, som de mente var for høje.

I dag har krisen ændret mange af disse opfattelser. Vi ved alle, at euroen er en afgørende faktor for at begrænse konsekvenserne i Europa af en krise, der er blevet importeret fra USA. Den Europæiske Centralbank har bestemt været den mest reaktive centralbank. Dens særdeles relevante beslutninger er blevet hilst enstemmigt velkommen. Hvordan ville situationen have set ud, hvis de forskellige medlemsstater skulle have forsvaret deres egne individuelle valutaer? Devalueringerne ville have været uundgåelige, og vi ville ikke kunne have undgået en valutakrise.

Euroens kærkomne resultater skal opmuntre os til at fortsætte og udvide samordningen af de økonomiske politikker og til at respektere stabilitets- og vækstpagtens principper. Det er sandt, at der for øjeblikket kan og måske bør accepteres enkelte undtagelser, men de kan kun være midlertidige, og målet om balance på de offentlige finanser skal bevares. Der er faktisk på lang sigt mere end nogensinde før behov for offentlige finanser og økonomiske politikker af høj kvalitet. De er en garant for effektivitet, konkurrenceevne og vækst. De er en forudsætning for konsolideringen af vores valuta, euroen.

Robert Goebbels, for PSE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! I disse usikre tider er det vigtigt at kunne regne med noget med en sikker værdi, euroen. Da jeg selv var så heldig at spille en birolle som medlem af Økofin-Rådet i den periode, hvor vi forberedte os på den fremtidige fælles valuta, kunne jeg se tvivlen på begge sider og medlemsstaternes gåen på listesko, hvilket i sidste ende gjorde Eurogruppen til et stærkere forum for samarbejde, som var forud for sin tid. Endvidere er to af Europas flotteste resultater kommet takket være et par staters beslutsomhed om at kæmpe sig fremad for at gøre integration til noget virkeligt for alle vores medborgere. Jeg taler om Schengenaf-talen, som sikrer europæernes frie bevægelighed, og som blev gennemført på fem staters initiativ: Frankrig med præsident Mitterrand, Tyskland med kansler Kohl og Beneluxlandene. Schweiz er nu kommet med i Schengenområdet, men de britiske og irske befolkninger viger fortsat tilbage for dette folkets Europa.

Præsident Mitterrand og kansler Kohl var også de politiske ophavsmænd til euroen, selv om der var mange, der støttede denne monetære succes, startende med Jacques Delors. Den første konklusion, jeg gerne vil drage heraf, er, at ingen, der ønsker et bedre Europa, må være bange for mellemstatslige handlinger, især ikke hvis der er en koalition af stater, der virkelig ønsker at bevæge Europa fremad. Prümtraktaten, som har til formål at bekæmpe alvorlig kriminalitet, er et eksempel på dette positive, udvidede samarbejde for Europa. På et tidspunkt, hvor forfatningstraktaten er død og begravet efter nejet fra en mærkelig koalition af politiske kræfter, ikke blot i Frankrig, men også i Nederlandene, og hvor det ufordøjelige stykke lovgivning, der er kendt som mini-Lissabontraktaten, blokeres i Irland og sandsynligvis også i Tjekkiet, skal vi bevise, at Europa fortsat fungerer og sætte vores lid til det enorme område med udvidet samarbejde.

Under alle omstændigheder er euroens tiltrækningskraft intakt. Efter Slovenien har Slovakiet netop gjort os følgeskab. Andre beklager sig over, at de ikke i højere grad kan nyde godt af det beskyttende skjold, euroen udgør. Selv i Det Forenede Kongerige hører man stemmer, som sætter spørgsmålstegn ved landets iøjnefaldende isolation i lyset af pundets sammenbrud, som er gået fra at være verdens reservevaluta til at være en almindelig gennemsnitsvaluta på mindre end et århundrede. Takket være den konsekvente indsats

fra Wim Duisenberg, Jean-Claude Trichet og deres ligesindede er euroen blevet verdens næststørste reservevaluta på 10 år. Dollaren er naturligvis fortsat nr. 1 i forbindelse med globale transaktioner og er stadig en sikker investering, men den kolossale gæld, som USA har oparbejdet ved at få resten af verden til at finansiere deres livsstil, vil i stigende grad så tvivl om den største økonomiske magts evne til at indfri sine forpligtelser. Finansverdenen søger i retning af et euro/dollar-duopol. Ethvert monetært duopol gennemgår regelmæssigt paritetstilpasninger, som ofte sker ganske pludseligt. I denne tid med udbredt recession har verden brug for stabilitet og ny sikkerhed. Euroen vil spille en hovedrolle i denne nye stabilitet. Den Europæiske Centralbank (ECB) har gjort, hvad den skulle over for en global finanskriser "made in the USA".

Som Jacques Delors sagde, er euroen et skjold, som beskytter hele Europa, men hidtil har euroen ikke stimuleret den europæiske økonomi nok. ECB står kun for pengepolitikken. Når alt kommer til alt, er Kommissionen kun en førsteklases konsulent, som kommer med forslag, der generelt er anvendelige, men de virkelige økonomiske aktører er fortsat staterne selv, som desværre handler uorganiseret. Selv om en effektiv harmonisering af de 27 staters samlede økonomiske kræfter kunne udrette mirakler, er Eurogruppen på trods af Jean-Claude Junckers prisværdige indsats fortsat kun en uformel diskussionsgruppe. I foråret 1999 var jeg vidne til det forsøg, en række finansministre i Eurogruppen, herunder Oskar Lafontaine, Dominique Strauss-Kahn, Carlo Ciampi og et par stykker mere, gjorde for at etablere et økonomisk og monetært samarbejde mellem EU og Den Europæiske Centralbank. Wim Duisenberg kom med det bidende svar: Der bliver aldrig nogen ex ante-samordning med Den Europæiske Centralbank, da De altid vil skulle reagere ex post på vores beslutninger. Grunden hertil er åbenlys. ECB er og vil blive ved med at være uafhængig i udøvelsen af sin pengepolitik, men uafhængighed betyder ikke et forbud mod konstruktiv dialog mellem institutionerne, som har til opgave at forsvare 500 mio. europæeres interesser og fælles skæbne. Der er intet til hinder for, at staterne organiserer sig bedre med henblik på at sikre en ordentlig samordning af deres økonomiske politikker, hvad enten det er inden for EU's grænser, eller især når det gælder om at repræsentere Europa udadtil, som Jean-Claude Juncker så fornuftigt konkluderede for et øjeblik siden.

Wolf Klinz, for ALDE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. Giscard d'Estaing, hr. Juncker, hr. Trichet, hr. Almunia, mine damer og herrer! Det er yderst beklageligt, at der er så relativt få medlemmer til stede i dag på dette højtidelige møde, for det er virkelig en historisk begivenhed. De forskellige foregående talere har allerede nævnt, at euroen blev mødt med stor skepsis, da den blev præsenteret i første omgang. Man mente, at alene de logistiske udfordringer i forbindelse med indførelsen af milliarder af pengesedler og mønter ville være u håndterlige, og idéen om, at vi kunne kombinere en fælles pengepolitik med særskilte finanspolitikker i medlemsstaterne, blev ikke blot set som en kæmpe udfordring, men ganske enkelt som en umulighed.

I dag fortæller kendsgerningerne en ganske anden historie. Den Europæiske Monetære Union er en realitet, og euroen har i dag eksisteret i 10 år. Det er noget af et mindre politisk mirakel, og endnu en gang har det vist sig, at den første kommissionsformand, Walter Hallstein, havde ret, da han sagde, at enhver, der ikke tror på mirakler i europæisk henseende, er ikke realist.

Tvivlen hos borgerne, hvoraf der var mange i mange medlemsstater, der oprindeligt mente, at euroen ville resultere i enorme prisstigninger, er nu forsvundet. Euroen er nu blevet accepteret og endda budt velkommen med entusiasme af mange borgere. Den er blevet en slags synlig europæisk identifikator. Ud over hymnen og flaget er den et af de få symboler, vi har i dag.

Jeg synes, man kan sige, at Europa og den europæiske økonomi i Den Europæiske Centralbanks første år sejlede i relativt rolige vande, så det var forholdsvis let for banken at føre en stabilitetspolitik. Alligevel er det værd at påpege, at den gennemsnitlige inflationsrate i euroens første 10 år har ligget på ca. 2 %, med andre ord mere eller mindre på den referenceværdi, Den Europæiske Centralbank havde sat sig for øje. D-markens, som altid blev fremført som et eksempel på stabilitet, havde en gennemsnitlig inflationsrate på 3 % i de 50 år, den eksisterede. Man kan derfor sige, at Den Europæiske Centralbank har klaret sig rigtig godt.

Men det er nu, i denne krisetid, at Den Europæiske Centralbank viser sin virkelige styrke, sin virkelige kvalitet. Den har en ekstremt vigtig rolle at spille i denne forbindelse. Den har bevist, at den er uafhængig, effektiv og har selvtilid, og den handler beslutsomt og hurtigt. Den er blevet et eksempel for andre centralbanker, både i de europæiske lande, der endnu ikke er kommet med i euroområdet, og uden for Europa. Den har gjort det ganske klart for den amerikanske centralbank, at den kan føre en succesfuld politik, ikke på trods af dens uafhængighed, men lige præcis fordi den er politisk uafhængig og ikke er underlagt instrukser fra forskellige regeringer.

Vi ved nu, at efter at banksektoren i de enkelte medlemsstater er blevet bragt ind under en beskyttende paraply, er medlemsstaterne i gang med at udvikle forskellige økonomiske stimulansplaner for at absorbere finanskrisens negative indvirkning på realøkonomien. Dette vil stille Den Europæiske Centralbank over for

yderligere udfordringer, for der er risiko for, at de forskellige tilgange vil resultere i konkurrenceforvrængninger, og at den konvergens, vi nu til dels har opnået mellem medlemsstaterne i euroområdet, vil gå tabt, og at udviklingen i stigende grad vil variere. Det skal vi undgå, og derfor er det så afgørende og så vigtigt, at stabilitets- og vækstpagten ikke undermineres eller kasseres. Vi skal gøre det stik modsatte og sørge for, at den bliver ved med at være gældende. Derfor er det endvidere ekstremt vigtigt, at de nødvendige strukturelle reformer, som Kommissionen og Den Europæiske Centralbank gentagne gange har efterlyst, rent faktisk bliver gennemført i de enkelte medlemsstater.

Den Europæiske Centralbank vil få en ny opgave i de kommende år. Krisen har vist os, at vi har brug for en slags europæisk tilsyn med finansmarkedet, og det er et område, hvor Den Europæiske Centralbank kan spille en vigtig rolle. Den har signaleret, at den i princippet er villig til at indføre en slags central europæisk tilsynsordning på linje med det europæiske centralbanksystem. Euroens internationale rolle skal skærpes yderligere. Euroområdet skal tale med én stemme og skal repræsenteres som en enhed i de internationale organisationer som f.eks. Den Internationale Valutafond og OECD (Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling).

Det er fortsat rigtigt, at en fælles valuta uden en fælles finansøkonomisk politik er og vil blive ved med at være en risikobetonet affære. Det må vi ikke se gennem fingre med. EU står fortsat over for en række store udfordringer. Vi står over for høj – og desværre stigende – arbejdsløshed, demografiske ændringer, migrationspres, tiltagende fattigdom i nogle dele af samfundet og hård konkurrence som følge af globaliseringen. Euroområdet vil kun kunne tage disse udfordringer op, hvis medlemsstaternes økonomiske politikker kan knyttes tættere sammen. Udnævnelsen af en formand for euroområdet var det første skridt i denne retning, men kun det første skridt. Der skal mere til.

Cristiana Muscardini, for UEN-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Efter 10 år viser den større og større plads, som euroen indtager i den internationale handel, og dens anvendelse som reservevaluta, at den er blevet en reference på verdensplan. Den har sikret monetær stabilitet og har hjulpet med at integrere økonomierne i de medlemsstater, der har indført den, på trods af enkelte vurderingsfejl, der har voldt borgerne problemer, både på grund af de faktiske vekselkurser mellem de nationale valutaer og euroen og på grund af de få undersøgelser, der efterfølgende blev foretaget af prisen på varer og tjenesteydelser.

Euroen blev skabt uden pres udefra og uden erobringskrige og politisk overherredømme. Den var resultatet af, at 11 regeringer frivilligt gik sammen, idet de troede på, at oprettelsen af en økonomisk og monetær union i henhold til traktaterne var et vigtigt skridt i forbindelse med oprettelsen af en politisk union, der desværre fortsat ligger uden for vores rækkevidde.

Nogle af de problemer, der er opstået, skyldes manglende effektivitet i et system, der ikke var forberedt på at håndtere det andet store tilhørende fænomen. Her taler jeg om den tiltagende internationalisering og de omfattende ændringer i den måde, hvorpå handelen foregår på internationalt plan. Euroen har gjort det muligt at gøre front mod en række vanskeligheder, hvoraf den mest alvorlige er den aktuelle finanskrise, og den har beskyttet os mod det store pres, der har hærget markederne. Havde det ikke været for euroen, ville vi have genoplevet begivenhederne fra 1992, bare i endnu værre grad.

Vi fejrer denne 10-års dag ved at hilse Slovakiet hjertelig velkommen. Slovakiet er det 16. land, der kommer med i euroområdet. De tiltag, Den Europæiske Centralbank og Kommissionen har iværksat for at bekæmpe den nuværende krise, har fungeret som en buffer og en slags dæmning, men vi hævder stadig, som vi har gjort det så ofte før her i Parlamentet, at det efter vores opfattelse er utænkeligt at have en pengepolitik, som er adskilt fra den økonomiske politik. Det er rigtigt, at den aktuelle situation er ret unormal. 16 medlemsstater med den fælles valuta, 27 nationale økonomiske politikker, der samordnes af Kommissionen, så godt som den nu kan, og 11 medlemsstater med nationale valutaer.

At samordne en pengepolitik med en økonomisk politik, der rent faktisk ikke findes, er bestemt noget af et kunststykke, men hvis ikke institutionerne med ansvar for de økonomiske politikker i vores lande kommunikerer med centralbankerne og ECB, som skal samle alle disse politikker, og vice versa, vil EU på ny få vanskeligt ved at stå sammen i den aktuelle krise og i de fortsatte udfordringer, som omverdenen og globaliseringen stiller os over for.

Vi håber, at den seneste tids begivenheder vil overbevise befolkningen om behovet for at gøre front mod ændringerne i Europa, at gendanne kernen i realøkonomien og sikre bedre sammenhæng og forbindelser mellem ECB og de europæiske institutioner med ansvar for udarbejdelsen af politiske og planlægningsstrategier. Den allerseneste energikrise har endvidere vist os, at en fælles økonomisk politik for

de væsentligste strategiske emner er af afgørende interesse for offentligheden og ikke må udsættes. Hvis den politiske vilje er til stede, vil euroens tiltagende betydning lette indførelsen af en sådan politik.

Alain Lipietz, for *Verts/ALE-Gruppen*. – (FR) Hr. formand, hr. Giscard d'Estaing, hr. Juncker, hr. Trichet, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil gerne minde Dem om, hvordan Jacques Delors tilbage i 1992, da det stadig var ganske uvist, om franskmændene ville stemme for Maastrichttraktaten, talte på De Grønne-Europa-Økologisk generalforsamling, hvor det lykkedes ham at opnå de manglende 1 % eller 2 %.

Han sagde: Stem for euroen, så får vi et politisk Europa, for hvis ikke vi opretter et politisk Europa til at styre Europa, vil folk ikke acceptere det, de vil aldrig acceptere det. Han fik os ikke overbevist. Maastrichttraktaten blev vedtaget, men der blev ikke oprettet noget politisk Europa. Det er dét problem, vi står over for i dag.

Hvorfor var vi imod euroen dengang? Det var der grundlæggende to grunde til. For det første så det for os ud til, at Maastrichtkriterierne ville trække Europa ind i mindst fem års procyklisk recessionspolitik, og for det andet var den måde, hvorpå pengepolitikken blev indarbejdet i den generelle økonomiske politik i Maastrichttraktaten, ikke tilfredsstillende. For at sikre Den Europæiske Centralbanks uafhængighed ville vi holde pengepolitikken adskilt fra de øvrige politikker.

Jeg må sige helt ærligt, at selv om jeg, ligesom alle de andre grønne, fortsat ikke er overbevist om Maastrichttraktaten den dag i dag, er jeg ganske tiltrukket af de ændringer, som lovgivningen om og gennemførelsen af Den Økonomiske og Monetære Union har undergået.

Der er sket tre væsentlige ændringer. For det første er prisstabiliteten blevet etableret på et niveau på lige under, men tæt på 2 %. Dette mål kan synes absurd. På et tidspunkt, hvor verden trues af deflation, og situationen forværres af nogle landes tendens til straks at sænke deres momsats som et led i deres keynesianske politik, er det klart, at dette mål på 2 % ikke længere kun er for et syns skyld. Hvis ikke vi kan holde os til dette mål på 2 %, risikerer vi at blive påtvunget meget høje realrentesatser.

Den anden væsentlige ændring er naturligvis reformen af stabilitets- og vækstpagten, der fandt sted i 2005, og som betyder, at vi i dag kan føre en kontracyklisk politik, som sigter mod at modstå krisen.

Den tredje væsentlige ændring er ændringen af, hvordan tingene fungerer i praksis. Denne permanente dialog mellem hr. Trichet, hr. Almunia, hr. Juncker og hr. Barroso er, som vi endnu en gang har understreget det her i Parlamentet, strengt taget i modstrid med selve Maastrichttraktaten. Jeg opfatter denne form for samarbejde mellem f.eks. hr. Trichet og hr. Almunia som svarende til samarbejdet mellem hr. Bernanke og hr. Paulson, hvilket er en positiv og ønskværdig udvikling. Hvad mangler vi så at gøre? Det eneste, jeg vil sige, er, at vi skal have gennemført de gode aspekter af Maastrichttraktaten ordentligt.

Vi har et reelt problem med fastlæggelsen af vekselkursen, hvilket mine forgængere har nævnt flere gange. Fastsættelsen af vekselkursen er overdraget til Rådet. Vi skal finde midlerne til at sikre, at Rådet fastsætter en vekselkurs for Europa, som ikke er vilkårligt afledt af den rentesats, Den Europæiske Centralbank vælger, men som virkelig afspejler en industriel politik. Vi skal finde de rigtige instrumenter til at gøre dette.

For det andet er det ikke blot Den Europæiske Centralbanks mål at fastholde en sats på knap 2 %, men også at gennemføre Europas politik, og dermed mener jeg Lissabon- og Göteborgstrategierne. Vi skal have en politik for Den Europæiske Centralbanks genfinansiering og genbelåning af private fordringer i henhold til Göteborg- og Lissabonstrategierne.

Endelig er der, som det allerede er blevet nævnt, behov for tilsyn på europæisk plan, og Den Europæiske Centralbank står stærkest til at varetage denne opgave.

Ilda Figueiredo, for *GUE/NGL-Gruppen*. – (PT) Hr. formand! Det er en skam, vi ikke benytter denne lejlighed til at foretage en gennemgribende undersøgelse af konsekvenserne af gennemførelsen af de neoliberale og monetaristiske politikker – med euroen som undskyldning – der har bidraget til den aktuelle alvorlige sociale situation og til den stigende ulighed, arbejdsløshed og fattigdom samt til det stigende antal prekære og dårligt betalte job.

Det er uacceptabelt, at vi holder fast i ideologiske dogmer som f.eks. prisstabilitet og stabilitets- og vækstpagtens irrationelle kriterier, der anvendes som påskud for at fortsætte privatiseringerne og fjerne ansvaret for de sociale funktioner fra staten. Denne tilgang omfatter endvidere idéen om en minimalstat og større effektivitet i den private sektor med det formål at gennemtvinge accept af såkaldt løntilbageholdenhed, som rent faktisk resulterer i lave nominelle lønstigninger og endda i et fald i reallønnen, som det portugisiske tilfælde desværre klart påviser.

Vi kan ikke tilslutte os Den Europæiske Centralbanks falske uafhængighed. Den Europæiske Centralbank trækker beslutningerne om at sænke rentesatserne i langdrag og holder euroen overevalueret alene for at beskytte landene med de mest udviklede økonomier og de mest magtfulde økonomiske og finansielle grupper, hvorved den forværrer modgangen for de mere skrøbelige økonomier og for de mennesker, der har færrest finansielle ressourcer.

Den Europæiske Centralbanks politik har fået den europæiske økonomi til at trække sig sammen, hvilket klart påviser behovet for yderligere sænkelse i referencerentesatserne. Da arbejdstagernes, førtidspensionisternes og pensionisternes købekraft er faldet gennem de seneste 10 år, har de økonomiske og finansielle gruppers fortjeneste nået sit højeste niveau i 30 år, hvilket giver den glæde og tilfredshed, der er blevet givet udtryk for her i Parlamentet. Selv nu i den krisesituation, de selv har skabt, nationaliserer de skaderne for at privatisere fortjenesten, mens arbejdstagerne, mikrovirksomhederne og de små iværksættere, førtidspensionisterne og de arbejdsløse lider under krisens konsekvenser og kun i bedste fald er berettiget til en smule tiloversblevne rester. Se, hvad der sker i den finansielle sektor, hvor visse banker allerede har øget deres spredning mere end en gang, siden finanskrisen startede, og hvor den opkrævede margen er blevet fordoblet på bare et år, hvorved de nye kreditter rammes endnu hårdere.

Vi understreger derfor, at der er behov for et reelt brud med disse neoliberale og monetaristiske politikker, idet vi skal indstille stabilitetspagten og sætte en stopper for skattely og Den Europæiske Centralbanks falske uafhængighed. Vi understreger derfor, at der er behov for at øge EU's budget væsentligt med udgangspunkt i en retfærdig fordeling af indkomst og rigdom, så der er en reel politik for økonomisk og social samhørighed, og så vi afviser foranstaltninger, der bare er mere af samme skuffe, med andre ord "red dig selv, hvis du kan-foranstaltninger", som gør de rige rigere og de fattige fattigere, som det klart fremgår af de tiltagende uligheder og forskelle på økonomierne i euroområdet.

Vi understreger derfor, at der er behov for at støtte produktionsvirksomheder, mikrovirksomheder og små og mellemstore virksomheder, at fremme offentlige tjenester af høj kvalitet, at lette kreditoptagelsen og forbedre familiernes købekraft, og ikke kun de dårligst stillede, men også familierne i mellemklassen, at skabe flere job og mindske fattigdommen og elendigheden for millioner af mennesker i vores lande.

FORSÆDE: Gérard ONESTA

Næstformand

Nigel Farage, for IND/DEM-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Fejr endelig euroens 10-års dag, for jeg er ret sikker på, at De ikke kommer til at fejre dens 20-års dag. Det, vi har set her til formiddag, minder om de gamle sovjettider. Kan De huske, når femårsplanerne blev annonceret som succeser, ofte inden de overhovedet var blevet iværksat, med en masse snak om rekordhøst og fantastiske produktionstal for traktorer? Meget lig disse dage er vi her til formiddag blevet trakteret med en række ikkevalgte, aldrende bureaukrater, som har fortalt os, hvor stor en succes det hele har været. Det er alt sammen selvbedrag.

Idéen om, at ECB har gjort et godt stykke arbejde, er fantastisk. Sidste juli hævdede Den Europæiske Centralbank rentesatserne netop på det tidspunkt, hvor markederne oplevede et katastrofalt fald, og satserne blev sænket drastisk i resten af verden. Der er selvfølgelig ikke noget af dette, der kommer som en overraskelse for mig, for denne euro handler ikke om andet end en politisk klasse, som påtvinger de europæiske befolkninger sin vilje. Glem ikke, at kun to lande – Danmark og Sverige – har haft en folkeafstemning om euroen, og de sagde begge nej – det lille ord, De med alle mulige midler forsøger at undgå.

Euroområdet er aldrig blevet testet, men det er ved at ske nu. Spanien er i økonomiske problemer. Som de tyske økonomer sagde dengang, burde Italien aldrig have sagt ja til euroen, men det er situationen i Grækenland, vi efter min mening bør fokusere på. Tusindvis af unge demonstrerer i gaderne med krav om, at deres regering gør noget, at deres regering sænker satserne, at deres regering devaluerer. Men den græske regering sidder fast i euroens spændetrøje. Der er ingenting, den kan gøre. Der er ingenting, et kommende parlamentsvalg kan gøre i Grækenland for at ændre noget. Når folk får frataget evnen til at bestemme over deres egen fremtid ved valgurnerne, er jeg bange for, at volden bliver det eneste logiske alternativ.

Det, De har gjort med denne euro, er, at de har fanget folk i et økonomisk fængsel. De har fanget folk i et *Völkerkerker*, som det kræver stort mod at komme ud af. Det kræver lederskab eller eventuelt det uundgåelige økonomiske krak. De kan bue, De kan gøre nar, men husk dette: Storbritannien, som ikke er med i euroen, har været i stand til at devaluere, har været i stand til at sænke rentesatserne markant. Vi har været i stand til at gøre de ting, der skal gøres. Gør De bare nar, hvis De vil, men har De lagt mærke til, at de græske obligationer handles 233 basispoint højere end de tyske obligationer på obligationsmarkederne her til morgen? Jeg ved

godt, at de fleste her i salen ikke engang ved, hvad det betyder, og dem, der ved, hvad det betyder, vil gøre deres yderste for at ignorere det. De kan blive ved med at stikke hovedet i jorden, hvis De vil. De kan ignorere markederne, hvis De vil, men med tiden vil markederne ikke længere ignorere Dem.

Roger Helmer (NI). – (EN) Hr. formand! I de seneste 200 år har der været mindst et halvt dusin forsøg på at skabe fælles valutaer eller faste vekselkursmekanismer. Alle forsøgene mislykkedes, alle var de til skade for deltagerne, og sådan er det også med euroen. De ubalancer, som skeptikerne længe har forudsagt, begynder at kunne mærkes. Italiens konkurrenceevne er skudt i sænk. Spaniens erfaringer er som tyren i ringen - den er stolt og stærk til at starte med, men bløder til sidst til døde i sandet. Det seneste røre i Grækenland hænger klart sammen med arbejdsløsheden, som skyldes en overevalueret euro. Obligationernes spredning mellem Grækenland og Tyskland har nået hidtil usete højder – over 200 basispoint.

Markederne spekulerer i euroens sammenbrud. Os i Storbritannien kan takke guderne for, at vi beholdt vores egen valuta og ikke er med i euroområdet slowmotion-togvrag. Tillykke med fødselsdagen, euro!

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Richard Corbett (PSE), skriftlig. – (EN) 10-års dagen for afstemningen om det forslag, Parlamentet på vegne af Ministerrådet fik forelagt af Gordon Brown (dengang formand for Rådet) om at fastlåse vekselkurserne på dagens niveau og skabe euroen, er en anledning til at fejre 10 år med succes, stabilitet og styrke for det, der nu er den ene af verdens to førende valutaer.

Den aktuelle økonomiske krise ville være blevet forværret med uro på valutamarkedene, hvis vi stadig havde haft pesetas, lire, drakmer osv. som separate valutaer, der svingede vildt i forhold til hinanden. Euroen har været en stabil klippe for medlemmerne, som det fremgår af Islands og Irlands kontrasterende skæbne.

10-års dagen er også en anledning til at drøfte, hvorvidt Storbritanniens økonomiske fremtid på lang sigt ligger i et euromedlemskab. På kort sigt kan Storbritannien selvfølgelig klare sig uden for euroen, men på sigt står vi til at tabe. Vores virksomheder handicappes på det europæiske marked af omregnings- og kurssikringsgebyrer, som deres konkurrenter på markedet ikke har, og indgående investorer på det europæiske marked foretrækker at befinde sig i det store valutaområde og ikke i det mindre.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Europa-Parlamentets højtidelige møde, som markerer Den Økonomiske og Monetære Unions (ØMU'ens) 10-års dag på et tidspunkt, hvor der er alvorlig krise i kapitalistssystemet, følger i kølvandet på gentagne beslutninger og betænkninger fra Europa-Parlamentet om samme emne og er endnu et forsøg på at kaste et gyldent skær over EU's antiborger- og antiarbejdspolitik, som efter socialismens hedengang gik videre til Maastrichttraktaten og dens angreb på arbejdernes rettigheder og friheder.

ØMU'en, oprettelsen af Den Europæiske Centralbank og indførelsen af euroen er nødvendige led i kæden af kapitalistiske omstruktureringer, som fremmes af kapitalen med henblik på at forsvare sig selv mod arbejdstagernes krav og beskytte sin rentabilitet ved at øge udnyttelsen af arbejderklassen og de almindelige borgere.

Argumenterne om prisstabilitet, som mindsker inflationen og beskytter økonomierne mod risici og kriser, har vist sig at være fortærskede argumenter. ØMU'en beskytter monopolernes fortjenester og letter privatiseringer og fusioner.

I det seneste tiår har arbejdstagerne oplevet, at deres indtægter er faldet, at de industrielle forhold er blevet ringere, at deres forsikringsrettigheder er svundet ind, og at sundheds- og uddannelsestjenesterne er blevet forringet og gjort til privatiserede produkter.

Arbejdstagerne forkaster den europæiske ensretning og dens tilhængere, Lissabonstrategien og Lissabontraktaten, og kæmper mod ØMU'en og EU selv for magt til de almindelige borgere og en økonomi, der tilgodeser de almindelige borgeres interesser.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN), skriftlig. – (PL) I drøftelserne om euroen vil jeg gerne henlede opmærksomheden på tre negative aspekter.

Fra det øjeblik, hvor euroen blev indført, det vil med andre ord sige fra 2002 til 2007, udviklede de tre medlemsstater, der står uden for euroområdet (England, Sverige og Danmark) sig for det første hurtigere

end de lande, der var med i euroområdet. Bruttonationalindkomsten i disse lande voksede næsten dobbelt så hurtigt som gennemsnittet i euroområdet, og arbejdsløsheden var lavere.

For det andet er kampen mod den aktuelle finansielle og økonomiske kriser konsekvenser klart mere effektiv i disse lande, end den er i euroområdet. De engelske, svenske og danske centralbanker sænkede meget hurtigt og beslutsomt rentesatserne, samtidig med at de sikrede likviditeten i forretningsbankerne. Det ser endvidere ud til, at den finanspolitik, der føres i disse lande, er mere effektiv end finanspolitikken i euroområdet.

For det tredje skal de nye medlemsstater, som forbereder sig på at komme med i euroområdet, opfylde en lang række monetære og finansrelaterede kriterier, to år før de kommer med. Nogle af disse kriterier er gensidigt modstridende, f.eks. kravet om deltagelse i ERM II-systemet – og derfor kravet om at holde den nationale valutas vekselkurs i forhold til euroen inden for en udsvingsmargen på $\pm 15\%$ – og på samme tid kravet om at holde inflationen på et lavt niveau. Modarbejdelsen af et devalueringsspres på den nationale valuta betyder, at der er behov for indgreb fra centralbankernes side, hvilket betyder, at der sættes en endnu større mængde af den nationale valuta i omløb, hvilket naturligvis øger inflationspresset. Eftersom Kommissionen ønsker at opmuntre nye medlemsstater, bør den overveje at bringe denne åbenlyse uoverensstemmelse af vejen.

Sirpa Pietikäinen (PPE-DE), skriftlig. – (FI) Den Europæiske Økonomiske og Monetære Union blev oprettet den 1. januar 1999, og 11 EU-medlemsstater indførte den fælles valuta på samme tid. Euroen fyldte 10 år den 1. januar 2009. På samme tid blev Slovakiet det 16. land, der bruger euroen.

Som hr. Juncker sagde til Parlamentet i sin tale, er euroen helt bestemt et stabilt holdepunkt. Det er noget, de lande, der står uden for euroområdet, er blevet gjort smerteligt opmærksom på.

Selv om euroens 10-års dag overskygges af bekymringer om en mulig forværrelse af recessionen, tror jeg på, at euroområdet er i stand til at komme ud af krisen. Det kræver dog en stor indsats fra Unionens side. Ifølge de seneste vurderinger vil virkningen af den aftalte stimulanspakke være markant under de planlagte 1,5 % af bruttonationalproduktet for området. Ifølge aktuelle vurderinger vil den ligge på ca. 0,6 %. Der er behov for yderligere stimulanser.

Euroen har været en ubestridelig succes, men ville ikke have været det, hvis ikke det havde været for den fortsatte indsats, der er blevet gjort. Nu skal vi styrke Europas rolle i forbindelse med tilsynet med finansmarkederne. Vi skal holde os til Den Økonomiske og Monetære Unions grundlæggende principper og kriterier.

Zita Pleštinová (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Den 1. januar 2009 blev euroen Slovakiets officielle valuta. Fra den dag af har man kunnet se det dobbelte kors på tre høje fra det slovakiske flag på en- og toeuromønterne, som er blevet sat i omløb i hele euroområdet.

Den dag var et historisk øjeblik for Slovakiet, og vi slovakker er meget stolte over at være det første land fra den tidligere socialistblok, der indfører euroen i dette symbolske år, hvor euroområdet fylder 10 år.

Jeg glæder mig over, at den aktuelle slovakiske regering har tilsluttet sig Mikuláš Dzurinda, hvis kabinet i efteråret 2004 vedtog en plan om at erstatte korunaen med den europæiske valuta og fastsatte starten af 2009 som den efterstræbte dato.

Jeg synes endvidere, det er passende her i Europa-Parlamentet at takke det slovakiske folk, for det var dem, der som hovedrolleindehavere i de udfordrende, men nødvendige Dzurindareformer holdt ud og hjalp Slovakiet med at blive et succesfuldt europæisk land.

Fra den 1. januar 2009 vil euroen forbinde det slovakiske folk med Unionen hver eneste dag.

Farvel koruna, velkommen euro.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Indførelsen af den europæiske fælles valuta for 10 år siden markerede afslutningen på en proces, hvis virkninger rækker langt ud over den økonomiske sektor. Oprettelsen af Den Økonomiske og Monetære Union var et bevis på medlemsstaternes engagement med hensyn til at bevare EU's økonomiske og politiske enhed.

Euroens succes er derfor ensbetydende med succes i opbygningen af en enhed, der har til formål at fremme europæiske værdier på internationalt plan og bekræfte EU som den vigtigste aktør i handels- og finansforhold inden for den globale økonomi.

Jeg mener, at de fordele, der er forbundet med euroens indførelse, herunder makroøkonomisk stabilitet, et markant fald i kursudsvingene, fremme af jobskabelse og støtte til produktivitetsvækst, som alle understøttes af den større modstandsdygtighed over for udefrakommende kriser, berettiger alle de bestræbelser, de nye medlemsstater, især Rumænien, gør for hurtigst muligt at opfylde konvergenskriterierne og komme med i euroområdet.

Richard Seeber (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Siden euroen blev indført den 1. januar 2009, har den fælles valuta i mange henseender vist sig at være en væsentlig faktor for den europæiske økonomis stabilitet. Den fælles valuta er først og fremmest en drivkraft for europæisk handel. Ophævelsen af vekselkurser i eurolandene er en vigtig og synlig fordel for borgerne og fremmer mobiliteten i EU.

Ud over de åbenlyse fordele har euroen endvidere vist sig at være et fast holdepunkt i finanskrisen. Kun en betydningsfuld valuta, som anvendes af mange medlemsstater og nationale økonomier, er i stand til at afbøde de dramatiske virkninger af et økonomisk kollaps. Den monetære union betyder, at der kan anvendes makroøkonomiske pressionsmidler internationalt, og at der kan reageres aktivt på finanskrisen.

Endelig er euroen et symbol på europæisk integration og på den lange vej, det europæiske folk allerede har rejst sammen. Den monetære union er det næste logiske skridt efter en økonomisk union og bør bane vejen for en endnu større grad af europæisk integration.

Iuliu Winkler (PPE-DE), skriftlig. – (RO) For knap et år siden, da vi markerede tiåret for oprettelsen af Den Europæiske Centralbank (ECB) og Den Økonomiske og Monetære Union (ØMU), understregede vi, at ØMU'ens resultater i dens første 10 år var en succes, der gav genlyd.

Jeg synes, at denne vurdering er ganske passende, da jeg tror meget stærkt på betydningen af den solidaritet, som medlemsstaterne nu skal udvise i deres fælles tiltag til bekæmpelse af finanskrisens virkninger og mindskelse af den globale økonomiske krises negative følger. Europa befinder sig i sin mest prekære økonomiske situation siden afslutningen på Anden Verdenskrig. I denne atmosfære skal 10-års dagen for euroens indførelse igen rette vores opmærksomhed mod de store europæiske integrationsprojekter.

Indførelsen af den europæiske fælles valuta og oprettelsen af ØMU'en var fælles beslutninger, der blev truffet gennem harmonisering og solidaritet baseret på europæiske værdier. Denne holdning har vi også brug for i år for at udtænke og med succes gennemføre foranstaltninger til bekæmpelse af finanskrisen. Europas konkurrenceevne skal opretholdes inden for euroområdet og skal stimuleres i de medlemsstater, der forbereder sig på at komme med i euroområdet. Derudover skal ØMU-medlemmernes forskellige interesser prioriteres lavere end EU's fælles økonomiske interesser.

FORSÆDE: Martine ROURE

Næstformand

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er afstemningstiden.

(Afstemningsresultat: se protokollen)

6. Afstemningstid

6.1. Regelsamarbejde inden for civil luftfartssikkerhed (A6-0468/2008, Paolo Costa) (afstemning)

6.2. Fælles handelsordning for ægalbumin og mælkealbumin (kodificeret udgave) (A6-0510/2008, Diana Wallis) (afstemning)

6.3. Beskatningsordning ved fusion, spaltning, partiel spaltning, tilførsel af aktiver og ombytning af aktier vedrørende selskaber i forskellige medlemsstater og ved flytning af et SE's eller SCE's vedtægtsmæssige hjemsted mellem medlemsstater (kodificeret udgave) (A6-0511/2008, Diana Wallis) (afstemning)

6.4. Regler om sprog, der finder anvendelse ved appel af afgørelser truffet af Retten for EU-Personalesager (A6-0508/2008, Costas Botopoulos) (afstemning)

6.5. Handelsmæssige og økonomiske forbindelser med Vestbalkan (A6-0489/2008, Bastiaan Belder) (afstemning)

6.6. Den fælles landbrugspolitik og global fødevarer sikkerhed (A6-0505/2008, Mairead McGuinness) (afstemning)

6.7. Udvikling af den civile dialog under Lissabontraktaten (A6-0475/2008, Genowefa Grabowska) (afstemning)

Christopher Beazley (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Vi har ganske mange afstemninger ved navneopråb for øjeblikket, hvilket er ret besværligt for folk som mig, hvis maskiner ikke virker. Kan jeg derfor stemme ja til alt og bede om at få en tekniker til at kigge på det?

6.8. Omsætning, gennemførelse og håndhævelse af direktiv 2005/29/EF og 2006/114/EF (A6-0514/2008, Barbara Weiler) (afstemning)

6.9. Den fælles fiskeripolitik og en økosystembaseret tilgang til fiskeriforvaltningen (A6-0485/2008, Pedro Guerreiro) (afstemning)

6.10. Ramme for Fællesskabets indsats for en bæredygtig anvendelse af pesticider (A6-0443/2008, Christa Kläß) (afstemning)

6.11. Omsætning af plantebeskyttelsesmidler (A6-0444/2008, Hiltrud Breyer) (afstemning)

6.12. Institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (omarbejdning) (A6-0497/2008, Wolf Klinz) (afstemning)

6.13. De offentlige finanser i ØMU – 2007 og 2008 (A6-0507/2008, Donata Gottardi) (afstemning)

*

* *

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Fru formand! Jeg har følgende forespørgsel. Når vi afholder højtidelige møder her, er der altid et kamera midt imellem siddepladserne. Det er ikke altid nemt for kameramændene at arbejde der, og det er også et problem for medlemmerne, at der er et kamera der, hvor vi gerne vil arbejde. Kunne vi ikke ændre pladstildelingen, hvis vi skal have kameraer her? Ellers må en eller anden altså virkelig komme med en bedre teknisk løsning.

Formanden. – Vi skal høre de kompetente myndigheder.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg har prøvet at vinke til en betjent under hele afstemningsproceduren for at afgive stemmeforklaringer, men da De håndterede afstemningerne så flot, og vi kom så hurtigt igennem dem, er ingen af betjentene kommet herhen endnu. Jeg sidder med et stykke papir, hvorpå der står, at jeg gerne vil afgive to mundtlige stemmeforklaringer om McGuinness- og Breyer-betænkningerne. Jeg håber, De vil lade mig gøre det.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Det samme gør jeg, hvis De vil udvise samme overbærenhed med mig. Min anmodning er også på vej hen til Dem.

7. Stemmeforklaringer

Mundtlige stemmeforklaringer

Betænkning af Belder (A6-0489/2008)

Carlo Fatuzzo (PPE-DE). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Det glæder mig utrolig meget at kunne tale i dette store Parlament, som er fyldt med medlemmer fra alle vores 27 medlemsstater. Det er sjældent, jeg har mulighed for at blive hørt af så mange.

Det tilfalder mig i denne forbindelse at forklare min stemme for hr. Belders betænkning om handelsmæssige og økonomiske forbindelser med Vestbalkan. Jeg er bestemt for, at EU gør det så let som muligt for disse Balkanstater at komme med i EU. Jeg mener, det er vigtigt, at den økonomiske støtte er højere end den, der hidtil er blevet allokert, og at vi skal gøre det muligt at forbedre forbindelserne mellem Balkanstaterne og Europa, udvikle turismen og give alle Balkanborgere, unge såvel som gamle, mulighed for at leve et bedre liv, end de har gjort hidtil.

Betænkning af McGuinness (A6-0505/2008)

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Fru formand! Først vil jeg gerne blot have ført til protokols, at jeg trykkede på den forkerte knap vedrørende McGuinness-betænkningen. Faktisk støtter jeg McGuinness-betænkningen om fødevarer sikkerhed fuldt ud, men det tjekker jeg med tjenesten senere.

Jeg er især enig i, at den fælles landbrugspolitik bør tilpasses for at tilgodese fødevarer sikkerhedshensynene, og at landbrugerne har behov for en stabil politik for at kunne planlægge for fremtiden. Vi kan ikke få sikkerhed, men vi har med sikkerhed brug for en vis grad af stabilitet.

Derudover støtter jeg den kendsgerning, at markedet alene ikke kan yde landbrugerne indkomstsikkerhed, og opfordringen til en detaljeret konsekvensanalyse, navnlig vedrørende konsekvenserne for fødevarer sikkerheden. Hvis vi ser på særlige EU-forslag, f.eks. om plantebeskyttelsesmidler, har vi igen brug for en korrekt, detaljeret konsekvensanalyse, og vi skal tage fødevarer sikkerheden i betragtning, når vi foretager denne analyse.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne takke mine kolleger for deres godkendelse af denne betænkning og Marian Harkin for hendes opmuntrende ord.

Den giver et klart indtryk af Parlamentets holdning til landbrugspolitik, ikke blot på europæisk plan, men også på globalt plan. Den opfordrer især til, og det er vigtigt, at der igen sættes fokus på landbrugspolitikken i udviklingslandene, og at vi yder bistand, så dem, der kan producere fødevarer, gør det lokalt. Jeg mener, at de 1 mia. euro, som EU vil afsætte til dette formål, er et skridt i den rigtige retning.

Jeg støtter selvfølgelig min egen betænkning. Jeg mener, den er et blåtryk for fremtiden med hensyn til den måde, hvorpå Parlamentet opfatter landbruget. Selv om debatten om fødevarer sikkerhed er forsvundet fra den politiske dagsorden, har vi stadig problemet med, at 30.000 børn hver dag dør af sult.

David Sumberg (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg er Dem taknemmelig for, at De har givet mig mulighed for at forklare, hvorfor jeg afholdt mig fra at stemme om McGuinness-betænkningen. Den fokuserer på et meget væsentligt aspekt af EU, og det er den absolutte vigtighed af at sikre fødevarerforsyninger til dem, der sulter, og til dem, der ikke har nogen ordentlig fødevarerforsyning. Det kan ingen være imod, og jeg er bestemt ikke imod det. Problemet med betænkningen er imidlertid efter min opfattelse, at den ser på og henviser til den fælles landbrugspolitik, men at den ikke nævner den kendsgerning, at der er et presserende behov for reform – og yderligere reform – af denne politik.

Den tjener ikke det europæiske folk godt. Den tjener ikke de britiske landbrugere godt. Indtil den byrde bliver taget af de europæiske skatteyderes skuldre, vil vi være i vanskeligheder. Jo, betænkningens målsætninger er rigtige, men jeg er bange for, at den slet ikke tager fat på det centrale problem.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Fru formand! Jeg er helt enig i de fleste forslag og udtalelser i McGuinness-betænkningen, som blev vedtaget for et øjeblik siden. Der vil med stigende hyppighed opstå pludselige udsving i fødevarer priserne på verdensmarkedet, som får negative konsekvenser.

Prisstigningerne rammer lavindkomstfamilierne hårdest, hvor en stor del af budgettet går til mad. Det er lige nøjagtig disse mennesker, der fortjener at få hjælp - de mest trængende, både i udviklingslandene og i EU.

Jeg er enig i, at den fælles landbrugspolitik bør tilpasses de nye forhold, så den tilgodeser problemerne med fødevarer sikkerhed bedre, og derfor bør vi modsætte os afviklingen af markedsforvaltningsforanstaltningerne og nedskæringerne i EU's landbrugsudgifter i de kommende finansielle overslag.

Det er en god idé inden for rammerne af FAO at etablere et internationalt observationsorgan for priser på landbrugsprodukter og deres produktionsfaktorer med henblik på at overvåge disse data på internationalt plan og reagere hurtigt på udsving. Jeg mener, at oprettelsen af et system på verdensplan af fødevarerlagre bør overvejes.

Syed Kamall (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg er taknemmelig for, at jeg har fået mulighed for at forklare, hvorfor jeg også afholdt mig fra at stemme om denne betænkning.

Jeg tror, de fleste her i Parlamentet, uanset hvilken del af det politiske spektrum de kommer fra, er enige i, at fødevarer sikkerheden er meget vigtig. Problemet er, at vi ikke er enige om, hvad fødevarer sikkerhed er. For mange af os er fødevarer sikkerhed at sørge for, at der er nok mad til alle verdens mennesker, hvor de end kommer fra. For andre er den et påskud for protektionisme. For dem er fødevarer sikkerheden kun fødevarer produceret i EU til europæerne. "Lokal produktion" er et udtryk, jeg ofte har hørt brugt. Jeg hører folk bruge fødevarer sikkerheden som påskud for at lukke af for import fra resten af verden, hvorved de spærrer for den eksport af høj kvalitet, vi ser fra mange af verdens fattigere lande, og hvorved de dømmes mange flere landbrugere i de fattigere lande til fattigdom.

At sige, at den fælles landbrugspolitik bør være fødevarer sikkerhedens hjørnesteen, er en forbavsende udtalelse, som vi skal argumentere effektivt imod.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg tilslutter mig min fremragende kollega Syed Kamalls bemærkninger i denne sag. Jeg afholdt mig fra at stemme, da mit parti var blevet indskærpet at afholde sig fra at stemme, men alle ved, at fødevarer sikkerhed er et ekstremt vigtigt emne for os alle, og derfor er jeg forvirret over den måde, hvorpå Parlamentet håndterer denne sag.

I denne betænkning, som jeg tror, vi alle er for, nævner vi det problem, vi var lige ved at skabe for os selv ved at stemme for direktivet om plantebeskyttelsesmidler. Vi har netop undermineret den europæiske fødevarer sikkerhed. Ca. tre minutter efter at vi stemte for denne betænkning, sikrede vi os praktisk talt, at vores landbrugere ikke vil kunne producere fødevarer nok til vores kontinent i fremtiden. Det synes jeg er mærkeligt. Det er en skam, at ingen andre synes at læse de betænkninger, der drøftes her i Parlamentet.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Fru formand! En af de største bekymringer og et af de centrale elementer i forbindelse med den globale fødevarer sikkerhed er at sikre tilstrækkelig, bæredygtig produktion og at sikre fødevarer sikkerheden i de såkaldt udviklede lande, f.eks. her i EU, så vi kan eksportere vores overskudsproduktion og ikke konkurrerer mod hinanden på verdensfødevarermarkederne og derved øger priserne for folk i de regioner, der ikke har klimaet, jorden, knowhowen og investeringerne til at producere deres egne fødevarer.

Vi skal være meget forsigtige med vores politikker for at sikre, at vi ikke blot ud fra et miljømæssigt, men også ud fra et globalt synspunkt tilgodeser behovet for bæredygtig fødevarerproduktion

Peter Baco (NI). – (SK) Fru formand! Jeg stemte for betænkningen om den fælles landbrugspolitik og global fødevarer sikkerhed, fordi den behandler emner, jeg igen og igen har rejst i Europa-Parlamentet som prioritetsspørgsmål.

Det første emne indebærer et fald i producenterne omkostninger, som vil give større global konkurrencedygtighed. Det andet emne er reduktionen af volatiliteten på fødevarermarkederne, især gennem større lagre. Det tredje emne vedrører indstillingen af landbrugets faldende sociale betydning ved at øge den offentlige bevidsthed om dets unikke og uerstattelige rolle. Det fjerde emne vedrører tilendebringelsen af den vilkårlige forvaltning af den fælles landbrugspolitik ved at foretage en systemisk organisation af politikken med fokus på langsigtede mål. Det femte og sidste emne indebærer et stop for landbrugets nedgang i de nye medlemsstater, som skyldes den fælles landbrugspolitik diskriminerende principper, samtidig med at udnyttelsen af uudnyttet landbrugspotentiale skal fremmes i disse lande, de nye medlemsstater.

Betænkning af Grabowska (A6-0475/2008)

David Sumberg (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Dette er typisk for Den Europæiske Union. Her afsætter vi flere penge til at forsøge at overtale offentligheden til at stemme for den jammerlige Lissabontraktat. Da offentligheden fik muligheden i Republikken Irland, gjorde den det helt klart, at den ikke vil have denne

traktat, og hvis det britiske folk havde fået chancen – og de burde de have fået, for det var de blevet lovet af Labourregeringen under det seneste parlamentsvalg – ville de også have forkastet denne traktat med et overvældende flertal.

EU burde virkelig have hørt budskabet klart og tydeligt – folk vil ikke have den traktat. Folk vil ikke have mere kontrol i Bruxelles og Strasbourg. Folk vil have deres egne regeringer og deres egne lovgivningsmagter til at træffe de beslutninger, der vedrører dem. Indtil EU har forstået dette budskab, vil vi blive ved med at pumpe skatteyderne for flere penge til at tvinge folk til stemmeurnerne under påskud af, at De rent faktisk har overtalt dem til at ændre mening. Det gør de ikke.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Fru formand! Jeg vil allerførst gerne sige, at dette er en fremragende betænkning. Vi taler altid om at knytte EU til borgerne og om, at EU's projekt ikke kan videreføres uden EU's borgeres deltagelse.

Der findes to typer demokrati. Det repræsentative demokrati, som vi har her i Parlamentet, og deltagelsesdemokratiet, som denne betænkning handler om. Det er imidlertid vigtigt at forstå, at den civile dialog går to veje. Den er gensidig. Derfor skal EU's institutioner tage hensyn til de bekymringer og idéer, borgerne fremsætter. Det synes jeg, at de 1 mio. underskrifter til handicapspørgsmål og det dokument, vi drøfter her i Parlamentet for øjeblikket, er et fremragende eksempel på.

Jeg er ikke enig med den foregående taler, for jeg mener, at hvis vi lader Lissabontraktaten gå igennem, giver den os mulighed for at knytte borgerne til EU på en meget mere meningsfuld måde. Vores rolle her i Parlamentet er at sikre, at Lissabontraktaten, hvis vi lader den gå igennem, fungerer effektivt.

Daniel Hannan (NI). – (EN) Fru formand! Man kan udlede meget af titlen på denne betænkning om perspektiver for udvikling af den civile dialog under Lissabontraktaten. Det gør ikke noget, at Lissabontraktaten, hvilket det regelmæssigt er nødvendigt at minde Parlamentet om, ikke er trådt i kraft. Den er blevet forkastet tre gange i dens forskellige former af 55 % af de franske vælgere, 62 % af de nederlandske vælgere og 54 % af de irske vælgere.

Lad os hellere fokusere på den del af titlen, der kommer fra Orwells kærlighedsministerium – perspektiver for udvikling af den civile dialog. Almindelige vælgere, der er ubevandede i EU's besynderlige idiom, forstår måske ikke disse ord på samme måde, som vi gør her i Parlamentet. De betyder nemlig, at der skal skabes et nyt propagandabudget for at forsøge at få folk til at ændre mening.

Jeg må sige, at end ikke alle de euro, der findes i Den Europæiske Centralbanks bokse, vil være nok til at overbevise folk om en idé, der ganske enkelt er dårlig.

Dialog omfatter pr. definition to parter. EU skal være i stand til at modtage såvel som til at give. Det betyder at underkaste traktaten en folkeafstemning. *Pactio Olisipiensis censenda est!*

Syed Kamall (PPE-DE). – (EN) Fru formand! De skal have tak for, at De giver mig mulighed for at forklare, hvorfor jeg stemte, som jeg gjorde, om denne betænkning.

Når jeg læser titlen på betænkningen om den civile dialog under Lissabontraktaten, minder den mig om noget, Mahatma Gandhi engang sagde. Da han blev spurgt om den vestlige civilisation, sagde han, at det da ville være en god idé. Derfor tænkte jeg, da jeg læste titlen på denne betænkning om den civile dialog under Lissabontraktaten, at det da ville være en god idé, ville det ikke? Hvis bare vi havde en civil dialog. Hvis bare vi havde en tovejsdialog. En af de tidligere talere sagde, at dialog i høj grad er en tovejsproces, men hvis vi kigger på nogle af de civilsamfundsorganisationer, der oprettes med henblik på at fremme Lissabontraktaten, ser vi kun organisationer, der er fuldt ud rettet mod at fremme denne grundlæggende udemokratiske traktat. Hvor mange organisationer, der er imod traktaten, vil der blive oprettet, eller vil det blive tilladt at fremme? Der er ikke nogen tovejsdialog, og det er derfor, EU's borgere, når de får mulighed og bliver spurgt om Lissabontraktaten, vil forkaste den.

Betænkning af Guerreiro (A6-0485/2008)

Syed Kamall (PPE-DE). – (EN) Fru formand! De skal have tak for Deres tålmodighed her i Parlamentet. Jeg ville gerne tale om dette emne, men jeg har bare alt for meget at sige i dag, så jeg glæder mig over alle de afstemninger, der er blevet afholdt i Parlamentet i dag. Ja til den fælles fiskeripolitik, og ja, lad os tale om bæredygtig udvikling – men de to strider naturligt imod hinanden. Hvis De vil se på en bæredygtig fiskeripolitik, skal De se på ejendomsrettigheder og markedsbaserede løsninger. Se på de lande, hvor fiskerne får omsættelige rettigheder, der gives videre fra generation til generation. Det er den bedste måde at sikre sig

bæredygtige fiskebestande på, ikke nogen kunstig kommunistisk metode, hvor man planlægger fiskeriet centralt. Det er derfor, vi oplever et stort svind i fiskebestandene, og vi alle vil ende med at lide.

Formanden. – Vi udsætter nu mødet. Vi vender tilbage til stemmeforklaringerne efter det højtidelige møde.

FORSÆDE: Hans-Gert PÖTTERING

Formand

8. Højtideligt møde – Letland

Formanden. – Hr. Valdis Zatlers, præsident for Republikken Letland! Det er en meget stor glæde for os alle at kunne byde Dem velkommen i dag på Deres første besøg i Europa-Parlamentet. Jeg vil gerne lægge ud med at takke Dem som præsident for et land, der stadig er et relativt nyt medlem af EU, for, at De har accepteret Europa-Parlamentets indbydelse til at tale for os i dag, hvor vi fejrer tiåret for vores fælles valuta, euroen. I dag er en premiere i alle ordets betydninger, da det var første gang, den europæiske hymne blev spillet for at byde en gæst velkommen på plenarmødet her i Europa-Parlamentet.

(Bifald)

Jeg vil gerne have lov til at benytte lejligheden til endnu en gang i dag at nævne den historiske betydning af EU's udvidelse i 2004. Det tog over 60 år at få Deres land tilbage i et frit og demokratisk Europa og forene vores kontinent.

Vi lever i dag i fred, frihed og demokrati. Vores borgere har fremtidsudsigter, som vores forfædre kun kunne drømme om. Det skal og bør vi glæde os over.

Det er rigtigt, at EU i dag står over for nye, alvorlige udfordringer. Det har også befolkningen i Letland fået at mærke ganske tydeligt, f.eks. som følge af finanskrisen, som også har ramt Deres land hårdt. Gaskrisen mellem Rusland og Ukraine giver også de lettiske borgere berettiget grund til bekymring.

Det er netop i krisetider, at vi forstår værdien af et EU-medlemskab baseret på princippet om solidaritet blandt befolkningerne. Det er netop i denne krisetid, at vi alle føler behov for samhørighed og samarbejde mellem vores lande og de europæiske institutioner.

Sammen er vi stærkere. Sammen kan vi forsvare vores interesser og værdier bedre i hele verden. Det er også derfor, at Europa-Parlamentet håber, at Lissabontraktaten, som giver EU større handlefrihed til at klare disse alvorlige udfordringer, snart vil træde i kraft.

I denne forbindelse er valget til Europa-Parlamentet, der afholdes i juni i år, ekstremt vigtigt, for vi vil sammen fortsætte succeshistorien om europæisk fred og forening i et demokratisk EU med et Europa-Parlament, der har medbestemmelsesret inden for stort set alle områder.

Jeg håber virkelig, at borgerne i Letland – og i alle EU's øvrige medlemsstater – vil forstå, at deres stemme er vigtig, for den giver dem europæisk medbestemmelsesret og i den forstand magt under det kommende valg til Europa-Parlamentet.

Hr. præsident! Det glæder mig meget at kunne give Dem ordet her i Europa-Parlamentet. Jeg vil gerne endnu en gang byde Dem velkommen til Europa-Parlamentet.

(Bifald)

Valdis Zatlers, Letlands præsident. – *(LV)* Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne takke formanden for hans venlige indledende ord og for hans indbydelse til at tale for de valgte repræsentanter for Europas nationer. Det er mig en ære at få denne mulighed. Det glæder mig meget at kunne tale for Europa-Parlamentet på mit modersmål, især fordi lettisk nu i fem år har været et af EU's officielle sprog. Jeg taler for Dem i dag på et tidspunkt, hvor de første lettiske medlemmer af Europa-Parlamentets mandat nærmer sig sin afslutning. Jeg vil gerne takke Dem for, at De har udført deres opgaver til ug.

Dette år 2009 er et meget vigtigt år for Letland. Det er fem år siden, at Letland kom med i EU og Nato. Medlemskabet af disse internationale organisationer blev et strategisk mål for Letland, efter at landet genvandt sin uafhængighed i 1991. Letland gav klart udtryk for landets ønske om at deltage i de europæiske og transatlantiske økonomiske og sikkerhedsstrukturer. Udvidelsen af familien af europæiske demokratiske nationer i det 21. århundredes første tiår udgjorde den mest dynamiske ændring i Europa siden EU's

grundlæggelse. Det var en meget væsentlig ændring. Der kom nationer med i de europæiske strukturer, der længe havde været udelukket fra dem med magt, selv om de værdier, EU bygger på, historisk set havde rod fæste i disse nationer.

Den 18. november sidste år fejrede Letland 90-året for landets proklamation. Denne dag var ekstremt vigtig for vores befolkning. Den stadfæstede endnu en gang vores urokkelige vilje til at leve i en uafhængig, fri og demokratisk nation. I den akt, der proklamerede Republikken Letland i 1918, står der, at alle borgere, uanset etnisk oprindelse, opfordres til at bidrage til, at alle menneskerettigheder overholdes i Letland. Det er en demokratisk og retfærdig nation, hvor der ikke er plads til undertrykkelse og uretfærdighed. Jeg er meget stolt af disse ord. 30 år før verdenserklæringen om menneskerettigheder erklærede Republikken Letland sin loyalitet over for dens grundlæggende værdier og principper.

Letland har altid selv følt, at landet tilhørte Europa og de europæiske værdier, også da Letland og andre central- og østeuropæiske nationer gennem længere tid var bundet til en stat, hvor mange værdier blev set gennem et særligt ideologisk prisme. Der herskede fred blandt østblokkens nationer, men det var en fred som den, man finder i en fængselsgård. Den blev sikret med tanks, undertrykkelse og trusler. Sidste år blev både De og hele Europa mindet om den totalitære ideologiske umenneskelighed i Edvins Šnors film "A Soviet Story". Vi har en fælles historie, men vores skæbne har været forskellig. Man er nødt til at se på fortiden for at forstå hinanden og kunne se fremtiden i møde sammen. Derfor vil jeg gerne takke Europa-Parlamentet for den erklæring, der blev vedtaget den 22. september sidste år, om, at den 23. august skal være europæisk dag til minde om ofrene for stalinismens og nazismens forbrydelser. Denne erklæring minder de europæiske befolkninger om de tragiske hændelser i Letlands og hele Europas historie.

I dag vil jeg gerne se på den nyere historie. I år er det fem år siden, at Letland blev medlem af EU og af Nato. Hvordan har denne tid været for Letland? Hvad har vores nation vundet? Hvad har vores nationer opnået, og hvilke udfordringer ligger der forude for os? For det første opmuntrede håbet om at blive en del af Europa til en konsolidering af demokratiet i vores samfund, og det var med til at udvikle demokratiske institutioner. Med vores tiltrædelse af EU viste Letland sin beslutsomhed med hensyn til landets egen fremtid, sin beslutsomhed med hensyn til at basere sin fremtid på en europæisk identitet og på vores fælles værdier - frihed og demokrati, ansvarlighed, retsstatsprincipperne og menneskerettighederne, lighed, tolerance og fremgang. For det andet har EU-medlemskabet forbedret investeringsklimaet i Letland. "De europæiske penge", som vi til daglig kalder EU's strukturfonde, har i vid udstrækning bidraget til udviklingen af Letlands økonomi. For det tredje kan vi nyde godt af de privilegier, den frie bevægelighed for personer giver. Friheden til at rejse i Schengenområdet er blevet en sædvane og en selvfølge. Det er helt naturligt at lære, arbejde og indhente erfaringer i andre EU-medlemsstater. For det fjerde har den frie bevægelighed for varer og tjenesteydelser åbnet nye forretningsmuligheder. Alle virksomheder og forbrugere kan handle i et frit miljø uden grænser og uden toldafgifter. For os, der kommer fra et land med et lille indre marked, er dette særdeles vigtigt. For det femte og vigtigst af alt høres Letlands stemme i Europa, og Europas stemme høres i verden. Vi kan være stolte af, at vi har sådan en unik samarbejds mekanisme til vores rådighed. Den giver os alle mulighed for sammen at finde aktive løsninger på globale udfordringer, klimaændringer og demografiske ændringer, energisikkerhed, migrationsproblemer og finanskriser på verdensplan. Letland har nu nye politiske og økonomiske instrumenter til rådighed, men det skal bemærkes, at vores nations ansvar for Europas fælles fremtid, et ansvar over for alle Europas befolkninger, også er blevet markant større.

Når vi ser tilbage på de ting, vi har opnået, skal vi også være kritiske og indrømme de fejl, der er blevet begået. Efter tiltrædelsen af EU henfaldt den lettiske regering til en følelse af "veludført arbejde". Den havde nået sit mål. Vi havde ikke indset, at vi kun var i begyndelsen og ikke i slutningen af processen. EU giver store muligheder, men det er op til de enkelte nationer og samfund at gribe disse muligheder. Vi i Letland har ikke grebet alle mulighederne. Vi har ikke altid gennemført samhørighedspolitikken fornuftigt eller gjort brug af de finansielle muligheder, vi har fået tilbudt. Vores statslige institutioner skulle lære, hvordan man gebærder sig i EU. Vi har ikke været tilstrækkeligt beslutsomme til at indføre euroen. Det er en af de største fejl, vi har gjort i eurointegrationsprocessen, og noget, der er fuldstændig åbenlyst i dag i lyset af finanskrisen.

Men selv de mest hærdede euroskeptikere må indrømme, at Letlands EU-medlemskab i det store og hele har været positivt. Er der nogen i Letland, der har lyst til at vende tilbage til et Europa, hvor der findes toldbarrierer mellem nationerne? Nej! Er der nogen, der har lyst til at holde i kø ved grænsen for at komme ind i et naboland? Nej! Er der nogen, der har lyst til at vende tilbage til en verden, hvor der er begrænsninger for arbejdstagernes frie bevægelighed, for deres uddannelse og indhøstning af erfaringer? Nej, selvfølgelig ikke! Selv euroskeptikerne bliver hurtigt vant til de gode ting og bliver til almindelige skeptikere.

De seneste måneders forværrelse af situationen inden for det finansielle system og økonomien har for altid ændret den rolle og den betydning, de nationale regeringer spiller i de økonomiske processer. Hidtil har finansmarkederne kunnet udvikle sig ganske frit. Vi var overbevist om, at markedets love ville være tilstrækkeligt effektive til at fremme den økonomiske udvikling. Vi troede, at markedet alene ville sætte alting på plads. Det er nøjagtig det, der sker. Markedet regulerer sig selv. Det, vi kan se ud af denne globale krise, er dog, at vores finansielle systemer og økonomier lider under dette marked, og vigtigst af alt at folk lider under krisen. De hændelser, der fandt sted i slutningen af sidste år, har vist os, at det er afgørende, at de nationale regeringer spiller en mere aktiv rolle i den økonomiske proces. Den hidtidige tilgang, hvor vi var faldet i søvn bag den økonomiske forvaltnings rat, var uansvarlig. Desværre er det for sent, vi er vågnet op. Tidsnok til at få øje på forhindringen – det finansielle morads – på vejen foran os, men ikke tidsnok til at undgå det.

I denne situation er der brug for en sammensat tilgang på nationalt, europæisk og globalt plan. På globalt plan er det afgørende at koordinere handlingerne for at få genstartet den økonomiske vækst. Det er kun muligt, hvis vi giver det finansielle system en ny arkitektur og nye mekanismer. Det er afgørende at føre strengt tilsyn med systemet uden dog på samme tid at begrænse initiativet eller markedsprocesserne. Den største udfordring er at ramme nøjagtig denne balance. På europæisk plan har vi en stor fordel, for vi kan gennemføre koordinerede foranstaltninger, iværksætte fælles handlinger og nå frem til en bæredygtig løsning. Vi glæder os over Kommissionens europæiske økonomiske genopretningsplan. Den er et vigtigt skridt på vejen ud af det morads, vi for øjeblikket står i.

Jeg skal bruge lidt mere tid på de nationale løsninger. Den globale finanskriser har også ramt Letland. Der er en strømning, der antyder, at Letland for øjeblikket undergår en af de mest dramatiske redningsoperationer af et finansielt system i moderne europæisk historie. For øjeblikket arbejder Letland på økonomisk stimulerende foranstaltninger med henblik på at stabilisere den finansielle og økonomiske situation hurtigt og effektivt. Det er en vanskelig opgave, og det vil kun lykkes os at overvinde krisen ved at finde en klar vej ud af den og ikke ved at forveksle kortsigtede løsninger med en langsigtet vision om økonomisk udvikling.

I slutningen af sidste år enedes seks politiske partier fra det lettiske parlament, både fra regeringen og fra oppositionen, om en fælles holdning vedrørende støtte til den økonomiske stabiliseringsplan, den lettiske regering havde udarbejdet. Denne aftale indeholder bestemmelser om, at der skal lægges særlig vægt på at overvåge, hvordan de lån, der ydes landet, anvendes. Planen fastsætter prioriteterne for Letlands økonomi på mellemlang sigt: eksportstøtte, fremme af fri og loyal konkurrence, væsentlig reduktion af underskuddet på betalingsbalancens løbende poster og indførelse af euroen i 2012. Tiltrædelsen af euroområdet er blevet et af vores nations vigtigste strategiske mål. Det er vigtigt, at Letland ikke står alene i denne situation. Vi får hjælp til at komme igennem denne vanskelige tid, ikke blot fra de internationale finansielle organisationer, men også fra EU's institutioner og Europas nationer. Letland er taknemmelig for dette udtryk for solidaritet.

Udvidelserne har ikke blot givet EU nye medlemsstater. De har også opført nye prioriteter på EU's dagsorden, herunder dets udenrigspolitik. Letlands tiltrædelse af EU fandt sted på et tidspunkt, hvor Europas naboskabspolitik, dens målsætninger, principper og gennemførelsesmekanismer, var under udarbejdelse. Siden da er EU's udenrigspolitiske aktiviteter over for dets naboer mod øst steget væsentligt. Dette er sket takket være de nye medlemsstaters engagement og erfaringer. Letland har altid set naboforbindelserne i et videre perspektiv. Letland vil fortsætte med at spille en aktiv rolle i forbindelse med fastlæggelsen og gennemførelsen af denne politik i fremtiden.

Denne politik er ikke kun et spørgsmål om EU's forbindelser med bestemte stater, dvs. med de stater, med hvilke vi deler lande- eller søgrænser. Inden for rammerne af denne politik skal vi se på EU's plads og rolle i verden. Sammen med andre ligesindede nationer har Letland aktivt opmuntret til, at EU engagerer sig mere i sit naboskabsområde mod øst. Et nyt politisk initiativ, det østlige partnerskab, har set dagens lys. Dets mission er at omforme Europas fælles naboskabspolitik og tilpasse den dette områdes særlige kendetegn og derved gøre denne proces mere aktiv, mere modig og mere ambitiøs. Letland har med glæde bemærket Kommissionens forslag i denne henseende. I det praktiske arbejde skal det østlige partnerskab styrke de politiske og økonomiske forbindelser mellem EU og staterne i dette område og samtidig styrke det gensidige samarbejde mellem disse stater. Ved udviklingen af det østlige partnerskab skal der lægges vægt på differentieringsprincippet, den individuelle vurdering og holdningen over for de enkelte partnere. Alle disse stater følger deres egne udviklingsveje. Der er stater, der gerne vil med i EU, og stater, der har valgt andre målsætninger. Vores politik vil kun blive en succes, hvis vi er i stand til at arbejde sammen med alle staterne i området og hjælper forstående til, når det måtte være nødvendigt. Jeg har også fået positive signaler med hensyn til udvidelse og uddybelse af samarbejdet på mit besøg i de centralasiatiske nationer i oktober sidste år, hvor jeg besøgte Kasakhstan, Usbekistan og Turkmenistan. Letland vil fortsætte med at støtte EU's

naboskabspolitik aktivt og spille en aktiv rolle i forbindelse med dens gennemførelse. Alle de europæiske nationer har egne historiske erfaringer og egne muligheder for at arbejde på vores fælles projekt til fordel for EU. Letlands særlige bidrag til den østlige dimension er den gensidige tillid, der kommer til udtryk i vores bilaterale forbindelser, som er rodfæstet i en fælles periode i historien, og de erfaringer, som denne tillid har givet. Det er Letlands pligt at udnytte disse særlige omstændigheder, som risikerer at gå tabt inden for de næste 10 år. Om flere årtier vil Letland, set med østlige øjne, blot være en af EU's medlemsstater og ikke en portal til Europa. Ved at udnytte disse fordele vil Letland bevare en aktiv politisk dialog med henblik på at fremme en bedre forståelse af EU og dets værdier i nabostaterne og dermed klarlægge målene med den europæiske naboskabspolitik og det østlige partnerskab. Det er til fordel for begge parter og giver os mulighed for at høre, hvordan nabostaterne ser deres fremtidige forbindelser med EU. Jeg er overbevist om, at Europas interesser tjenes bedst ved at indlede det østlige partnerskab hurtigst muligt under det tjekkiske formandskab.

Spørgsmålet om energisikkerhed er på det seneste blevet aktuelt i de første dage af det tjekkiske formandskab. Den finansielle og økonomiske krise er cyklisk på sin egen måde. Spørgsmålene vedrørende energisikkerhed og vedvarende energikilder er dog altid at finde på Europas og hele verdens politiske dagsorden. Og de bliver mere og mere presserende. Energisikkerheden har en udtalt ekstern dimension. Det betyder, at dette spørgsmål ikke kan ses adskilt fra situationen på verdensplan. Det er den seneste tids begivenheder i Ukraine og konflikten i Georgien bevis på. Selv for ikke ret lang tid siden så EU's medlemsstater energispørgsmålet som noget, der skulle løses på nationalt og ikke på EU-plan. Sidste års hændelser inden for energisektoren, forstyrrelserne i energiforsyningen, de svindende energiressourcer og prisvolatiliteten, har hjulpet med at skabe fælles forståelse blandt EU's medlemsstater for behovet for en fælles energipolitik. I skæringspunktet mellem energi og politik er vores primære opgave at sikre regelmæssig, tilstrækkelig, økonomisk, bæredygtig og miljøvenlig energiforsyning.

De må indrømme, at EU kun har haft blandet succes på dette område. På nogle områder, som udviklingen af en miljøvenlig energiøkonomi er et eksempel på, har vi fastsat ambitiøse mål på europæisk plan, som vi nu er begyndt at nå. På andre områder – diversificering af energikilder på europæisk plan og oprettelse af et fælles energimarked – er rejsen først lige begyndt. De seneste dages begivenheder, herunder blokeringen af gasforsyningerne fra Rusland, har åbnet vores øjne for behovet for hurtigst muligt at finde en løsning på paneuropæisk plan. Vi bærer alle ansvaret for at føre denne fælles forståelse ud i livet og skabe et integreret og diversificeret europæisk energimarked. Vi må ikke lade vores beslutsomhed forsvinde sammen med forårssneen. Energisikkerhedsproblemet kan kun løses succesfuldt med en aktiv dialog med transitlandene og de lande, der forsyner os med energiressourcer. EU har de nødvendige udenrigspolitiske instrumenter til at løse dette problem. Vores opgave er at udnytte dem.

Et andet område, hvor vi skal gøre en seriøs indsats, er integrationen af det baltiske energimarked med de skandinaviske og centraleuropæiske energimarkeder. Integrationen i det baltiske område er uensartet. Handelen og transporten i området udvikler sig hurtigt. Til gengæld stagnerer energimarkedet. Her har Kommissionen gjort et bemærkelsesværdigt stykke arbejde. Dets initiativ om at forbedre energisikkerheden og solidariteten omfatter endvidere udvikling af sammenkøblingsplanen for det baltiske energimarked. Dette vil muliggøre en gradvis integration af de baltiske lande i det fælles europæiske energimarked. Jeg har stor respekt for Sveriges engagement i de strategiske drøftelser om Østersøområdet. Sverige vil om kort tid få mulighed for at omsætte disse drøftelser til praksis under landets formandskab i andet halvdel af 2009. Jeg er overbevist om, at de stærke områder fra Middelhavet til Østersøen bidrager til et stærkt EU.

EU's oprindelige mål – sikkerhed og velfærd for det europæiske folk – er ikke blevet ændret. Det, der er blevet ændret, er det miljø, hvori vi skal nå dette mål. Den globale økonomi er meget tættere knyttet sammen, end den var for et halvt århundrede siden. På samme tid er der dukket nye, magtfulde økonomiske aktører op på den internationale scene. Kun med en sammenhængende, langsigtet og – vigtigst af alt – fælles indsats på EU-plan kan vi håbe ikke at blive taberne i denne globale konkurrencestrid. Kun sammen kan vi holde løfterne om sikkerhed og velfærd for vores borgere. Først da kan vi nå det mål, som vores nationers befolkninger gav deres stemme til, da de støttede vores deltagelse i EU.

Europa-Parlamentet har allerede vist, at det har et bredt syn på EU's fremtid. Dette er i særdeleshed rigtigt i forbindelse med dets ensartede og afbalancerede tilgang til Unionens udvidelsespolitik. Europas dynamiske vækst har givet Europa mulighed for at konkurrere globalt. Denne vækst er Europas potentiale, som Europa skal udnytte, så Unionen – også om flere årtier – kan være en ligeværdig økonomisk partner for de hastigt voksende asiatiske og latinamerikanske økonomier. Det er især Dem selv, de demokratisk valgte repræsentanter for Europas nationer, der føler ansvaret for denne proces hårdest. Man kan endvidere umuligt overvurdere den betydning, Europa-Parlamentet har haft i arbejdet med at bringe det europæiske projekt tættere på

befolkningen og udvide dets demokratiske legitimitet. I fremtiden vil Europa-Parlamentets rolle blive endnu større.

Det er vigtigt, at vi er forenet i vores mangfoldighed og diversitet. Det er vigtigt, at vi bliver ved med at arbejde med at forbedre EU. Det er en opgave, som alle europæere skal påtage sig sammen. Dét er vores fælles ansvar over for Europa. Det er afgørende, at vi forhindrer fragmenteringen af EU. Medlemsstaterne skal finde løsninger og undgå, at der opstår en tilgang i flere hastigheder til det europæiske projekt. Den aftale, der i sidste måned blev indgået i Rådet om at befordre Lissabontraktaten, er kærkommen. Lissabontraktaten er den lovmæssige forudsætning for, at EU kan fungere fuldstændig effektivt i fremtiden. Kun ved at omsætte Lissabontraktatens principper til praksis er vi i stand til fuldt ud at realisere det nye, forenede Europas positive potentiale. Hvor effektivt, Lissabontraktaten kommer til at fungere i praksis, afhænger af medlemsstaternes og institutionernes politiske vilje og deres evne til at stå sammen om at nå Europas mål.

Frem til 2004 var Letlands mål at blive medlem af EU. Siden da har vi formet Letlands mål efter Europas mål. Vi kan ikke længere tænke på og opfatte os selv uafhængigt af Europa. Vi kan kun fastlægge og nå Letlands mål, hvis de stemmer overens med Europas fælles syn på fremtiden. Europas mål er for deres vedkommende opnåelige, hvis de stemmer overens med de enkelte medlemsstaters visioner. EU blev opført på og skal styrkes med udgangspunkt i fælles værdier. Kun offentlige drøftelser kan udlede de værdier, der er fælles for os alle. Kun i harmoni kan vi enes om de værdier, vi vil lægge på linje med dem, EU bygger på. Det er alle politikeres, men især de europæiske lederes opgave at definere europæiske værdier og indlede drøftelser om dem.

Lad os se lidt på fremtiden. Hvordan forestiller jeg mig EU og Letland på længere sigt, lad os sige i 2015? Den økonomiske verden efter krisen vil være vokset sammen i flere økonomiske magtcentre. Et af disse vil være EU. Europa vil have viljen og evnen til at forblive forenet, for kun i forening vil vi have mulighed for at udføre vores opgaver. Derudover vil EU fortsat være åbent for alle de europæere, der anerkender EU's værdier. "Forenet i mangfoldighed" vil være nøglen til den større og større rolle, Europa vil spille i verden. EU vil være blevet større, men vil ikke have mistet evnen til at handle effektivt. EU vil være i stand til at sørge for sin egen sikkerhed og sikre stabiliteten i nabolandene. Uddannelse og kultur vil være den bro, der forener EU-medlemsstaternes forskellige erfaringer, og som vil hjælpe med at genvinde Europas førende rolle på internationalt plan inden for videnskab og kultur. Der vil ikke længere være gamle og nye, små og store europæiske nationer. I Europa vil nationerne blive bedømt efter deres resultater, ikke efter geografiske og geopolitiske kriterier. Europa vil være forenet, og denne enhed vil blive sikret af magtfulde regioner, som, mens de forsvare deres egne interesser, arbejder tæt sammen med de øvrige regioner og derved skaber et netværk af velfærd og udvikling i hele Europa. Alle nationerne vil bidrage til denne udvikling, alt efter deres egne evner og særlige kompetencer.

Hvilken rolle vil Letland spille i EU i 2015? Det vil være et tidspunkt, hvor Letland er kommet ud af krisen. Letlands hovedstad Riga vil være et af de blomstrende centre i det baltiske økonomiske område. Letlands økonomi vil være mere afbalanceret, konkurrencedygtig og strukturelt omlagt. I 2015 vil Letland for første gang i den uafhængige stats historie blive betroet med at løse problemer på europæisk og globalt plan i kraft af landets EU-formandskab. Vores bidrag til Europa vil være vores særlige forbindelser med nationerne i det østlige partnerskab. Letland og vores område vil bygge bro til Østen, nøjagtig ligesom Middelhavslandene vil forene begge sider af Middelhavet. Vores vision om et åbent Europa og vores erfaringer med integration vil være sporen til Europas åbenhed.

2015 er ikke langt ude i fremtiden. Der er kun seks år til. For 100 år siden skrev den lettiske poet Rainis, at det, der ændrer sig, varer ved. Det er stadig vise ord i dag. Jeg er overbevist om, at Europa vil ændre sig materielt. Det vil blive mere magtfuldt med hensyn til økonomi, velfærd og gensidigt samarbejde. Det vil konsolidere sit værdisystem. Europæerne vil være stolte over at leve i Europa og alligevel tilhøre deres egne nationer. Forenet i mangfoldighed, udvikling, bevaring af værdierne og alle borgernes ansvar over for deres nationer og over for den europæiske familie som helhed, dét er Europas fremtid.

Europas udvikling og fremgang er målestokken for vores succes. Det er sådan, vores arbejde vil blive bedømt. Det er vores ansvar. Som medlemmer af Europa-Parlamentet opfordrer jeg Dem til at fremme europæernes forståelse for vores fælles mål og for, hvordan de vil påvirke alle europæernes dagligdag. De europæiske borgeres støtte til den europæiske idé er den bedste garant for Europas fremtid. De skal have tak for Deres arbejde i denne mødeperiode. Jeg ønsker Dem held og lykke i Deres fremtidige arbejde og i det forestående valg til Europa-Parlamentet.

Formanden. – Hr. præsident! Jeg vil gerne på vegne af Europa-Parlamentet takke Dem for Deres tale, for Deres europæiske mod og for Deres europæiske beslutsomhed. Vi blev naturligvis glade for at høre, at De værdsætter Europa-Parlamentet, og det har De helt ret i.

Jeg husker stadig meget tydeligt, at Letland, Litauen og Slovakiet i starten var udelukket fra tiltrædelsesforhandlingerne i anden halvdel af 1990'erne. Det var Europa-Parlamentet, der opfordrede regeringerne til at indlemme Letland, Litauen og Slovakiet i forhandlingerne. Som et resultat heraf blev Letland, Litauen og Slovakiet medlem af EU den 1. maj 2004.

De nævnte energispørgsmålet, og jeg skal svare Dem meget kort. Vi har en yderst ansvarsbevidst kommissær, en af Deres landsmænd, Andris Piebalgs, som klarede sig fortræffeligt i sidste uge og under gasstriden med Rusland og Ukraine, men især med Rusland. Jeg vil gerne takke Andris Piebalgs for hans arbejde i hans præsidents nærvær.

(Bifald)

Hr. præsident! En afsluttende bemærkning: De talte om, hvordan De gør Dem erfaringer, og hvordan Letland gør sig erfaringer. Det er bestemt rigtigt. Men også dem, der har været med i EF, i EU, fra starten af, lærer af Dem og af Deres historiske erfaringer. Hvis vi er klar til at lytte til hinanden og lære af hinanden, kommer vi alle til at stå stærkere. Med udgangspunkt i vores fælles værdier er vi stærke, demokratiske og frie. Tak, præsident Zatlens! Det var en fornøjelse at have Dem hos os i dag. Tak.

(Bifald)

FORSÆDE: Martine ROURE

Næstformand

9. Stemmemforklaringer (fortsat)

Betænkning af Klaf (A6-0443/2008)

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Fru formand! Jeg glæder mig over dette kompromis, som vil tvinge EU-landenes regeringer til at opstille en tidsplan og udarbejde handlingsplaner for at begrænse de risici, der er forbundet med anvendelsen af pesticider. EU's borgere vil helt sikkert glæde sig over begrænsningerne for sprøjtning fra luftfartøjer og randzonerne for beskyttelse af drikkevand og vandorganismer. Jeg stemte for direktivet, fordi det er på linje med mit syn på sundhedsbeskyttelse.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg stemte for dette kompromis, fordi det giver mening at have en bæredygtig anvendelse af pesticider. Jeg mener, at det egentlige problem er, at der er så forskellige regler i medlemsstaterne. I nogle lande er grunduddannelsen og den supplerende uddannelse af operatører meget streng, og de har derfor en god, bæredygtig anvendelse af pesticider, men det er ikke tilfældet i alle lande. Jeg mener, at dette stykke lovgivning vil gøre det hensigtsmæssigt at få højere standarder i hele EU. Det er godt såvel for dem, der håndterer sprøjterne, som for dem, der kommer i kontakt med dem.

Jeg synes, vi taler om en meget fornuftig pakke her, så det glæder mig meget at kunne støtte den, og jeg vil gerne takke ordføreren.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg stemte også for under afstemningen. Der er ingen tvivl om, at vi har brug for en reguleringsordning for pesticider. Det er ikke det, der skal drøftes. Klaf-betænkningen udvider rækken af kontrolforanstaltninger og begrænser anvendelsen af plantebeskyttelsesmidler til nødvendig anvendelse.

Der var meget heftige drøftelser om farer og risici i forbindelse med Breyer-betænkningen, men jeg har altid haft en fornemmelse af, at dette emne passer bedre til den faktiske anvendelse adskilt fra omsætningen – med andre ord denne betænkning. En lang række almindelige produkter kan være farlige, hvis ikke håndterings- og brugsanvisningerne følges. At et produkt findes på markedet udgør ikke nogen risiko for forbrugeren, miljøet eller brugeren af et sådant produkt. Pesticider er først farlige, hvis ikke brugeren ved, hvad han eller hun laver, hvis der er fejl på udbringningsudstyret, hvis ikke der tages hensyn til vandmiljøet, eller hvis ikke pesticiderne opbevares korrekt og ikke er omfattet af en integreret skadedyrsforvaltningsplan. Begrebet kvantitativ begrænsning af anvendelsen af plantebeskyttelsesmidler kræver omhyggelig forvaltning, da det risikerer at udmønte sig i mindre hyppig sprøjtning med højere koncentrationer.

I sidste ende skal disse stoffer anvendes så lidt som muligt, hvilket enhver landbruger ved.

Betænkning af Breyer (A6-0444/2008)

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Fru formand! Jeg vil gerne endnu en gang reagere på gårsdagens drøftelser. Jeg støttede den nye forordning, fordi den efter min mening udgør et værktøj til at finde nye og sikrere alternativer til plantebeskyttelse. Jeg opfatter den gensidige anerkendelse af godkendte pesticider i henhold til geografiske zoner som et positivt resultat for Parlamentet. Opstillingen af en liste over forbudte stoffer er ligeledes et skridt i den rigtige retning – disse stoffer er kræftfremkaldende, genotoksiske stoffer samt stoffer med neurotoksiske og immunotoksiske virkninger – og er baseret på videnskabelige fakta. Som kommissæren sagde i går, synes den at gælde en forholdsvis lille procentdel af de stoffer, der anvendes i dag. Jeg vil gerne nævne, at disse krav ligeledes skal finde nøje anvendelse på importerede varer. Jeg ville gerne have sagt noget om de øvrige betænkninger, men jeg fik ikke ordet. Disse betænkninger er allerede blevet anvendt til begrundelsesformål eller er allerede blevet drøftet her, så jeg går ud fra, de vil blive vedtaget i deres skrevne form.

Diana Wallis (ALDE). – (EN) Fru formand! Jeg har en tilståelse. Lige siden jeg var barn, har der altid været én grøntsag, jeg har hadet, nemlig ærter. Men jeg er så uheldig at repræsentere Storbritanniens største ærteproducerende område, hvilket har givet mig et enormt problem med Breyer-betænkningen. Jeg er enig i betænkningens målsætninger. Jeg er enig i forordningens formål, som er at fremme vores miljøers sundhed, vores alle sammens sundhed som individuelle mennesker, men den er en trussel mod en enorm landbrugsindustri i mit område.

Efter megen selvransagelse afholdt jeg mig fra at stemme, men jeg vil gerne gøre det klart, at jeg mener, at vores lovgivningsprocedure var mangelfuld i denne henseende. Vi havde i sidste ende så mange oplysninger – modstridende og andre – at jeg, og mange andre tror jeg, ville have været glade for en tredjebehandling eller et forlig for at sikre os, at vi varetog alles interesser.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Fru formand! Jeg syntes også, at dette var en særdeles vanskelig beslutning. Jeg følte, at betænkningen generelt var yderst velafbalanceret og konstruktiv, og den var bestemt udarbejdet med henblik på at sikre et højt niveau for beskyttelse af menneskers sundhed, dyrs sundhed og miljøet.

Jeg er dog bekymret over den situation, hvor vi træffer beslutninger om godkendelse af et bestemt stof ud fra, hvorvidt stoffet er farligt eller ej, og vi ikke tager hensyn til den mulige eksponering. Jeg mener, vi har brug for konsekvensanalyser udført på et videnskabeligt grundlag.

En af mine bekymringer er, at når jeg taler med borgerne om EU, er et af de emner, de hele tiden bringer på bane, at EU's lovgivning ikke altid er forholdsommæssig. Selv om jeg synes, at denne betænkning er fleksibel, mener jeg, vi har brug for lidt mere, men mest af alt har vi brug for yderligere videnskabelig dokumentation til støtte for sagen. Jo, vi har forsigtighedsprincippet, og det skal vi huske på, men beslutningerne skal også baseres på dokumentation, og jeg kunne godt have tænkt mig lidt mere dokumentation i denne sag.

Neena Gill (PSE). – (EN) Fru formand! Effektiv og velfungerende anvendelse af pesticider er en nødvendighed. Mens beskyttelsen af miljøet og bevarelsen af folkesundheden går hånd i hånd, mener jeg, vi skal skabe balance mellem forbrugernes og producenternes behov. Jeg glæder mig over Breyer-betænkningens formål, som er at mindske de administrative hindringer, men jeg kan alligevel ikke støtte den.

Jeg har mødtes med en række eksperter, landbrugere og NFU-repræsentanter fra min valgkreds i West Midlands, som alle har grundlæggende forbehold over for den virkning, denne betænkning vil få på høstudbyttet. Jeg deler deres bekymringer. Min største bekymring er, at Kommissionen ikke har udført nogen egentlig konsekvensanalyse, og at der ikke er nogen klar indikation af, hvad denne betænkning vil betyde for landbruget.

I en tid med stigende fødevarerpriser over hele verden mener jeg ikke, at tiden er gunstig til en refleksreaktion fra vores side, hvor vi indfører foranstaltninger, som risikerer at påvirke fødevarerproduktionen negativt. Derfor stillede min delegation et ændringsforslag om en grundig konsekvensanalyse, der burde være blevet udført for længst.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Ligesom flere andre kolleger vil jeg gerne sige, at dette var en meget vanskelig sag. Mens Diana Wallis var bekymret over ærterne, kan De nok forestille Dem, at der i Irland bestemt var kartofler på menuen – og på dagsordenen. Generelt mener jeg dog, at det, vi stemte om, er et meget bedre forslag og en meget bedre pakke end den oprindelige – og jeg vil gerne rose dem, der har arbejdet på det.

Jeg vil gerne have lov til at sige et par ting om dette emne – og slutte af med det centrale punkt. Jeg mener, at vi nu befinder os i en situation, hvor landbrugerne skal forsøge at påvirke den agrokemiske industri til at producere sikrere alternativer, så de kan blive ved med at producere fødevarer, og jeg mener, der bør gå lige så megen energi til det lobbyarbejde, som der plejer.

For så vidt angår importen af fødevarer, skal Kommissionen tage fat på EU's landbrugeres og producenters virkelige problem, nemlig at de vil få forbud mod at bruge visse stoffer, mens tredjelændene bliver ved med at bruge dem. Det skal vi have en afklaring på, hvis vi vil have landbrugerne med os.

Ashley Mote (NI). – (EN) Fru formand! Jeg stemte imod denne betænkning, ganske enkelt fordi forslaget er blevet taget til gidsel af Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer og af kommissærerne. I går pralede ordførerne med standardisering, til trods for at dette efter sigende skulle være en mangfoldighedens Union. Hvis der er et område, hvor der er behov for dømmekraft, forsigtighed og mangfoldighed, så er det nok dette.

Dette vedrørte primært et landbrugsspørgsmål, men den danske landbrugskommissær var ikke at se nogen steder på noget tidspunkt, og det er en skændsel. Grunden er naturligvis en interessekonflikt, da danskerne ikke er i stand til at behandle deres drikkevand, når det er kommet op af jorden.

Landbrugerne i min del af verden føler sig fuldstændig svigtet og ret ud sagt fornærmet over, at der er nogle her, der antager, at de ikke ved, hvad de laver, og at de skal have besked herom. De har blot føjet endnu en gruppe til de grupper i Det Forenede Kongerige, der ganske enkelt hader EU's indblanding.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Der er blevet stillet overdrevne krav til og udtrykt angst for denne betænkning fra alle sider. Det har været vanskeligt at skelne mellem virkelighed og fantasi og at træffe en beslutning om, hvordan man ville stemme.

Da jeg genkender bekymringerne hos bærindustrien, kartoffelindustrien og kornproducenterne i Irland, som jeg har talt med om dette, støttede jeg kompromiset. Jeg syntes, at de gjorde forbedringer fortjente vores støtte, selv om jeg fortsat har en del forbehold. Jeg støtte betænkningen, da det værste af alt efter min mening ville være at overdrage denne betænkning til forligsproceduren. Undtagelsesperioden på fem år, som eventuelt kan fornyes for væsentlige plantebeskyttelsesprojekter, er et vigtigt sikkerhedsnet og opmuntrer endvidere den agrokemiske industri til at forske i og producere alternativer.

Syed Kamall (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg synes, at når man tænker over det europæiske projekt, er der en dialektik i centrum for det. Vi taler om demokrati, men vi ser gennem fingre med den demokratiske vilje, der blev givet udtryk for under folkeafstemningerne i Frankrig, Nederlandene og Irland. Vi taler om fødevarer og fødevarer, men vi stemmer om en betænkning, der har potentiale til at underminere fødevarerproduktionen i EU. Vi taler om at hjælpe borgerne og landbrugerne i de fattigste lande, men nu kommer der som følge af denne afstemning en opfordring til at forbyde import fra landbrugere, der har anvendt pesticider, der nu er forbudt i EU.

Jeg har blot en bøn til mine kolleger i Parlamentet og til Kommissionen: Lad os for fremtiden overveje de utilsigtede konsekvenser af vores lovgivning. Jeg er enig med fru Wallis med hensyn til den lovgivningsmæssige proces og i, at der burde have fundet en tredjebehandling sted. Jeg er enig i, at betænkningen er blevet hastet igennem, og jeg tror, vi alle er enige om, at der har været for få konsekvensanalyser på et videnskabeligt grundlag. Lad os sørge for, at det ikke sker igen.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg forsøgte at underminere kompromiset ved at stemme imod disse dele af betænkningen. Jeg skal forklare hvorfor ved at læse et brev højt, som jeg har fået fra James Mowbray, en landbruger, der bor tæt på Skegness i mit område.

Han skriver: "Jeg har personligt været involveret i udbringningen af plantebeskyttelsesmidler på afgrøder i over 40 år. Jeg har altid bragt midlerne ud med en fornuftig tilgang til andre mennesker og dyrelivet. Jeg har ikke påført min egen sundhed eller miljøet nogen synlig skade. Derfor er det fortvivlende, at den eventuelle tilbagetrækning af en række midler, herunder triazolfungiciderne, er baseret på mindre end videnskabelige argumenter og vil gøre, at min virksomhed ikke bliver ved med at være særlig levedygtig, og mindske adgangen til hjemmelavede fødevarer."

Jeg har fået disse bemærkninger fra ham og fra bogstaveligt talt flere hundrede andre mennesker, fra Empire World Trade, der ligger i Spalding i Lincolnshire, fra John Manby fra Parker Farms i Leicester, fra John Clark, som har til huse i Nottinghamshire, fra Jonathan Reading og flere hundrede andre. Derfor stemte jeg for at underminere kompromiset.

Kathy Sinnott (IND/DEM). – (EN) Fru formand! Nu hvor afstemningen er ovre, og drøftelserne er afsluttet, vil jeg gerne vende tilbage til noget, der gennemsyrede drøftelserne her og i udvalget. Det var den udtalte mistro til landbrugerne og manges opfattelse af landbrugerne som sundhedens og miljøets fjender. Efter mine erfaringer er det det modsatte, der er tilfældet. Landbrugerne i Irland er og har altid været forvaltere, som i årtusinder har beskyttet og bevaret miljøet og holdt det i live, rent og produktivt. På samme måde har landbrugerne også dannet grundlag for vores sundhed. De producerer de gode fødevarer, der danner grundlag for vores gode sundhed. Jeg skal indtrængende opfordre Dem til igen at udvise tiltro til vores landbrugere, som gør deres bedste for at ernære os i meget vanskelige situationer med vejrforhold, skadedyr og selvfølgelig EU's politik.

Skriftlige stemmeforklaringer

Betænkning af Costa (A6-0468/2008)

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) Vi har netop stemt om en aftale om civil luftfartssikkerhed. Selv om fly er et af de sikreste transportmidler, kan man aldrig træffe for sikre foranstaltninger.

Denne drøftelse hænger sammen med drøftelsen om sikkerhed. Siden de rædselsvækkende terrorangreb på tvillingetårnene er der blevet iværksat utallige sikkerhedsforanstaltninger. Ligesom på sikkerhedsområdet kan man aldrig være for sikker. Det er nemlig, når vi føler os for sikre, at terroristerne slår til igen.

Selvfølgelig skal der findes en balance mellem borgernes rettigheder og frihedsrettigheder og sikkerhedsforanstaltningerne, men når der skal træffes et valg, bliver man nødt til at prioritere. Der har f.eks. været en hel del modstand mod at udveksle passagerlister med udgangspunkt i databeskyttelseshensyn. Men sådanne sikkerhedsforanstaltninger vil helt sikkert muliggøre en tilbundsående analyse, som ikke er mulig ved grænserne.

Vi lever i en ny tidsalder. Man sigter med vilje mod uskyldige civile, og man udvælger civile i bestemte lande. I et sådant miljø kan vi bestemt ikke forvente, at disse lande afholder sig fra at gøre alt, hvad der er muligt for at beskytte deres borgeres interesser.

Dragoş Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for denne betænkning, for også luftfartsindustrien i Rumænien vil drage direkte fordel af den. Den forhandlede aftale afspejler i det store og hele strukturen i en "klassisk" aftale om luftfartssikkerhed. Aftalen bygger på gensidig tillid til den anden parts system og på sammenligningen af regelforskelle. Den fastsætter derfor forpligtelser og samarbejdsmetoder mellem den eksporterende og importerende myndighed. Det fastlægges således i aftalens bilag, hvordan parterne skal samarbejde og anerkende den anden parts certificeringsresultater på området luftdygtighed og vedligeholdelse, i modsætning til en "klassisk" aftale, hvor sådanne bestemmelser sædvanligvis placeres i særlige ordninger mellem de civile luftfartsmyndigheder og derfor ikke har bindende karakter. Bilagene afspejler stort set Fællesskabets gennemførelsesbestemmelser vedrørende luftdygtighed (Kommissionens forordning (EF) nr. 1702/2003) og vedligeholdelse (Kommissionens forordning (EF) nr. 2042/2003), som parterne kan ændre i kraft af en beslutning i Det Bilaterale Tilsynsudvalg.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Luftfartsaftalerne mellem EF og USA udspringer af og bygger på liberaliseringen af lufttransporten.

Disse aftaler, der indgås på EU-plan (eller snarere af EF – det eneste organ, der findes i henhold til loven – og dets fællesmarked, som de har til hensigt at liberalisere fuldstændigt), skal have forrang over alle andre bilaterale aftaler, der indgås mellem de forskellige medlemsstater og USA.

Som i andre beslutninger, som Europa-Parlamentet har vedtaget for nylig, vil vi gerne understrege, at vi klart er de første til at være interesserede i at sikre "et højt niveau for civil luftfartssikkerhed" og foranstaltninger, som minimerer "den økonomiske byrde for luftfartsindustrien og operatører ved overflødigt forskriftsmæssigt tilsyn". Vi skal dog bevare to vigtige aspekter: (1) Disse processers mål og foregivne grundlag må ikke være at skabe og lette vilkårene for at øge liberaliseringen af lufttransporten gennem harmonisering af standarderne, og (2) disse processer må ikke fremme harmoniseringen gennem en forringelse af sikkerhedsstandarderne og -reglerne, især ikke i tilfælde, hvor det, når sikkerhed, minimering af byrderne og liberalisering blandes sammen, er fortjeneste og koncentration, der sejrer.

Vi mener, at lufttransporten skal forsvares som en offentlig tjeneste stillet til rådighed af offentlige selskaber i de enkelte lande, som sikrer kvalitet og sikkerhed i de tjenester, de stiller til rådighed for borgerne.

Jörg Leichtfried (PSE), skriftlig. – (DE) Jeg er i princippet enig i Paolo Costas betænkning om civil luftfart.

Det er vigtigt, at EU og USA enes om en fælles linje ved hjælp af denne aftale. Det er imidlertid afgørende for dette oversøiske partnerskab, at vi er reelle partnere, ikke kun på papiret. Der skal opstilles kriterier, som begge parter skal opfylde.

Såfremt enten EU eller USA misligholder aftalen, vil det være nødvendigt at foretage en ændring af aftalen, der kan ophæves.

Bogusław Liberadzki (PSE), skriftlig. – (PL) Jeg stemte for betænkningen om forslag til Rådets afgørelse om indgåelse af en aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Amerikas Forenede Stater om regelsamarbejde inden for civil luftfartssikkerhed (A6-0468/2008). Jeg er enig i ordførerens forslag om indgåelsen af denne aftale.

Jeg mener, at aftalens mål, altså at lette handelen med varer og tjenesteydelser, der er omfattet af aftalen, og i videst muligt omfang begrænse dobbeltarbejde i forbindelse med vurderinger, prøver og kontrol til tilfælde med afgørende regelforskelle, idet det overlades til hver enkelt parts certificeringssystem at kontrollere overensstemmelsen med den anden parts krav, er legitime mål.

Jeg håber, at troen på den gensidige tillid til den anden parts systemer vil fremme gennemførelsen af denne aftale.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Som Europa-Parlamentets ordfører for betænkningen om lovgivningsmæssigt forslag om udvidelse af Det Europæiske Luftfartssikkerhedsagenturs (EASA's) beføjelser glæder jeg mig over den aftale, der er blevet forhandlet på plads med USA om at lette den gensidige accept af luftfartssikkerhedscertifikater.

Denne aftale markerer et vigtigt skridt i udvidelsen af det transatlantiske samarbejde, som er et prioriteret mål i Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater. Den opstiller fornuftige betingelser for stimulering af handelen med varer og tjenesteydelser inden for luftfartssektoren mellem EU og USA, som uden tvivl kommer EU til gode. Aftalen giver bedre sikkerhedsmæssige garantier og forbedrer produkternes, komponenternes og flyets overensstemmelse med de stigende miljøbeskyttelseskrav. Under disse omstændigheder kan vi håbe, at principperne for det fælles europæiske luftrum i fremtiden vil blive udvidet til også at gælde det transatlantiske samarbejde, og at samarbejdet vil blive udvidet inden for forskningsområdet, samt at der vil blive indført nye teknologier på dette område, som er baseret på et samarbejde mellem SESAR og NextGen.

Jeg tror, at denne aftale på lang sigt vil lette den gensidigt fordelagtige udvidelse af rammerne for samarbejdet mellem EASA og FAA, hvilket luftfartsselskaberne, luftfartsindustrien og væsentligst af alt passagererne vil drage direkte fordel af.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Den eksterne transportpolitiks fremtid kræver gode forbindelser mellem EU og USA. Som et resultat heraf er et af de grundlæggende punkter i denne aftale om regler for den civile luftfartssikkerhed den gensidige tillid til den anden parts system og sammenligningen af regelforskelle. Aftalens mål er at lette handelen med varer og tjenesteydelser i luftfartssektoren ved i videst muligt omfang at begrænse dobbeltarbejde i forbindelse med vurderinger, prøver og kontrol til tilfælde med afgørende regelforskelle mellem de to parter. Vi tror derfor, at disse rammer vil fungere gnidningsløst i det daglige, og at de vil gøre det muligt at finde svar på tekniske spørgsmål, som opstår i forbindelse med aftalens gennemførelse, gennem et system af løbende samarbejde og høring. Denne aftale er endnu et grundlæggende skridt fremad i den eksterne dimension af EU's transportpolitik, og derfor stemte jeg for denne betænkning.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg vil gerne oplyse, at jeg stemte for hr. Costas betænkning om indgåelse af en aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Amerikas Forenede Stater om regelsamarbejde inden for civil luftfartssikkerhed, som fremgår af forslaget til Rådets afgørelse.

Jeg tilslutter mig ordførerens holdning om, at Parlamentet skal godkende indgåelsen af aftalen, fordi den klart vil strømline handelen med varer og tjenesteydelser mellem parterne inden for området luftdygtighed og vedligeholdelse, idet man vil undgå dobbeltarbejde i forbindelse med vurderinger og kontrol af overensstemmelsen med sikkerhedskrav, som man hidtil har måttet gentage, selv om de ligner hinanden meget. Jeg mener dog, at aftalen i første omgang bør være midlertidig, så vi kan blotlægge eventuelle praktiske og gennemførelsesvanskeligheder og afhjælpe dem, før aftalen godkendes endeligt.

Betænkning af Wallis (A6-0511/2008)

Dragoş Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for denne betænkning om bedre juridisk regulering af selskaber i EU.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for betænkningen om den fælles beskatningsordning ved fusion, spaltning, partiel spaltning, tilførsel af aktiver og ombytning af aktier vedrørende selskaber i forskellige medlemsstater, da disse juridiske transaktioner udmønter sig i grundlæggende ændringer af handelsselskabernes juridiske status. EU skal endvidere iværksætte de nødvendige foranstaltninger med henblik på at opstille ensartede, harmoniserede og effektive regler.

Jeg støttede også betænkningen, fordi jeg er advokat, og jeg vil blive ved med at støtte enhver indsats i Europa-Parlamentet, som har til formål på europæisk plan at harmonisere og kodificere bestemmelserne om beskatning, økonomi, samfund og kriminalitet.

Betænkning af Botopoulos (A6-0508/2008)

Dragoş Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for denne betænkning, da procesreglementet for Retten i Første Instans ikke indeholder bestemmelser om det processprog, der skal anvendes ved appel (af afgørelser truffet af Retten for EU-Personalesager). Der er således ingen bestemmelse, der svarer til artikel 110 i Domstolens procesreglement.

Betænkning af Belder (A6-0489/2008)

Adam Bielan (UEN), skriftlig. – (PL) Efter den seneste væbnede konflikt i Balkanlandene kom de europæiske lande med vidt forskellige udtalelser. Men med sit aktive engagement i den daværende situation bekræftede EU, at Balkanlandene er et vigtigt område for os og en integreret del af Europa. Vi er derfor nødt til at støtte disse lande i deres bestræbelser på at opnå stabilitet og fuldstændigt demokrati. Jeg stemte for Belder-betænkningen, fordi den understreger behovet for at hjælpe Balkanlandene, samtidig med at de skal behandles som individuelle, uafhængige partnere.

Derudover er det godt, at betænkningen understreger behovet for at udarbejde en fælles energipolitik. Der er et presserende behov for at diversificere energikilderne, og dette ville ikke blot være til gavn for EU, men for hele Europa.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Hr. Belders betænkning ser på den aktuelle situation for EU's handel og økonomiske forbindelser med denne i stigende grad stabile region, hvor mange lande er kandidater til EU-medlemskab. EU spiller en afgørende rolle som en af områdets vigtigste partnere med hensyn til at bevare de handelsmæssige og økonomiske forbindelser og samtidig presse på for at få skabt stabil og varig fred i området.

EU's magt som en økonomisk partner, men også som et foregangseksempel på et stærkt civilsamfund, en stærk regering og dynamiske institutioner, bør anvendes til at presse på for at få sat gang i områdets udvikling. En tredelt, differentieret tilgang, som tager højde for de relative forskelle mellem landene i området samt til associeringsaftalerne og anden støtte, er en klar måde, hvorpå man kan tage fat på spørgsmål om underudvikling og støtte det intensive regionale og internationale økonomiske samarbejde.

Som et middel til at cementere en varig fred og fremme de idealer, vi alle sætter pris på, støtter jeg hr. Belders betænkning.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Jeg ved, at Belder-betænkningen kun vedrører de økonomiske og handelsmæssige forbindelser med landene i det vestlige Balkan, og er bekendt med det åbenlyse behov for, at EU bistår landene i forbindelse med genopbygningsarbejdet og inden for det økonomiske, retlige, politiske og sociale område.

Det undrer mig dog, at betænkningen, på trods af udtalelsen om, at denne støtte såvel som tiltrædelsesprocesserne skal differentieres og tilpasses de enkelte lande, ikke rigtig tager højde for den specifikke situation i de enkelte lande. Serbien er f.eks. slet ikke nævnt.

Frem for alt har Parlamentet, som altid er hurtigt til at fordømme krænkelser af menneskerettighederne rundt om i verden og til at kræve menneskerettighedsklausuler i internationale samarbejdsaftaler, taget et mesterligt træk, idet det har stemt for en betænkning om Balkanlandene uden en eneste gang at nævne den dramatiske og utilladelige situation for den serbiske befolkning i Kosovo, som er blevet kasteløse i deres fædres historiske

land. I mellemtiden glæder det sig over de flere hundrede mio. euro, det giver til de myndigheder, der frembyder, organiserer eller tolererer denne situation.

Vural Öger (PSE), skriftlig. – (DE) Konsolideringen af de økonomiske forbindelser med landene i det vestlige Balkan er af enorm betydning for både EU og de vestlige Balkanlande. Jeg glæder mig derfor over, at Europa-Parlamentet arbejder intensivt med dette spørgsmål, og at vi har vedtaget Belder-betænkningen i dag. I lyset af at de vestlige Balkanlandes fremtid ligger i EU, er deres økonomiske og politiske tilnærmelse til EU meget vigtig. For at knytte disse lande til EU på lang sigt skal udviklingen af deres markedsøkonomier og deres regionale samarbejde fremmes.

Derfor er Europa-Parlamentets konstruktive og positive signaler så vigtige. Det er i EU's interesse at kæmpe for at sikre politisk stabilitet, juridisk sikkerhed og dermed gode rammebetingelser for udenlandske investeringer i disse lande. Belder-betænkningen understreger, at niveauet for de økonomiske forbindelser afhænger af fremskridtene i de enkelte lande. Derudover bør det være EU's mål at diversificere de nationale økonomier i de vestlige Balkanlande. Alle disse vigtige aspekter fremgår af betænkningen. Jeg er overbevist om, at en positiv udvikling af de økonomiske forbindelser mellem EU og landene i det vestlige Balkan vil være til gavn for alle lande på det europæiske kontinent, og jeg ser frem til at få gennemført vores forslag.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for hr. Belders betænkning om handelsmæssige og økonomiske forbindelser med Vestbalkan.

Jeg er enig med min kollega i, at EU spiller en fremtrædende rolle i forbindelse med den politiske og økonomiske genopbygning i landene på Vestbalkan med henblik på deres EU-medlemskab, for det første med hensyn til at stabilisere den politiske situation og dernæst med hensyn til den økonomiske og handelsmæssige situation.

Jeg vil dog gerne understrege behovet for, at Unionen foretager en tilbundsående analyse af situationen, for så vidt angår menneskerettighederne og de demokratiske principper i de enkelte lande. Jeg tænker især på Kroatien og de mange italienske emigranter, der fortsat diskrimineres i landet, på trods af Kroatiens officielle ansøgning om EU-medlemskab. Dette aspekt stemmer efter min mening ikke overens med situationen i Serbien, et land, der kun har fået status som potentielt kandidatland, og som Unionen bør være mere åbent over for, end det hidtil har været.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for denne betænkning om handelsmæssige og økonomiske forbindelser med Vestbalkan (A6-0489/2008), da forslaget til Europa-Parlamentets beslutning også omfatter udtalelserne fra Udenrigsudvalget og Regionaludviklingsudvalget, som jeg er medlem af.

Økonomisk vækst og udvikling i det vestlige Balkan vil danne grobund for konstruktive partnerskaber med EU's østlige medlemsstater, som Rumænien i sidste ende også tilhører.

På samme tid vil tilnærmelsen af den økonomiske politik og handelspolitikken i de vestlige Balkanlande til EU's politik støtte de stabiliserings- og associeringsaftaler, der er indgået mellem EU og disse lande.

Jeg stemte for denne betænkning, da økonomisk stabilitet også kan give politisk stabilitet i området, som har været særdeles uroligt i de senere år.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE), skriftlig. – (PL) EU bør bruge alle de forhåndenværende midler til at motivere Vestbalkan og overtale området til at gennemføre en række væsentlige reformer. Udvidelsen af det regionale økonomiske samarbejde synes at være særdeles vigtig i denne forbindelse, ligesom udsigten til medlemskab for landene i området er det. Omfattende og stabile økonomiske kontakter mellem de enkelte lande vil give en specifik økonomisk integration, som bestemt vil være med til at begrænse risikoen for konflikter i fremtiden. Også en realistisk udsigt til medlemskab kan forhindre sådanne konflikter. Balkanlandene har allerede gjort enorme fremskridt i deres tilnærmelse til EU, men udsigten til tiltrædelse vil helt sikkert opmuntre landene til at fortsætte deres bestræbelser på at komme med i Fællesskabet.

Jeg vil dog gerne understrege, at på lige fod med de økonomiske støtteinstrumenter er også initiativer, som har til formål at integrere Balkansamfundet i EU, af stor betydning. Derfor er det meget vigtigt at gennemføre ændringer, som bør være så vidtrækkende som muligt, og som letter befolkningens bevægelighed, og det samme er den brede støtte til områdets unge. Først når befolkningen på Balkan føler, at de har de samme rettigheder som de øvrige europæiske borgere, vil vi kunne sige, at vi har haft succes.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Jeg er fuldstændig enig med hr. Belder og i hans anbefalinger om, hvordan man skal forbedre de handelsmæssige og økonomiske forbindelser med Vestbalkan. EU spiller en

afgørende rolle i forbindelse med genopretningen på Vestbalkan. Stabiliserings- og associeringsaftalerne, handelspræferencerne og den tekniske og finansielle bistand er de tre piller, på grundlag af hvilke EU håber at stabilisere regionen. Det er rigtigt, at graden af udvikling og overtagelse af Fællesskabets regelværk ikke er ens i alle lande i regionen, således at der ikke kan være tale om én enkelt strategi, men er behov for specifikke "skræddersyede" koncepter. Albanien er ikke Montenegro, og Bosnien-Hercegovina er ikke Kosovo.

Fremskridtene i tiltrædelsesforhandlingerne (eller åbningen af dem, for så vidt angår de potentielle kandidatlande) med landene i det vestlige Balkan bør naturligvis afhænge af fuldstændig overholdelse af Københavnkriterierne og betingelsesløs respekt for principperne om demokrati og menneskerettigheder. Det skal dog være klart, at alle disse lande har en fremtid i EU, og at deres medlemskab vil sikre, at de grufulde konflikter, som har kendetegnet området i århundreder, nu hører fortiden til.

Andrzej Jan Szejna (PSE), *skriftlig*. – (PL) EU spillede en fremtrædende rolle i forbindelse med den politiske og økonomiske genopbygning af landene i det tidligere Jugoslavien. EU har dog påtaget sig et enormt ansvar for hele Vestbalkan. I denne forbindelse står EU nu over for den vanskelige opgave at genopbygge hele området.

EU er blevet den vigtigste handelspartner for alle landene på Vestbalkan. De tre vigtigste aspekter af dette samarbejde er stabiliseringsaftalerne, handelspræferencerne og den tekniske og finansielle bistand. Stabiliseringsprocessen bør frem for alt rettes mod at højne levestandarden og sikre permanent økonomisk udvikling af Balkanlandene. I forbindelse med dette arbejde skal EU dog huske på, at nogle af landene allerede er medlem af EU, mens andre har status af potentielle kandidater til medlemskab.

Det er vanskeligt ikke at være enig med ordføreren i, at landenes medlemskab af WTO er en afgørende forudsætning for deres udvikling (Kroatien, Albanien og det tidligere Jugoslavien er allerede medlemmer). For at blive fuldt ud integreret i verdenshandelssystemet er det vigtigt, at også Bosnien-Hercegovina, Serbien og Montenegro kommer med i WTO.

Selv om der allerede er gjort betragtelige fremskridt med hensyn til moderniseringen af området, bør det fortsat tilstræbes at sikre den fuldstændige integration af Vestbalkan i EU's økonomiske system.

Betænkning af McGuinness (A6-0505/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström og Åsa Westlund (PSE), *skriftlig*. – (SV) Betænkningen om den fælles landbrugspolitik og global fødevarer sikkerhed behandler vigtige emner såsom konsekvenserne af de stigende fødevarerpriser i de fattige og de rige lande og vigtigheden af at sikre adgang til fødevarer for alle.

Vi, de svenske socialdemokrater, har besluttet at stemme imod denne betænkning, da den indeholder problematiske formuleringer med hensyn til landbrugspolitikken. Vi så bl.a. gerne et fald i den del af EU's budget, der går til landbrugspolitikken, bibeholdelse og udvikling af krydsoverensstemmelsen og tilpasning af systemet til markedet. Betænkningen er ikke i overensstemmelse med disse holdninger, og derfor har vi stemt imod den.

Liam Aylward (UEN), *skriftlig*. – (EN) At sikre en bæredygtig fødevarerforsyning er en af de største udfordringer, vi står over for. Denne udfordring vil blive ved med at vokse i takt med, at verdens befolkning øges. Den nuværende befolkningsvækstrate er på over 70 mio. pr. år. Det betyder, at der hvert år skal skaffes mad til 70 mio. flere mennesker. Hvordan skal vi klare det, når der allerede er over 850 mio. underernærede mennesker i verden?

Mens den bæredygtige fødevarerforsyning er en af vores største udfordringer, er EU en af de største succeshistorier i nyere tid, som har bragt fred, stabilitet og fremgang til området. EU er den største udviklingsbistandsyder, er et foregangseksempel på internationalt samarbejde og kan bruge disse erfaringer fornuftigt på globalt plan.

EU kan ikke tillade sig at følge snævre politiske linjer. Ligesom de internationale skæbner er flettet sammen, overlapper de politiske områder hinanden i stadig stigende grad. Det er denne betænkning en erkendelse af, ligesom den er en anerkendelse af, at EU's høje standarder og rige landbrugserfaringer kan være af stor værdi i spørgsmålet om global fødevarer sikkerhed, bl.a. ved at tilvejebringe midler til gødning og såsæd med højt udbytte, samt uddannelse af og praktisk støtte til landbrugere og fødevarerproducenter.

Niels Busk og Anne E. Jensen (ALDE), *skriftlig*. – (DA) Anne E. Jensen og Niels Busk har stemt for McGuinness' initiativbetænkning om den fælles landbrugspolitik og global fødevarer sikkerhed, da størstedelen

af betænkningen er udmærket, og det kun er muligt at stemme for eller imod. Dog kan vi ikke støtte punkt 63 og 64, som rejser tvivl om frihandel med landbrugsprodukter. Vi er stærke tilhængere af frihandel og mener, at det er helt rigtigt at arbejde for, at handelen med landbrugsprodukter baseres på frie markedsprincipper.

Ole Christensen, Dan Jørgensen, Poul Nyrup Rasmussen, Christel Schaldemose og Britta Thomsen (PSE), skriftlig. – (DA) De danske socialdemokratiske medlemmer af Europa-Parlamentet har stemt imod initiativbetænkningen om den fælles landbrugspolitik og global fødevarer sikkerhed, idet betænkningen modsætter sig en liberalisering af landbrugspolitikken og kritiserer EU-regler om begrænsning af pesticider. Vi mener, det er nødvendigt med en balanceret tilgang til den globale fødevarerforsyning, men at hverken en fastholdelse eller udvidelse af EU's landbrugsstøtte bidrager til dette.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Det globale fødevarerproblem bliver større, ikke mindre, og påvirker alle samfundsklasser, ikke blot i de mindst udviklede lande, men også i de udviklede lande.

Den primære årsag hertil er, at det grundlæggende kriterium for produktion af landbrugsprodukter og fødevarer er fortjeneste i stedet for globale fødevarerkrav.

Handelen med fødevarer på de internationale børser har udmøntet sig i hastigt stigende priser og dermed hastigt stigende fortjenester for de multinationale fødevarer selskaber, et mærkbart fald i landbrugsproduktionen og i de globale fødevarerlagre og en stigning i antallet af underernærede mennesker.

For at afhjælpe denne uacceptable situation, som dømmes en mia. mennesker til underernæring og sult, begrænser betænkningen sig til ønskesedler, som opvejes af dens insisteren på at følge den samme politik, dvs. støtte til den fælles landbrugspolitik og dens revisioner og sundhedstjek, genoptagelse af forhandlingerne i Verdenshandelsorganisationen, adskillelse af den produktionskoblede støtte og den fortsatte produktion af biobrændsel under påskud af miljøhensyn og af, at man bruger jord, der kunne være brugt til at producere fødevarer.

Den nævner knap nok principperne om fødevarer suverænitæt og -sikkerhed og retten til fødevarer selvforsyning.

Europa-Parlamentets medlemmer fra Grækenlands Kommunistiske Parti stemte imod betænkningen, da den på trods af sine konklusioner og "ønsker" støtter den antiborger- og promonopolistiske politik, som dømmes flere og flere mennesker til underernæring og sult.

Lena Ek (ALDE), skriftlig. – (SV) Det er vigtigt, at vi bekæmper og afhjælper sult. I den henseende glæder jeg mig over indholdet i fru McGuinness' initiativbetænkning om den fælles landbrugspolitik og den globale fødevarer sikkerhed.

Jeg har ikke desto mindre valgt at stemme hverken for eller imod, fordi betænkningen var meget protektionistisk sine steder. Støtte til og regulering af vores hjemlige landbrug fremmer ikke vores mål om et åbent, grønt, sikkert og foretagsomt EU. Et friere verdensmarked for landbrugsprodukter vil gøre det lettere for mennesker i de fattige lande at udvikle deres landbrug. Vi kan især se dette nu i store dele af Afrika.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi er enige i forskellige af de aspekter, der fremhæves i betænkningen, navnlig:

- det forhold, at den ændrede politik har medført et tab af potentielle markedsmuligheder for EU-producenter og har ført til stigende afhængighed af importerede fødevarer fra tredjelands, der fremstilles i henhold til meget anderledes produktionsstandarder, således at EU's landbrugsprodukter stilles ringere;
- bekymring over, at dramatiske stigninger i landbrugets produktionsomkostninger kan føre til ringere udnyttelse og reduceret output, hvilket vil forværre fødevarer krisen i Europa og i verden;
- behovet for politiske instrumenter rettet mod at undgå sådanne store og skadelige prisudsving;
- bekymringen over den stigende markedskoncentration i detailsektoren for fødevarer, som har ført til udviklingen af monopoler og behovet for alternative løsninger i forhandlinger med detailhandlere til gavn for de mindre landmænd.

Men der findes også aspekter, som vi ikke er enige i:

– den stadig kraftigere orientering af den fælles landbrugspolitik i retning af markedet og den mindre fødevarselvstændighed, idet man udelukkende fokuserer på fødevarsesikkerhed og glemmer, at dette er vanskeligt uden fødevarselvstændighed.

Derfor stemte vi hverken for eller imod.

Duarte Freitas (PPE-DE), skriftlig. – (PT) McGuinness-betænkningen drejer sig om et spørgsmål, som jeg anser for strategisk: fødevarsesikkerhed og vigtigheden af et stærkt og konkurrencedygtigt europæisk landbrug i en globaliseret verden.

Efter den seneste krise med fødevarer priserne bør fødevarsesikkerhed være en EU-prioritering. Selv om vi ikke kan forvente endnu en krise med fødevarer knaphed i nærmeste fremtid, er det sandsynligt, at der vil indtræffe en i fremtiden, hvis vi tager højde for klimaændringernes negative indvirkning på landbrugsproduktionen og den konstant stigende efterspørgsel.

Eftersom udviklingslandene formentlig ikke vil kunne producere fødevarer i tilstrækkelige mængder til at brødføde deres voksende befolkning, vil de industrialiserede lande fortsat have den vigtige opgave at producere og eksportere fødevarer.

Den fælles landbrugspolitik skal derfor igen prioriteres i Europa og udgøre grundlaget for den europæiske politik for fødevarsesikkerhed, idet den i en tid med finansiel og økonomisk krise er vigtigere end nogensinde.

Jeanine Hennis-Plasschaert, Jules Maaten, Toine Manders og Jan Mulder (ALDE), skriftlig. – (NL) Delegationen fra Folkepartiet for Frihed og Demokrati (VVD) stemte for McGuinness-betænkningen om den fælles landbrugspolitik og global fødevarsesikkerhed, selv om den er uenig i visse dele af betænkningens indhold. VVD-delegationen havde ønsket, at man i betænkningen klart gav udtryk for, at handelshindringerne i udviklingslandene skal udfases i henhold til gensidighedsprincippet. Desuden havde vi ønsket, at man i betænkningen var gået ind for en særlig, hurtig procedure for godkendelse af cisgenetiske produkter. Disse hører stadig under samme procedure som traditionelle bioteknologiske produkter, selv om de rent faktisk består af genetisk materiale fra de samme arter.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – McGuinness-betænkningen drejer sig om spørgsmål af kolossal global betydning. På to år er verdens fødevarer priser steget med over 80 %, og kornlagrene er faldet til risikabelt farlige niveauer. Presset på de globale fødevarerelag kommer også fra forholdsvis nye kilder såsom tendensen i retning af øget brug af biobrændsel. Jeg hilser den generelle tendens i denne betænkning velkommen og har derfor stemt for.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), skriftlig. – (FI) Fru formand! Jeg stemte for fru McGuinness' betænkning, men jeg vil gerne henlede opmærksomheden på især følgende spørgsmål.

For første gang siden 1970'erne står vi over for en akut, verdensomspændende fødevarerkrise. Krisen opstod rent faktisk før den nuværende globale økonomiske krise på et tidspunkt, hvor verdens majs- og hvedepriser skød kraftigt i vejret meget hurtigt. Fødevarerkrise har muligvis skiftet navn til økonomisk krise, men den er desværre ikke forsvundet. Det er skrækkeligt at tænke på, at selv inden problemerne med den nuværende fødevarerkrise led omkring en mia. mennesker af kronisk sult og fejlernæring.

Fødevarsesikkerhed – adgang til en tilstrækkelig, sikker og nærende fødevarerforsyning – bør nu blive en central politisk prioritering både her og andre steder. Vi kan ikke tolerere en situation, hvor vi i Europa, mens sulten breder sig, og fødevarer priserne stiger kraftigt, skærer drastisk ned på landbruget og det med den mærkværdigste begrundelse. I Finland og i de øvrige medlemsstater skal man have ret til at beskæftige sig med et rentabelt landbrug, både nu og i fremtiden.

Fødevarerindustrien har kolossal betydning for beskæftigelsen, da den skaffer arbejde til mere end fire mio. mennesker i Europa. Hele fødevarerekæden i Finland skønnes at beskæftige omtrent 300.000 mennesker, hvilket svarer til omkring 13 % af den erhvervsaktive befolkning. Der kan ikke herske tvivl om, at det er nødvendigt at beskytte disse menneskers job i disse tider med fødevarerkrise og økonomisk krise.

Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) Det er interessant at bemærke, at Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter har valgt ikke at medtage et centralt spørgsmål, som blev foreslået af Udviklingsudvalget, i sin betænkning, med følgende ordlyd: "Europa-Parlamentet opfordrer Rådet og Kommissionen til i tæt samarbejde med AVS-landene at prioritere spørgsmålet om virkningerne på AVS-landene af EU-tilskud til eksport af EU's landbrugsprodukter og til at forpligte sig til at levere specifikke, bæredygtige svar for at undgå dumping i henhold til de afgivne løfter på dette område."

Men i betænkningen hævder man, at EU har fundet løsninger på de elementer af EU's landbrugspolitik, der kan virke konkurrenceforvridende og have negative følger for landmænd i udviklingslandene. I betænkningen klager man over, at tredjelande uden for EU fremstiller fødevarer i henhold til meget anderledes produktionsstandarder, hvorved EU's landbrugsprodukter udsættes for ulige konkurrencevilkår.

Disse to påstande i betænkningen er kontroversielle, for at sige det mildt, og ikke noget, som alle politiske kræfter inden for EU kan være enige i. Hvis dette sker, kan man så ikke medtage Udviklingsudvalgets forslag i betænkningens tekst?

Betænkningen er også imod nedsættelser af støtteudbetalinger inden for landbruget og er imod enhver reform af den fælles landbrugspolitik. Man foreslår desuden en informationspolitik over for borgerne vedrørende den fælles landbrugspolitik, som jeg anser for at være politisk propaganda for et system, der er meget kontroversielt, navnlig i mit land.

Jeg stemte derfor imod denne betænkning.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) De seneste ekstraordinære stigninger i fødevarerpriserne har, som det sig hør og bør, givet anledning til en diskussion om landbrugspolitikker, fødevarerikkerhed og udvikling. Desværre er spørgsmålet om international handel ofte fraværende i sådanne diskussioner, hvilket betyder, at man søger efter løsninger, der ikke omfatter det positive potentiale, som et stigende forbrug på verdensplan kan have.

Selv om disse stigende fødevarerpriser som udgangspunkt skaber risiko for sult hos lande og befolkninger uden ressourcer og behov for øget humanitær bistand, stimulerer de efterfølgende en overordnet stigning i fødevarerproduktionskapaciteten og en stigning i den globale samhandel. Dette er en mulighed for verdens landbrugsbefolkninger, som skal udnyttes fuldt ud.

Med hensyn til Europa og den fælles landbrugspolitik må vores tilpasning til denne nye verdensorden – med en mulighed for langsommere vækst end forventet – ikke ske gennem hverken protektionisme og nye handelshindringer eller konkurrenceforvridning. Rentabiliteten for det europæiske landbrug og udviklingen af landområderne på mellemlangt eller langt sigt bør være de kriterier, der anvendes inden for den fælles landbrugspolitik og reformen af denne.

Zuzana Roithová (PPE-DE), skriftlig. – (CS) Denne betænkning ligner mere et forsvar for den nuværende fælles landbrugspolitik end en omfattende gennemgang af fødevarerikkerheden i en sultende verden. Til trods for dette har jeg stemt for den, fordi den henleder opmærksomheden på det vigtige i at sikre landmænd i udviklingslande adgang til lån, så de kan modernisere landbrugsproduktionen og øge produktionen og kvaliteten af deres fødevarer. Jeg beklager, at man i betænkningen kun i ringe grad er opmærksom på risikoen for, at jorden i verdens fattigste lande opkøbes med henblik på dyrkning og eksport af de billigst mulige fødevarer til resten af verden på bekostning af den økonomiske udvikling og lokalbefolkningernes behov i lande, der lider under kronisk fødevareremangel.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg stemte for fru McGuinness' betænkning om den fælles landbrugspolitik og global fødevarerikkerhed.

Jeg deler den bekymring, som min kollega gav udtryk for, og vil gerne henlede opmærksomheden på behovet, som er mere presserende end nogensinde, for at træffe hensigtsmæssige foranstaltninger for at sikre alle borgere adgang til sunde, nærende fødevarer, hvad enten de bor i EU eller andre steder i verden. Jeg vil gerne understrege, at vores bestræbelser skal ansues ud fra et mellemlangt til langsigtet perspektiv og ikke udelukkende være fokuseret på kort sigt.

Det vil ikke være tilstrækkeligt at øremærke omfattende finansiering til fattige lande og udviklingslande, medmindre dette bakkes op af et seriøst engagement fra de industrialiserede landes side for at forhindre spekulation i priserne på vigtige fødevarer, som vi har været vidner til for nylig, og indførelse af internationale aftaler, hvor der tages højde for de meget forskelligartede situationer i lande, der er medlem af Verdenshandelsorganisationen. Ellers vil de forhandlinger, der allerede er brudt sammen, fortsat have meget få chancer for at blive kronet med held.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN) Spørgsmålet om den fælles landbrugspolitik og global fødevarerikkerhed er vigtigt. Vi skal sørge for, at vi i EU spiller vores rolle for at sikre, at sultende verden over kan få mad. Det er en skændsel, at der findes mennesker her i verden, der dør af sult på grund af vores mangel på politisk koordination.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Formålet med den fælles landbrugspolitik er ikke bare at øge landbrugets produktivitet og sikre en rationel udvikling af landbrugsproduktionen gennem optimal udnyttelse af produktionsfaktorerne, navnlig arbejdskraften, men også at give befolkningerne i landdistrikterne en passende levestandard, sørge for forsyningssikkerhed og sikre rimelige priser på leverancer til forbrugere.

Adgang til tilstrækkelige leverancer af sikre og næringsrige fødevarer er i øjeblikket en central politisk prioritering på EU-niveau og på verdensplan.

Det er foruroligende, at fødevarerpriserne er højere end i de foregående år, og at verdens fødevarereserver er faldet til et kritisk lavt niveau. Der er fare for, at finanskrisen i verden kan betyde, at de udviklede lande ikke opfylder deres forpligtelser vedrørende bistand til udviklingslandene.

Der er behov for handling på mellemlangt til langt sigt for at sikre verdens fødevarereproduktion og for at støtte de mennesker, der rammes hårdest på deres grundlæggende ernæringsbehov.

Den største udfordring lige nu består i at udvikle en politik for landbrug og fødevarer, der opfylder behovet hos verdens stadig større befolkning, som ifølge skøn vil være vokset med 40 % i 2050, mens verdens fødevarerebehov forventes at blive fordoblet i samme tidsrum.

Udformningen af en politik, der vil sikre landmændene en ordentlig indtægt fra de fødevarer, de producerer, er et centralt politisk spørgsmål. Det er af grundlæggende betydning med henblik på at sikre fødevarereproduktionen. Hvis markedet ikke kan sikre dette, bør det gøres gennem en hensigtsmæssig politik.

Glenis Willmott (PSE), skriftlig. – (EN) Labour-delegationen vil stemme for betænkningen om den fælles landbrugspolitik og global fødevareresikkerhed på trods af vores kraftige forbehold over for holdningen til den fælles landbrugspolitik.

Vi er ikke enige i den fremtrædende rolle, som den fælles landbrugspolitik tildeles med hensyn til at garantere fødevareresikkerheden, eller i kritikken af reformen af den fælles landbrugspolitik, hvor fokus er flyttet fra produktionsmængder til produktionskvalitet, hvilket har betydet, at vores fødevareresikkerhed er blevet undergravet. Vores holdning er, at vi skal modernisere vores landbrugspolitik og ikke vende tilbage til en produktionsbaseret politik, der tilskyndede til massiv overproduktion og konkurrenceforvridning, således at andre landes mulighed for at producere og sælge landbrugsvarer blev undergravet.

Vi mener imidlertid, at man i betænkningen tager mange meget vigtige punkter op vedrørende spørgsmålet om global fødevareresikkerhed, f.eks. anerkendelsen af fødevareresikkerhedens betydning som en central politisk prioritering for EU, opfordring til større samarbejde på globalt plan, opfordring til flere investeringer i udviklingslandene for at opbygge deres produktionskapacitet og opfordringer til, at landbruget placeres højt på EU's udviklingsdagsorden. Alle disse punkter er lige vigtige og kræver, at vi ser ud over det snævre fokus hos de mennesker, der anvender dette spørgsmål som begrundelse for en mere interventionistisk og protektionistisk fælles landbrugspolitik, og at vi støtter betænkningen.

– Betænkning af Genowefa Grabowska (A6-0475/2008)

Jan Andersson, Göran Färm og Åsa Westlund (PSE), skriftlig. – (SV) Vi svenske socialdemokrater stemte for fru Grabowskas betænkning om perspektiver for udviklingen af den civile dialog under Lissabontraktaten. En styrkelse af dialogen med det civile samfund er vigtig med henblik på at skabe et EU, der lytter til og repræsenterer sine borgeres synspunkter. Vi er også enige i kravene i betænkningen om, at arbejdet i Rådet skal foregå mere åbent for at give civilsamfundet mulighed for at deltage i dialogen på en meningsfyldt måde.

Men vi vil gerne gøre det klart, at vi betragter det som en fejl, at kirker og trossamfund tildeles en særstatus blandt organisationer i det civile samfund. Kirker og trossamfund bør også deltage i dialogen med Unionens institutioner på samme måde som alle andre organisationer.

Adam Bielan (UEN), skriftlig. – (PL) Fru formand! Alle initiativer, der har til formål at bringe borgerne tættere på de institutioner, der handler på deres vegne, bør støttes. Man skal imidlertid sikre, at det foreslåede initiativ ikke gennem sin egen dynamik forvandles til endnu en institution. Jeg støttede betænkningen, fordi ethvert skridt for at bringe borgerne tættere på de myndigheder, der træffer beslutninger for dem, er et skridt i retning af et bedre og mere gennemsigtigt demokrati. Jeg vil imidlertid gerne understrege, at som det er tilfældet med enhver dialog, skal man ved dialogen om Lissabontraktaten tage hensyn til alle parter synspunkter.

Martin Callanan (PPE-DE), skriftlig. – (EN) I denne betænkning henvises der til Lissabontraktaten, som jo ikke er trådt i kraft. Det er derfor yderst overmodigt for ikke at sige arrogant at anvende Lissabontraktatens navn, som om den allerede var virkelighed.

Hvis De skulle have glemt det, blev Lissabontraktaten sænket af den irske befolknings demokratiske vilje. De satte hælene i over for projektet, fordi de ønskede et anderledes Europa. Ved at stemme som de gjorde, talte den irske befolkning også for borgerne i alle andre medlemsstater, inklusive min egen, hvis regeringer nægtede dem en folkeafstemning.

Irland er blevet mobbet til at afholde en ny afstemning, men den irske befolkning vil sandsynligvis ikke se mildt på at blive behandlet med en sådan foragt.

Fremover bør vi undgå at bringe os selv i miskredit ved at drøfte hypotetiske scenarier såsom Lissabontraktaten. Det tjener kun til at udstille EU's arrogante tilsidesættelse af folkets vilje.

Jeg stemte imod denne betænkning.

Koenraad Dillen (NI), skriftlig. – (NL) Jeg lever muligvis på en anden planet, men jeg synes at kunne huske, at befolkningerne i Nederlandene og Frankrig forkastede den europæiske forfatning ved en demokratisk folkeafstemning i 2005. Den forfatning er død og begravet, i det mindste hvis vi kalder os demokrater. Den forkætrede Lissabontraktat, som simpelthen er en smukkeseret udgave af forfatningen, led præcis samme skæbne og blev forkastet af den irske befolkning ved den demokratiske folkeafstemning.

Europa nægter imidlertid at acceptere befolkningernes mening og ønsker at proppe forfatningen ned i halsen på europæerne, idet man lader, som om alt i haven er rosenrødt og taler om en såkaldt "dialog med borgerne inden for rammerne af Lissabontraktaten" med den største kynisme.

Dette formodes at være en "dialog med borgerne", "en stærk hørings- og kulturbaseret dialog", hvor ordføreren i sin kynisme endnu en gang citerer artikel 10 i traktaten for Den Europæiske Union: "Enhver borger har ret til at deltage i Unionens demokratiske liv". Det er muligvis korrekt, men Europa tager ikke hensyn til befolkningens demokratiske røst.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Denne betænkning af Genowefa Grabowska giver mulighed for at styrke mekanismerne for deltagelse og for civil dialog inden for EU. Den beskæftiger sig med kløften mellem Unionens medlemmer og deres forhold til de institutioner, der betjener dem. Man anerkender behovet for at styrke den civile dialog med henblik på at bevare et virkeligt engagement i målene for det europæiske projekt.

Den irske afvisning af Lissabontraktaten for nylig skyldtes til dels forskelle mellem opfattelsen af Unionen og virkeligheden i Unionen. En løsning på den generelle mangel på information er nøglen til at opnå et virkeligt demokratisk partnerskab. Det centrale i dette forslag er understregningen af, at dialogen er gensidig, at man skal tage hensyn til og respektere de holdninger, der gives udtryk for.

I denne betænkning fremhæver fru Grabowska både gennemsigtighed og repræsentativitet som centrale bestanddele i en aktiv civil dialog og et ægte partcipatorisk demokrati. Et mere åbent og tilgængeligt Råd, et styrket og mere integreret interinstitutionelt samarbejde, bedre brug af nye medier som et middel til at skabe kontakt til borgerne og yde bistand til civilsamfundets institutioner vil bidrage til at samle Europa yderligere. Derfor støtter jeg fru Grabowskas betænkning.

Bairbre de Brún og Mary Lou McDonald (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Vi støtter enhver bestræbelse på at styrke borgerne, samfundet og organisationer i civilsamfundet i de politiske beslutningsprocesser, herunder EU.

Vi mener imidlertid ikke, at Lissabontraktaten betyder noget reelt fremskridt på dette felt. Desuden mener vi, at hvis det foreslåede borgerinitiativ skal give mening, skal Kommissionen underkastes en juridisk bindende forpligtelse til at udarbejde en hvidbog med et svar på forslaget eller et traktatgrundlag for ikke at foretage sig noget.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Denne betænkning er endnu et eksempel, hvor man går imod flertallet i Europa-Parlamentet i et forsøg på at "sælge" projektet med Lissabontraktaten for enhver pris, en opgave, som har vist sig ikke at være let at dømme efter resultaterne af de foregående folkeafstemninger. Disse gentagne forsøg tjener i det mindste ét formål: De viser tydeligt, hvor vanskeligt og endda smertefuldt det er for traktatens tilhængere at finde argumenter til at støtte den.

Der findes ingen propaganda - og dette er temaet for betænkningen – der kan skjule, at det er antidemokratisk af EU's ledere at gennemtvinge endnu en folkeafstemning i Irland for at tvinge denne foreslåede traktat igennem. Vi deler ikke det snævre synspunkt hos dem, der mener, at etableringen af en "civil dialog" eller et "borgerinitiativ" er tilstrækkeligt til at modvirke et forslag, som generelt forhindrer borgerne i de enkelte medlemsstater i at definere deres kollektive fremtid, og som insisterer på foranstaltninger, der fører til usikre arbejdspladser, længere arbejdstid, lettere afskedigelser og privatisering af offentlige tjenester.

Der findes ingen propaganda, der kan skjule det neoliberale, føderalistiske og militaristiske indhold i dette traktatprojekt. Derfor stemte vi imod.

Bruno Gollnisch (NI), *skriftlig*. – (FR) I fru Grabrowskas betænkning anbefaler hun en permanent dialog mellem alle de europæiske institutioner og "repræsentanter" for civilsamfundet, hvor man skal definere politikker og udforme lovgivning på EU-niveau, med andre ord en formel, obligatorisk tilrettelæggelse af det partcipatoriske "demokrati" på unionsplan.

Problemet er, at partcipatorisk "demokrati" kun er et skalkeskjul for dem, der afviser det sande demokrati: Det gør det muligt at begrænse dialogen til de mest aktive organisationer, som sjældent er de mest repræsentative, og det tester tilsyneladende borgeres synspunkter på forhånd for bedre at kunne afvise dem senere.

Hvis Bruxelles-Europa ønskede at lytte til borgerne, burde det lytte til det franske og nederlandske nej til den europæiske forfatning og opgive Lissabontraktaten, som blot er en kopi af forfatningen. Hvis man skal tage hensyn til opinionsundersøgelserne, hvilket ordføreren gerne vil, bør man indstille forhandlingerne om tyrkisk medlemskab, fordi et flertal blandt Europas vil modsætte sig dette. Hvis det er rigtigt at respektere princippet om, at beslutninger skal træffes så tæt på borgerne som muligt, skal Europa lade være med at bestemme over vores hverdag. Så ville det have nogen troværdighed, når det talte om demokrati.

Anna Hedh (PSE), *skriftlig*. – (SV) Jeg stemte for fru Grabrowskas betænkning om perspektiver for udvikling af den civile dialog under Lissabontraktaten. Jeg mener, at det er vigtigt at styrke dialogen med civilsamfundet for at skabe et EU, der lytter til og repræsenterer sine borgeres synspunkter. Jeg er også enig i betænkningens krav om, at arbejdet i Rådet skal være mere åbent for at give civilsamfundet mulighed for at deltage i dialogen på en meningsfyldt måde. Jeg mener imidlertid, at medtagelsen af Lissabontraktaten var unødvendig, da den ikke længere er relevant efter det irske nej ved folkeafstemningen.

Det er også forkert at tildele kirker og trossamfund en særstatus blandt civilsamfundets organisationer. Kirker og trossamfund bør også deltage i dialogen med Unionens institutioner på samme måde som alle andre organisationer.

Jörg Leichtfried (PSE), *skriftlig*. – (DE) Jeg er enig i betænkningens udtalelser om perspektiverne for udviklingen af den civile dialog under Lissabontraktaten.

Jeg betragter den civile dialog som meget vigtig, for at EU's borgere kan få et indblik i deres valgte repræsentanters aktivitetsområder.

Jeg vil gerne fremhæve, at dialogen mellem EU og Unionens borgere bør være en tovejsdialog, fordi det ikke er tilstrækkeligt at informere vores hjemlande om gennemførelsen af projekterne; vi skal også lytte til de enkelte mennesker og tage deres holdning alvorligt.

Nils Lundgren (IND/DEM), *skriftlig*. – (SV) Lissabontraktaten er ikke vedtaget. Den blev forkastet af vælgerne i Irland ved folkeafstemning og må derfor betragtes som død. Noget, der grundlæggende var det samme traktatudkast, var allerede blevet forkastet ved folkeafstemninger i Frankrig og Nederlandene.

Men Europa-Parlamentets føderalistiske flertal er ikke indstillet på at lytte og insisterer i stedet på en Union, der i endnu højere grad forvaltes på det overnationale plan, selv om borgerne har udtrykt deres skepsis ved flere folkeafstemninger, og hvis de fik chancen, ville de vise denne skepsis i endnu flere lande.

Den arbejdsmetode, som Europa-Parlamentets føderalistiske flertal anvender, viser, hvilken form for civil dialog de ønsker. De ønsker kun at lytte til de dele af civilsamfundet, der passer ind i den føderalistiske støbeform.

Uden for lovgivningsproceduren er den betænkning, vi har foran os, ikke særlig imponerende. I punkt 9 i betænkningen hedder det, at alle EU-institutioner skal have ajourførte registre over alle relevante ikkestatslige organisationer. Dette indebærer en unødvendig forøgelse af bureaukratiet, der ikke fører nogen vegne.

Desuden taler man i betænkningens punkt 11 om "aktivt at markere den europæiske holdning" over for EU's borgere. Hvordan vil man definere denne holdning?

Men det værste aspekt ved betænkningen er opfordringen i punkt 22 om at give europæiske foreninger og europæiske civilsamfundsorganisationer et fælles retsgrundlag på EU-plan. Dette forslag er endnu et skridt på vejen mod en EU-stat.

Jeg stemte derfor imod denne betænkning.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Det lyder smukt at tale om en offentlig debat om Lissabontraktaten på alle sprog. Trods alle camouflagemanøvrerne har befolkningerne til fulde forstået, at en traktat, der for 95 % vedkommende er den samme som den forkastede EU-forfatning, ikke er noget Columbusæg, selv om EU-organisationen forsøger at markedsføre den som sådan.

Det er også interessant, eftersom vi ønsker at føre denne dialog på alle sprog, at vi ikke en gang er i stand til at sørge for, at rådsformandskabet har et integreret websted på de mest udbredte sprog i Unionen, engelsk, fransk og tysk. Vi må også se særligt latterlige ud for vores borgere, når vi priser de nye civile initiativer i forfatningen som skridt i retning af mere demokrati, eftersom folkeafstemningerne gentages, indtil man opnår det resultat, EU ønsker. Eftersom dette initiativ kun kan være endnu en rendyrket kampagne for EU-forfatningen, som der allerede er brugt penge nok på, stemte jeg imod Grabowska-betænkningen.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for denne betænkning, idet civilsamfundet spiller en vigtig rolle i Europa og i den europæiske integrationsproces, idet man videregiver EU-borgernes synspunkter og ønsker til Europas institutioner.

For at EU skal kunne nå sine mål, er der behov for en bredere offentlig debat, en mere effektiv civil dialog og udvikling af en politisk bevidsthed, alt sammen aspekter, som anerkendes i denne betænkning.

I betænkningen fremhæver man også betydningen af den ekspertise, som civilsamfundet stiller til rådighed for institutionerne, og understreger rollen og betydningen af funktioner til information og bevidstgørelse, der findes i den civile dialog.

Jeg håber, at EU's nuværende initiativer, som fremmer et større engagement fra civilsamfundet i den europæiske integrationsproces, også vil fortsætte i fremtiden. Jeg henviser her til initiativer som Europa by Satellite, Citizens' Agora og andre borgerfora om forskellige emner.

Jeg håber, at denne betænkning vil tilskynde EU's Ministerråd til at lette og forenkle adgangen til sine procedurer, idet dette er en grundlæggende forudsætning for at indlede en egentlig dialog med civilsamfundet.

Zuzana Roithová (PPE-DE), skriftlig. – (CS) Mine damer og herrer! Jeg glæder mig over, at man i betænkningen henleder opmærksomheden på behovet for social dialog på et tidspunkt, hvor de europæiske lande oplever en demokratisk krise. Befolkningerne enten ikke forstår eller er ikke interesserede i temaer uden sammenhæng med deres daglige bekymringer. Den lave valgdeltagelse ved valgene til Europa-Parlamentet er en logisk konsekvens af, at Europas borgere ikke ved, hvordan den europæiske lovgivning kan have positive følger for dem, og de tror ikke, at deres stemme har nogen betydning. Kun få ved, at Lissabontraktaten styrker det partiparticipatoriske demokrati. Jeg er enig med fru Grabowska i, at medlemsstaterne bør yde en større grundlæggende opbakning til ikkestatslige organisationer. Men det er nødvendigt at sikre, at de er repræsentative og gennemsigtige. Jeg har støttet betænkningen, også fordi den indeholder en anmodning om, at Kommissionen skal offentliggøre lister over de ikkestatslige organisationer, der har anvendt dens forslag i forbindelse med forberedelse af lovgivningen. Dette vil helt sikkert gøre hele processen mindre anonym og bidrage til, at de ikkestatslige organisationer bliver mere repræsentative. Jeg mener også, at valgkampen til valget til Europa-Parlamentet udgør en fantastisk mulighed for, at ansvarlige medlemmer kan forklare de beslutninger, vi træffer i Strasbourg, hvordan civilsamfundet deltager i vores arbejde, og hvordan det vil kunne deltage efter vedtagelsen af Lissabontraktaten.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Lissabontraktaten gør dialogen med borgerne obligatorisk. Dette er bindende for alle EU-politikker og aktivitetsområder.

Dialogens succes afhænger af repræsentativiteten og derfor af de centrale instansers stærke engagement. Nationale, regionale og lokale myndigheder bør anvende dialogen, så borgerne kan opleve partiparticipatorisk demokrati i praksis.

Man må indrømme, at EU har meget at indhente inden for kommunikation og navnlig på området dialog med borgerne.

EU's borgere skal være sikre på, at der ikke træffes nogen beslutninger på europæisk plan, uden at de er involveret, og at de ved at stemme ved valgene har reel indflydelse på disse beslutningers form.

Jeg støtter fuldt ud ordførerens opfordring om at fremme initiativer inden for dialogen med borgere.

Charles Tannock (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Det er for tidligt at tale om, hvad der sker, når Lissabontraktaten træder i kraft. Traktatens fremtid er uafklaret, og der er stadig mulighed for endnu et nej fra den irske befolkning ved en ny folkeafstemning senere i år.

Når tingene forholder sig sådan, bør vi ikke handle, som om Lissabontraktaten allerede var trådt i kraft. Ved at gøre det blotter vi os for beskyldninger om arrogance og ringeagt for den demokratiske proces, som stadig skal føres til ende på den ene eller anden måde.

Desuden er jeg ikke tilhænger af, at EU-midler bruges til at reklamere for Lissabontraktaten gennem civil dialog eller andre metoder. Vi har frie medier og livskraftige demokratier i medlemsstaterne og er udmærket i stand til at føre denne diskussion på vores egne betingelser, uden at Kommissionen behøver at påvirke tingene. I mit land, Det Forenede Kongerige, virker Kommissionens forsøg på at fremme en yderligere EU-integration rent faktisk mod hensigten.

Som andre britiske konservative ønsker jeg, at EU går i en anden retning, hvor man gør mindre, men gør det bedre.

Derfor stemte jeg imod denne betænkning.

Frank Vanhecke (NI), skriftlig. – (NL) Grabowska-betænkningen er endnu et eksempel på Parlamentets skandaløse håndtering af de principper, det hævder at tjene. "Den civile dialog under Lissabontraktaten": Det er jo en vits! Lissabontraktaten, som er den tidligere europæiske forfatning i forklædning, blev smidt i papirkurven ved folkeafstemninger i Nederlandene og Frankrig og efterfølgende også i Irland. I andre lande tør man ikke en gang afholde en folkeafstemning.

Hvis det er dialog med borgerne, Europa ønsker, burde det starte med at respektere demokratiet. Hvis den eurokratiske elite ikke bryder sig om resultatet af en folkeafstemning, betyder det ikke nødvendigvis, at det er vælgerne, der mangler hjerneceller. Det er snarere omvendt! Under alle omstændigheder stemte jeg imod denne betænkning igen med fynd og klem. *Nec spe, nec metu* eller uden håb eller frygt.

Anna Záborská (PPE-DE), skriftlig. – (FR) De europæiske myndigheder skal være åbne for dialog og samarbejde med borgere og civilsamfundsorganisationer. Alle kan bidrage til det fælles bedste.

Men særlige interessegrupper, lobbyer, der ikke repræsenterer det fælles bedste, må ikke få lov at infiltrere lovgivningsprocessen forklædt som en dialog med civilsamfundet. Der skal være lige adgang til dialog.

Jeg insisterer på, at der især skal føres dialog med foreninger, der giver de fattigste mennesker og familier en stemme. Kampen mod ekstrem fattigdom og social ulighed vil ikke kunne få varig succes uden en permanent dialog med familier og enkeltpersoner, der oplever ekstrem fattigdom i deres dagligdag. Denne dialog er vanskelig, men også nødvendig. De europæiske, nationale, regionale og lokale myndigheder må ikke vælge den nemme vej, når vi skal opbygge et integrerende samfund og et Europa for alle. Med hensyn til bedste praksis bør vi anerkende arbejdet i Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og den internationale bevægelse ATD Fourth World, som siden 1989 har afholdt europæiske møder for mennesker fra universiteter fra den "fjerde verden", som gav mulighed for en struktureret dialog mellem repræsentanter for myndigheder og mennesker med direkte oplevelser af ekstrem fattigdom.

– Betænkning af Barbara Weiler (A6-0514/2008)

Gerard Batten (IND/DEM), skriftlig. – (EN) Jeg stemte hverken for eller imod denne betænkning, fordi, selv om jeg selv og Det Forenede Kongeriges Uafhængighedsparti fuldt ud støtter lighed mellem mænd og kvinder, har Det Forenede Kongerige allerede en ligestillingslovgivning, som kan ændres eller forbedres, når det er nødvendigt, af vores eget demokratisk valgte og ansvarlige parlament. EU er antidemokratisk og udemokratisk og ikke nogen legitim vogter af nogens rettigheder.

Sylwester Chruszcz (UEN), skriftlig. – (PL) Jeg støtter Weiler-betænkningen og udtrykker min støtte til foranstaltninger, der har til formål at omsætte direktivet om virksomheders urimelige handelspraksis over

for forbrugerne på det indre marked. Tanken om at udforme en sort liste over urimelig handelspraksis, ikke bare ved transaktioner mellem virksomheder og kunder, men også mellem virksomheder, er prisværdig. Jeg støtter også mekanismerne til overvågning og håndhævelse af juridiske bestemmelser vedrørende forbrugerbeskyttelse om urimelig praksis, og jeg støtter initiativet om at etablere en offentligt tilgængelig database over nationale foranstaltninger til gennemførelse af direktivet om urimelig handelspraksis. Set fra de polske og europæiske forbrugeres side er dette et værdifuldt initiativ.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Vi stemte hverken for eller imod Weiler-betænkningen om beskyttelse af forbrugere og virksomheder mod urimelig handelspraksis og misvisende reklamer, da vi har store kritikpunkter mod den.

Det første er, at den europæiske lovgivning om disse emner præsenteres som et direktiv, med andre ord kan medlemsstaterne forholdsvis frit vælge, hvilke ressourcer de vil benytte til at nå de opstillede mål. Ordførerens ønske om ensartethed, både i substansen og i formen på den nationale lovgivning, vil forblive et ønske, medmindre EU på uacceptabel vis griber ind i medlemsstaternes juridiske og administrative systemer uden egentlige fordele for forbrugerne.

Det andet er, at den vigtigste merværdi, som EU kan bibringe på disse områder, er hjælp til at løse grænseoverskridende tvister. Dette spørgsmål er ikke blevet løst korrekt, hverken i de nugældende tekster eller i de foreslåede tekster.

Hovedformålet med denne lovgivning bør ikke blot være, at den skal findes som sådan, men at beskytte forbrugere og virksomheder.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Direktivet om urimelig handelspraksis og direktivet om vildledende og sammenlignende reklame har kolossal betydning for at give forbrugerne mere tillid og garantere retssikkerheden for virksomheder på det indre marked. Dette har særlig betydning i forbindelse med grænseoverskridende transaktioner, som bliver mere og mere fælles på det europæiske marked. De nationale forbrugerbeskyttelsesmyndigheder støder fortsat på problemer med at træffe hensigtsmæssige foranstaltninger i mållandet ved sådanne transaktioner.

En korrekt omsætning, gennemførelse og håndhævelse af disse direktiver er vigtigt for at nå deres mål. Desværre har en række medlemsstater endnu ikke opfyldt denne forpligtelse, som ikke bidrager til at opbygge et hensigtsmæssigt forhold mellem virksomheder og forbrugerne.

I 2007 anvendte Kommissionen for første gang "EU Sweep" som værktøj til at kontrollere og håndhæve gennemførelsen af forbrugerbeskyttelseslovgivningen over for flyselskabers websteder. Der kunne konstateres uregelmæssigheder på hele 43,6 % af de undersøgte websteder, hvilket kun bekræfter behovet for mere overvågning i forbindelse med håndhævelsen af de eksisterende bestemmelser.

Jeg glæder mig over Kommissionens initiativ om oprettelsen af en offentligt tilgængelig database over nationale foranstaltninger, der er indført for at omsætte disse direktiver.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) EU har gjort betydelige fremskridt med at forbedre forbrugernes rettigheder. Det er skuffende, at nogle medlemsstater endnu ikke har omsat direktivet om urimelig handelspraksis; og i dag har Parlamentet sendt et klart budskab om, at disse medlemsstater skal rette op på denne mangel.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Vi vedtog et EU-direktiv om beskyttelse af forbrugerne mod urimelig handelspraksis og vildledende reklame tilbage i 2005. Men vi afviser at beskytte borgere mod internetopkald, uønskede reklameopkald og Scammer & Co. Svindelvirksomheder skjuler sig bag postbokse, stråmænd og nye navne.

Hvis det lykkes at fange nogen af disse virksomheder, idømmes de latterligt lave bøder, der overhovedet ikke har nogen afskrækkende virkning. Bøderne skal sættes kraftigt i vejret i disse sager, navnlig i gentagelsestilfælde. Det er vigtigt for kunder, der er blevet snydt, at kunne rejse erstatningssag, ellers lader vi dem i stikken. De planlagte ændringer vil forbedre situationen for forbrugerne, og derfor stemte jeg for.

Zuzana Roithová (PPE-DE), skriftlig. – (CS) Jeg glæder mig over forhandlingen om betænkningen om omsætning, gennemførelse og håndhævelse af direktiv 2005/29/EF om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og direktiv 2006/114/EF om vildledende og sammenlignende reklame. Selv om disse direktiver udgør ryggraden i EU's forbrugerbeskyttelse, skal de anvendes konsekvent i medlemsstaterne, navnlig ved internetkøb. Det indre marked må ikke blive

fragmenteret, og virksomheder og forbrugere skal høre under de samme regler og nyde den samme beskyttelse, uanset hvilken medlemsstat de køber eller sælger i. Jeg vil henlede Deres opmærksomhed på, at nogle medlemsstater, herunder Den Tjekkiske Republik, har omsat direktiverne til national lovgivning for sent. Det vigtigste nu er, hvorvidt de nationale tilsynsmyndigheder rent faktisk vil tvinge virksomheder, der benytter urimelig praksis, til at anvende disse regler i praksis. Udsalget efter jul er en fremragende lejlighed til at kontrollere. Det er også nødvendigt, at de europæiske institutioner støtter et intensiveret samarbejde mellem de nationale radio- og tv-råd, der skal overvåge overholdelsen af direktivet i massemedierne, og det er i vores interesse, at tilsynet anvendes konsekvent i hele EU.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg stemmer for fru Weilers betænkning om omsætning, gennemførelse og håndhævelse af direktiv 2005/29/EF om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og direktiv 2006/114/EF om vildledende og sammenlignende reklame.

Jeg er af den faste overbevisning, at en korrekt gennemførelse af direktivet vil gøre det muligt for borgerne at få alle oplysninger om deres rettigheder. Udvidelsen af forbrugerrettighederne gennem direktivet om urimelig handelspraksis skal suppleres med de nødvendige foranstaltninger til at lette udøvelsen af disse rettigheder.

Jeg er enig med ordføreren i, at en hensigtsmæssig omsætning, gennemførelse og håndhævelse af direktiverne om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne og om vildledende og sammenlignende reklame er af grundlæggende betydning for gennemførelsen af målene i direktivet, navnlig i lyset af de forskellige anvendelses- og gennemførelsesmetoder og – systemer, der benyttes i medlemsstaterne, kompleksiteten af nogle af de juridiske begreber, der findes i direktiverne, mængden af og den udtømmende karakter af de nationale standarder vedrørende urimelig handelspraksis og vildledende reklame og ligeledes direktivets store anvendelsesområde. Endelig glæder jeg mig over min kollegas initiativ, der har til formål lovgive om et emne, der er af kolossal betydning for samfundet.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Jeg støtter helt klart Barbara Weilers betænkning om omsætning, gennemførelse og håndhævelse af direktivet om urimelig handelspraksis på det indre marked og direktivet om vildledende og sammenlignende reklame.

Spørgsmålet om vildledende og sammenlignende reklame i transaktioner mellem virksomheder er blevet reguleret gennem et enkelt, konsolideret direktiv. Spørgsmålet om urimelig handelspraksis i forhold mellem virksomheder og forbrugere er blevet reguleret gennem direktiv 2005/29/EF.

Direktiverne blev udarbejdet for at give forbrugerne større tillid (beskyttelsen af dem er blevet styrket gennem udarbejdelsen af en sort liste over handelspraksis, der skal forbydes, og takket være bedre harmonisering af beskyttelsen af forbrugerne mod urimelig praksis) og ligeledes give virksomhederne større retssikkerhed.

Man kunne have opnået en større grad af beskyttelse, hvis direktivets bestemmelser var ledsaget af juridiske foranstaltninger, der gav mulighed for en effektiv håndhævelse. Medlemsstaterne skal derfor gennemgå deres retssystemer og styrke klarheden i omsætningsprocessen.

De indførte ændringer skal understøttes gennem tydelige gennemførelsesprocedurer og effektive erstatningsforanstaltninger, som vil give forbrugerne ret til at anlægge erstatningssager som følge af tab i forbindelse med urimelig handelspraksis, i lighed med mekanismerne til overvågning af forbrugerbeskyttelse i forbindelse med flyselskabernes websteder i 2007. På medlemsstatsniveau bør man overveje bevidsthedskampagner og kampagner, der forbedrer forbrugernes informationsniveau vedrørende forbrugerrettigheder.

– Betænkning af Pedro Guerreiro (A6-0485/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström og Åsa Westlund (PSE), skriftlig. – (SV) Vi svenske socialdemokrater stemte imod betænkningen om en økosystemtilgang til forvaltning af havet. Vi mener, at betænkningen ikke gør det klart, at fiskeripolitikken skal udformes med udgangspunkt i miljø- og bæredygtighedskriterier. Desuden fokuserer man i betænkningen alt for meget på at holde igen med de nødvendige reformer af fiskeripolitikken og beskytter storindustrien inden for fiskeriet.

Duarte Freitas (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Meget kort fortalt er formålet med denne initiativbetænkning fra Europa-Parlamentet at integrere Fællesskabets krav om bevarelse af havmiljøet med den fælles fiskeripolitik, der som et af sine operationelle mål har den gradvise anvendelse af en økosystemtilgang til fiskeriforvaltning.

De grundlæggende punkter i denne betænkning, som jeg gerne vil fremhæve, er, at man mener, at det nuværende system med samlede tilladte fangster og kvoter ikke virker efter hensigten i den reformerede fælles fiskeripolitik, da de har vist sig at være utilstrækkelige for både Fællesskabets fiskerisektor og bevarelsen af fiskebestandene.

Der skal hurtigt indføres alternative forvaltningssystemer, og på denne baggrund mener jeg, at EU bør være hurtigere til at diskutere alternative fremgangsmåder, som f.eks. forvaltning baseret på fiskerettigheder, der udgør fundamentet i lande som USA, New Zealand, Norge og Island, alle med en stærk tradition og stort potentiale inden for fiskerisektoren.

Man bør overveje at omformulere genopretningsplanen for kulmule og hummer, som er et grundlæggende punkt.

Jeg stemte for denne betænkning.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Selv om jeg ikke er enig i hele indholdet af den vedtagne beslutning, indeholder den en række vigtige målsætninger og principper, der bør være gældende inden for fiskeripolitikken.

Det vil navnlig være vigtigt at genbekræfte og forsvare disse målsætninger og principper (som Portugals Kommunistiske Parti (PCP) konsekvent har gjort), hvoraf mange ikke overholdes af den fælles fiskeripolitik (selv om nogle er medtaget heri), når Kommissionen i april meddeler, at man vil fremlægge en grøn bog om den fælles fiskeripolitiks fremtid, hvilket tyder på en mulig reform af denne politik inden 2012.

I lyset af de målsætninger og hensigter, som Kommissionen og de øvrige EU-institutioner har opstillet for fiskeripolitikens fremtid, bør denne sektor i Portugal – som befinder sig i dyb krise, hvis årsager ligger i de dyre politikker, som man i årtier har fulgt på nationalt plan og Fællesskabsplan – være opmærksom på og mobilisere sig mod nye og dyrere foranstaltninger. Hvis disse vedtages og anvendes, vil de føre til ødelæggelse af store dele af denne strategiske sektor med negative følger for Portugal.

En sådan politik er ikke hugget i sten.

Der findes alternative politikker for fiskeriindustrien i Portugal.

Der er tale om politikker, som PCP har foreslået og forsvaret både på nationalt plan og i Europa-Parlamentet.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jeg stemte for hr. Guerreiros betænkning. I betænkningen bemærker man med rette, at EU's fiskeripolitik bør fremme modernisering og bæredygtig udvikling inden for fiskeriindustrien, sikre dens socioøkonomiske levedygtighed og bæredygtighed for fiskeressourcerne samt garantere leverancer af fisk til det offentlige samt fødevarerens sikkerhed og – sikkerhed, sikring af arbejdspladser og forbedring af levevilkår for fiskerne. Det er det modsatte af, hvad den fælles fiskeripolitik har opnået gennem de seneste tre årtier, og derfor støtter jeg en renationalisering af fiskeriforvaltningen.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg stemte for hr. Guerreiros betænkning om den fælles fiskeripolitik og økosystemtilgangen til forvaltning af have. Det er af grundlæggende betydning ikke at blande havpolitikken sammen med fiskeripolitikken: Jeg er fuldstændig enig med ordføreren i denne sag.

En fiskeripolitik skal være baseret på princippet om, at der findes en gensidig afhængighed mellem fiskersamfundets helbred og bæredygtigheden af de økosystemer, som de udgør en integrerende del af, navnlig ved at anerkende den specifikke karakter og betydning af kystfiskeri med småbåde og håndværksfiskeriet.

Jeg er også enig med min kollega i, at den vigtigste og altovervejende opgave for fiskeriforvaltningen som en aktivitet, der omfatter udnyttelsen af en vedvarende ressource, er at kontrollere (direkte eller indirekte) den samlede fiskeriindsats for så vidt muligt at sikre den maksimale bæredygtige fangst. Hvis vi benytter denne fremgangsmåde, kan vi tage et yderligere skridt i retning af at nå de mål, som EU har fastlagt.

– Betænkning af Christa Klauß (A6-0443/2008)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Også i dette tilfælde har man i det endelige kompromis taget hensyn til adskillige af de kritikpunkter, som vi fremførte over for det oprindelige forslag, navnlig med hensyn til reduktionsindikatorer og – mål, foranstaltninger og tidsplaner til reduktion af risici og farer i forbindelse

med pesticider og afhængighed af pesticider. Efter vores mening er det mere fornuftigt ikke at talsætte disse mål fra begyndelsen for ikke at indføre endnu flere hindringer for landbrug i lille skala.

Vi glæder os også over, at man har bevaret undtagelsen fra obligatorisk inspektion af udstyr og tilbehør, som var med i Kommissionens oprindelige forslag, og at den obligatoriske inspektion af alting, herunder udstyr og tilbehør, der anvendes på små familiebrug, er blevet droppet.

Vi mener, at denne differentiering – i praksis og i princippet – mellem familiebrug og intensiv agroindustri bør foretages i alle beslutninger. Man skal i øvrigt altid huske på, at det ikke var familiebrugene og de ekstensive produktionsmetoder, der førte til BSE, dioxiner, nitrofuraner og andre fødevarekatastrofer ...

Derfor stemte vi for kompromiset.

Duarte Freitas (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Jeg enig med ordføreren og lykønsker hende med den endelige betænkning.

At dette direktiv træder i kraft, er ekstremt vigtigt for at øge presset for en hurtig ændring af politikken for nedbringelse af risikoen ved pesticider, som i EU har været kendetegnet ved en vis mangel på information og inspektion af praksis og produkter. For at beskytte menneskers sundhed og miljøet er det vigtigt at bidrage til at ændre anvendelsen af pesticider i landbruget.

Dette dokument er grundlæggende, fordi det indeholder regler om information og oplæring af de personer, der bruger pesticider og kræver inspektion af udstyret. Det forbyder også sprøjtning fra luften (kun tilladt i tilfælde, hvor det er absolut nødvendigt, og når der ikke findes alternativer). Et andet positivt aspekt er muligheden for, at de enkelte medlemsstater kan definere beskyttelsesområder og risikoområder.

Robert Goebbels (PSE), skriftlig. – (FR) Jeg stemte hverken for eller imod "pesticidpakken" for at protestere mod denne antidemokratiske metode til at fremlægge kompromiser for Europa-Parlamentet, som man har forhandlet sig frem til ved uformelle triloger mellem Rådet, Kommissionen og repræsentanter for Europa-Parlamentet, og som udelukkende er baseret på kompromiser, som man er nået frem til i et enkelt udvalg i Parlamentet. Ved at undlade den korrekte demokratiske debat ved en førstebehandling fjerner man ikke bare de enkelte medlemmers ret til at fremsætte ændringsforslag, men det fører også til europæisk lovgivning, der er udformet i strid med enhver demokratisk gennemsigtighed.

Desuden er den lovgivning, der endelig vedtages, på mange måder uforholdsmæssig, bureaukratisk og virker mod hensigten.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), skriftlig. – (FI) Fru formand! Jeg anser de betænkninger om pesticider og plantebeskyttelsesprodukter, som vi har vedtaget, for at være det bedste, vi kunne opnå, og både realistiske og brugbare, og derfor har jeg stemt for dem.

Selv om nogle medlemmer i sidste øjeblik på plenum fremsatte ændringsforslag, som efter deres mening ville have sikret, at lovgivningen blev baseret på et stærkere videnskabeligt grundlag og samtidig gav de enkelte medlemsstater mulighed for at indføre undtagelser, var det klart for flertallet, at det ville være povet at begynde at pille ved resultatet af forhandlingerne mellem Parlamentet og Rådet, selv om ændringsforslagene var i orden.

Det var især betænkningen om markedsføring af plantebeskyttelsesprodukter, der bragte sindene i kog. Forskellige nationale interesser og fremgangsmåder og den manglende enighed i Rådet blev afspejlet i Parlamentets sindelag. Diskussionen var også ophedet inden for vores gruppe. Ikke desto mindre viser tilbagemeldingerne fra interessenterne i sektoren, at lovgivningen er konsekvent og vil gøre det muligt at gennemføre EU-dækkende mål med henblik på at beskytte både miljøet og folkesundheden.

Carl Lang (NI), skriftlig. – (FR) Konsekvensvurderinger udført af franske tekniske institutter og centre viser, at udkastet til revision af EU-direktivet om pesticider kan føre til, at mange af de nuværende produkter på markedet vil forsvinde.

Det er vigtigt, at man med dette udkast giver Unionens landmænd mulighed for at beskytte deres afgrøder. Hvis ikke, vil afgrødeproduktionen falde markant, og det kan også få bemærkelsesværdig indvirkning på husdyrproduktionen.

Hele landbrugssektorer kan blive dødsdømt i Frankrig og i Europa, og selve landbrugets rolle, som består i at brødføde vores borgere med sunde og varierede produkter, vil blive truet.

Uden at jeg vil stille spørgsmål ved behovet for at beskytte forbrugerne og brugerne, må den nye forordning ikke true innovationen eller diversiteten af de kemiske familier. Den skal derfor allerede som udgangspunkt indeholde alternative løsninger.

Dette er den eneste løsning for at undgå, at store dele af landbrugsproduktion og de arbejdspladser og den rigdom, der følger med, vil flytte ud.

Stillet over for disse vigtige udfordringer for landmændene som producenter af grønsager, frugt og korn skal vi være opmærksomme i forhold til de nuværende reformer og de foranstaltninger, der indføres for at anvende dem på nationalt plan.

Astrid Lulling (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Jeg stemte for begge kompromiser, der blev opnået ved de vanskelige trilogforhandlinger mellem Parlamentet, Rådet og Kommissionen.

Pesticider er uundgåelige i moderne landbrug. De garanterer en optimal udnyttelse af landbrugsjorden i Europa, hvorved man sikrer en fødevarerproduktion af høj standard.

Jeg er naturligvis tilfreds med, at man har taget højde for min beslutning fra november, så man skal være særligt opmærksom ved tilladelse af pesticider, der er giftige for bier, for at sikre, at der ikke gives tilladelse til pesticider, der har vist sig at være skadelige for bier.

Formålet er effektivitet, hvilket betyder så meget, der er nødvendigt, og så lidt som muligt. En lineær reduktion af antallet af produkter ville være vanvittig. Landmændene har behov for tilstrækkelig mange forskellige produkter, om ikke andet for at forhindre, at der opbygges resistens.

Jeg er naturligvis stadig bekymret over forordningens faktiske indvirkning på landbrug, vindyrkning og gartneri hvad angår deres behov for pesticider og priserne på disse, og vi ved stadig intet om virkningerne på de sektorer, der berøres. Her er det nødvendigt med en opfølgende vurdering.

Det glæder mig, at Luxembourg nu ligger i samme zone som Belgien og Tyskland, så landmænd og vinavlere kan benytte de samme produkter på begge sider af grænsen. Problemet med Frankrig skal løses i enighed.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg stemte for fru Klaf's betænkning om rammedirektivet for bæredygtig anvendelse af pesticider. Jeg er helt enig i, at Europa-Parlamentets og Rådets direktiv bør vedtages.

Formålet med direktivet er at reducere pesticidernes indvirkning på menneskers sundhed og miljøet: En kvantitativ reduktion af pesticidanvendelsen bør derfor være et af de praktiske mål, som skal opnås specifikt ved at opstille mål og ved at gennemføre nationale handlingsplaner. Kontrollerne skal også være langt mere restriktive for at beskytte den offentlige sundhed bedst mulig. Jeg mener også, at mærkningerne på sådanne produkter skal være klare og forståelige, så man har kendskab til alle virkninger ved brugen af de enkelte bestanddele.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) I går nævnte jeg under forhandlingen, at jeg anser det foreliggende kompromis for at være i orden, og at Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance i Europa-Parlamentet vil støtte det. Jeg vil imidlertid gerne understrege, at for at nå til enighed med landbrugslobbyen og pesticidindustrien var vi nødt til at komme med nogle indrømmelser. Jeg beklager stadig, at vi droppede 50 %-målet.

Dette betyder, at alt overlades til de enkelte medlemsstaters ambitioner. Det er muligt for medlemsstaterne ikke at være for ambitiøse, hvilket kan føre til for store forbehold. Desuden har man modereret resultatet vedrørende etablering af bufferzoner op til vandløb. Dette overlades nu også til medlemsstaterne. En europæisk minimumsafstand havde været at foretrække ud fra et miljø- og folkesundhedssynspunkt. Det positive er dog, at offentlige steder, der besøges af sårbare grupper (parker, idrætsanlæg og rekreative områder, skoler og lignende) vil blive bedre beskyttet. Man var allerede begyndt at fokusere på dette område i Flandern, og nu vil alle Europas regeringer blive opmærksomme på det.

– Betænkning af Hiltrud Breyer (A6-0444/2008)

Martin Callanan (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Der står EU over hele denne lovgivning – et klassisk tilfælde, hvor man knækker nødder med en forhammer. Dens indvirkning på landmænd og gartnerivirksomheder i Nordøstengland, den region, jeg repræsenterer, vil blive betydelig.

Virksomhederne vil afskedige og måske endda lukke helt. Vores hårdt pressede landmænd vil utvivlsomt blive stillet over for endnu flere bureaukratiske hovedpiner. Landbrugsudbyttet vil utvivlsomt falde. Det er således særdeles ironisk, at vi også diskuterer global fødevarer sikkerhed i denne uge. Pesticider er vigtige for dyrkning af fødevarer, og de er allerede omfattet af en stram sikkerhedsordning.

Ingen anfægter betydningen af at beskytte miljøet, men denne lovgivning er ubalanceret. Den er overdrevet præskriptiv og savner fleksibilitet. Kommissionen har undladt at gennemføre en tilstrækkeligt omfattende og ajourført konsekvensvurdering.

Derfor stemte jeg mod dette forslag.

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark og Anna Ibrisagic (PPE-DE), skriftlig. – (SV) Vi har i dag stemt for fru Breyers betænkning om markedsføring af plantebeskyttelsesprodukter på markedet. Med forordningen søger man at forbedre både fødevarer sikkerheden og plantebeskyttelsesprodukternes indvirkning på miljøet, og dette er korrekt og vigtigt.

Siden førstebehandlingen i Europa-Parlamentet har analyser vist, at der var risiko for, at forordningen ville være ekstremt vidtgående og uflexibel, og at den kunne gøre den kommercielle dyrkning af almindelige afgrøder (f.eks. gulerødder og løg) umulig i Sverige. Denne situation bliver ikke bedre af, at der er forskelle i konsekvensvurderingerne af disse regler med hensyn til nogle vigtige konklusioner, f.eks. mellem konklusionerne fra det svenske kemikalietsyn og dets britiske modstykke, the Pesticide Safety Directorate. Vi beklager, at der her ved andenbehandlingen i Parlamentet ikke har været mulighed for at stemme for en præcisering af dette, men vi vil samtidig gerne påpege, at de vedtagne tekster er en forbedring i forhold til teksten fra Parlamentets førstebehandling.

Vi havde gerne set, at man havde taget hensyn til aftalen mellem Europa-Parlamentet og Rådet, idet den indebærer en præcisering af forordningen, så farlige anvendelser ville blive mere klart forbudt, mens plantebeskyttelse, der er nødvendig, ansvarlig og sikker – som nu er i fare for at blive forbudt – fortsat ville være tilladt.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Det kompromis, som vi endelig er nået frem til i Europa-Parlamentet, er en opblødning i forhold til det maksimalistiske forslag, der blev fremsat vedrørende fjernelsen af aktive stoffer, og navnlig de negative følger, som disse forslag ville have haft for insekticider og pesticider. Dette gælder navnlig i lande som Portugal, som er alvorligt ramt af visse skadelige insekter, der angriber frugter og grønsager, kartofler og oliven, og af visse sygdomme som fyrretræs-nematoder og kastanjesyge, og hvor disse skadedyr og sygdomme, ikke mindst på grund af mangel på effektiv plantebeskyttelseskampagner, forårsager alvorlig skade, navnlig på familiebrug.

Selv om vi har mange tvivl om visse specifikke aspekter ved kompromiset, f.eks. spørgsmålet om ikkekemiske metoder til bekæmpelse eller forebyggelse, og forvaltning af skadedyr og afgrøder, mener vi, at det er korrekt at anvende princippet om gensidig anerkendelse af tilladelser til plantebeskyttelsesprodukter og oprettelsen af zoner, der består af regioner med ensartede jordbunds- og klimakendetegn.

Vi insisterer imidlertid på behovet for undersøgelser, der kan give os et sandt billede af konsekvenserne af disse foranstaltninger på produktiviteten og dermed på landmændenes indkomster, så denne udgift kan deles af hele samfundet, idet vi her taler om miljø- og fødevarer sikkerhedskrav.

Glyn Ford (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg stemte imod ændringsforslaget til Breyer-betænkningen. Der har været en del unødvendige skræmmekampagner i Storbritannien om, at denne betænkning betyder "enden på det traditionelle landbrug, som vi kender det". Det er ikke holdningen hos landmænd i andre medlemsstater.

Ikke desto mindre er den reelle indvirkning uklar på grund af manglen på en tilfredsstillende konsekvensvurdering af forslaget i dets nuværende form. Jeg støtter derfor tanken om en undtagelse efter 2015, når de nuværende tilladelser udløber, hvis nogen af medlemsstaterne har alvorlige problemer med, at adgangen til et pesticid har alvorlige virkninger på afgrødeudbyttet.

Duarte Freitas (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Dette dokument vil bidrage til at harmonisere lovgivningen for pesticider.

Jeg er enig i den vedtagne betænkning, navnlig fordi anvendelsen af princippet om gensidig anerkendelse af tilladelser til plantebeskyttelsesprodukter vil sætte en stopper for de konkurrenceskævheder, der findes mellem forskellige medlemsstater (med markeder af forskellig størrelse), og navnlig vil føre til færre problemer

for miljø og fødevarer sikkerhed. Oprettelsen af tre zoner, der omfatter regioner med ensartet jordbund og klima, er meget positiv. Der ville være en risiko ved at blande helt forskellige situationer sammen.

Spørgsmålet om endokrinforstyrrende stoffer er efter min mening helt grundlæggende: Den foreslåede tekst er baseret på en videnskabelig udtalelse. Problemet med endokrinforstyrrende stoffer er, at i modsætning til karcinogener eller mutagener har de ingen toksikologiske parametre, men har en række virkninger, der strækker sig fra mindre hormonforstyrrelser til genetiske fejlannelser og/eller kræft.

Det er vigtigt at regulere stoffer, der har vist sig at have negative virkninger på menneskers sundhed.

Forordningen har et tredobbelt retsgrundlag (landbrug, indre marked og folkesundhed), hvilket efter min mening er meget positivt.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) I de senere år har Unionen konstant hævet grænseværdierne, og derfor var det på høje tid med en reduktion. Det er et fremskridt, at vi endelig kan forbyde pesticider, der er meget skadelige for sundheden, selv om der stadig findes alt for lidt forskning på området. Den kumulative brug af pesticider, der kan bruges til at omgå de opstillede grænseværdier, giver stadig anledning til bekymring. Vi ved stadig alt for lidt om det mulige samspil, og her har vi også brug for juridiske specifikationer.

Det er tvivlsomt, i hvilket omfang dokumentation og sporbarhed virkelig er effektivt. Kødsandalerne i de senere år viser helt klart, hvor let det er at svindle med mærkningen. Sidst, men ikke mindst, har vi stadig det problem, at selv om vi kan indføre pesticidespecifikationer på vores producenter og landmænd, importerer vi produkter fra lande med slappere krav. Den kinesiske legetøjsepisode burde lære os en lektie. De planlagte forordninger er et skridt i den rigtige retning, og derfor har jeg stemt for dem, men der er behov for langt mere.

Bill Newton Dunn (ALDE), *skriftlig*. – (EN) Jeg stemte imod konklusionerne og henstillingerne fra trilogien mellem Rådet, Kommissionen og Parlamentet, fordi:

– denne lovgivning skulle vedtages i alt for stor hast, fordi både Parlamentets og Kommissionens mandat udløber til sommer, hvilket ikke er tilstrækkelig grund til at haste lovgivning igennem;

– der er ikke foretaget nogen konsekvensvurdering af forslaget;

– henstillingerne er ikke forsvarligt videnskabeligt funderet, men er i højere grad baseret på følelsesbetonede forhold om årsagerne til den honningbiernes alarmerende forsvinden på verdensplan og frygten for menneskers sundhed;

– de landmænd, jeg repræsenterer i Lincolnshire og i East Midlands bad mig enstemmigt om at stemme mod forslaget, og fordi de er praktiske mennesker, der dyrker vores fødevarer, bør deres holdninger respekteres.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg stemte for fru Breyers betænkning om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler. Jeg er enig i dens formål og målsætninger, som er at sikre en høj grad af beskyttelse af menneskers sundhed og miljøet.

EU har altid lagt særlig vægt på emner vedrørende miljøet, og denne forordning er endnu en strategi til opnåelse af dette mål. Jeg er også overbevist om, at det er rigtigt at give mulighed for at holde dyreforsøg på et minimum, så de kun udføres, når det er absolut nødvendigt, samt at fremme brugen af alternative metoder, så dyrene spares for unødvendige lidelser.

Brian Simpson (PSE), *skriftlig*. – (EN) Jeg har besluttet at stemme mod denne betænkning af to årsager.

For det første skal vi give vores landmænd de værktøjer, de behøver, for at gøre deres arbejde, og dette forslag vil betyde en kraftig begrænsning af deres muligheder, navnlig for landmænd, der arbejder i et mere fugtigt og vådt klima og er nødt til at anvende pesticider til at beskytte afgrøderne og deres levebrød. Jeg kender ingen landmand, der ønsker at bruge pesticider, men de spiller en væsentlig rolle for at sikre fødevarer til vores befolkning til en overkommelig pris.

For det andet har man ikke foretaget nogen konsekvensvurdering af denne lovgivning, hvilket jeg anser for skandaløst på grund af de alvorlige følger, det kan have for landbrugssektoren.

Bart Staes (Verts/ALE), *skriftlig*. – (NL) I går nævnte jeg under forhandlingen, at jeg anser det foreliggende kompromis for at være i orden, og at Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance i Europa-Parlamentet vil støtte det. Jeg vil imidlertid gerne understrege, at for at nå til enighed med landbrugslobbyen og

pesticidindustrien var vi nødt til at komme med nogle indrømmelser. Uanset hvordan man kigger på det, er det, man har opnået i form af grænseværdier, et udvandet resultat sammenlignet med EP's holdning ved førstebehandlingen.

Der blev indført specifikke undtagelsesbestemmelser for 12 stoffer. Vi havde også vores forbehold med hensyn til zonemetoden. Tanken med tre zoner, der skal dække et så stort areal, forekommer problematisk, fordi miljøforholdene inden for hver af disse zoner kan variere kolossalt. Det positive er dog, at retsgrundlaget er baseret på landbrug, det indre marked og folkesundhed med hensynet til folkesundheden som øverste prioritering i de relevante betragtninger og i artikel 1. Tærsklerne for stoffer, der har uacceptable virkninger på bier, er en velkommen tilføjelse. Kravet om en hurtigere udskiftning af farlige produkter med sikre alternativer blev også overholdt. Selv om resultatet kunne have været bedre, stemte vi om et acceptabelt kompromis.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg var skuffet over, at den fælles holdning blev ændret. Jeg ville foretrække den fælles holdning, da den ville give en bedre balance mellem folkesundhed og fødevarerproduktion.

Glenis Willmott (PSE), skriftlig. – (EN) Den fortsatte mangel på en grundig konsekvensvurdering betyder, at EPLP ikke kan støtte den kompromispakke, som Rådet og Europa-Parlamentets ordfører forhandlede sig frem til, da der ikke er nogen klar angivelse af dens indvirkning på fødevarerproduktionen.

Labours medlemmer af Europa-Parlamentet ønsker at få bedre og mere sikre pesticider, men vi har også et ansvar over for både producenter og forbrugere, så disse kan være sikre på, hvilke virkninger det foreliggende forslag vil få på landbrugsproduktionen og fødevarerpriserne.

Selv om aftalen bestemt ikke vil have de katastrofale virkninger, der er blevet forudsagt fra visse sider, er usikkerheden stor nok til, at EPLP er ude af stand til at støtte kompromispakken.

– **Betænkninger af Christa Kläß (A6-0443/2008) og Hiltrud Breyer (A6-0444/2008)**

Liam Aylward, Brian Crowley, Seán Ó Neachtain og Eoin Ryan (UEN), skriftlig. – (EN) I dag har vi stemt hverken for eller imod denne plantebeskyttelseslovgivning.

Det er en meget vanskelig afstemning. Vi har været involveret i alle dele af de intense forhandlinger om denne kontroversielle pakke helt frem til nu.

Fokus i denne lovgivning ligger helt klart på sundhed og sammenhængen mellem kemiske stoffer og kræft. Landmænd påvirkes mest på grund af den direkte kontakt. Selv om man med denne pakke søger at begrænse adgangen til kræftfremkaldende stoffer, kan medlemsstaterne tillade stoffer på markedet, der udgør en alvorlig trussel for planternes sundhed. Med forslaget forsøger man at beskytte bierne og mindske bureaukratiet ved tilladelse til stoffer. Med en gradvis tilbagetrækning af stoffer frem til 2016 vil vi opfordre branchen til at fremkomme med sunde og effektive produkter.

Vi kan ikke stemme for denne lovgivning. Trods gentagne opfordringer til en nyere konsekvensvurdering kom der ikke nogen fra Kommissionen. Vi kan ikke lovgive på et abstrakt grundlag! Produkter vil blive forbudt baseret på en formodet risiko i stedet for på en videnskabelig risiko, som ville være baseret på brug og eksponering. Desuden er man ikke blevet enige om definitionen af "endokrinforstyrrende" på videnskabeligt plan, og vi har fremsat ændringsforslag i afventen på, at Kommissionens eksperter tager sig af dette.

Michel Teychenné (PSE), skriftlig. – (FR) Med denne tekst om begrænsning af produktion og salg af pesticider og den ledsagende tekst med rammer for deres anvendelse har Europa endelig opnået eksemplariske standarder for pesticider. Hiltrud Breyers betænkning går i den rigtige retning. Samtidig med, at den tillader lavrisikoprodukter på markedet, forbyder den 22 stoffer, der vurderes som meget skadelige.

Hvis vi skal håbe på en gang at få et rationelt landbrug rundt om i verden, skal vi hilse dette fremskridt fra EU's side velkommen. Det europæiske landbrug, som bruger plantebeskyttelsesmidler i rigt mål, vil ikke blive svækket. Men med disse tekster vil EU have den strengeste lovgivning til bekæmpelse af toksiske pesticider.

– **Betænkning af Wolf Klinz (A6-0497/2008)**

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Lovgivningsordningen for paneuropæiske investeringsinstitutter, institutter for kollektiv investering i værdipapirer (UCITS), har været genstand for en betydelig revision. Disse

består af kollektive investeringsordninger, som efter at have opnået tilladelse i en medlemsstat kan benyttet dette "pas" over hele Unionen uden behov for yderligere undersøgelser. I disse tider med generel usikkerhed på finansmarkederne skal reguleringen af finansielle transaktioner anvendes retfærdigt og konsekvent for at fremme tilliden til sektoren.

I Wolf Klinz' betænkning foreslår man indførelsen af "pas" for forvaltningsselskaber, der hyres af formidlere af UCITS-fonde. Dette forslag giver mulighed for grænseoverskridende forvaltning af fondene uden det nuværende krav om, at der skal oprettes fuldt fungerende forvaltningsselskaber. Det er af vital betydning, at fondsforvalterne kan holde et korrekt opsyn med forvaltningsselskabernes pas.

Hr. Klinz har fremlagt et kompromisdokument, som jeg kan støtte.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) UCITS (institutter for kollektiv investering i værdipapirer) er et harmoniseret investeringsfondprodukt, der investerer i henhold til fastlagte investeringspolitikker. UCITS-rammedirektivet, som der henvises til i Klinz-betænkningen, sikrer gennemsigthed med hensyn til omkostningerne - og noget, som er særlig vigtigt i en tid med økonomisk og finansiel krise i EU – en høj grad af investorbekyrdelse. Direktivet indeholder grundlæggende krav til tilrettelæggelse og forvaltning af samt og tilsyn med investeringsfonde.

Det er korrekt, at sammenlignet med det amerikanske marked er europæiske investeringsfonde kendetegnet af deres begrænsede størrelse, hvilket betyder store omkostninger for investorer. Der findes derfor et behov for at revidere UCITS-pakken, tilpasse den til investorernes behov og sikre EU-fondenes konkurrenceevne.

De ændringer, som ordføreren foreslår, drejer sig hovedsagelig om indførelsen af nye bestemmelser vedrørende sammenlægning af fonde (så de behandles som indenlandske sammenlægninger og bevarer den skattemæssige neutralitet), indførelse af et dokument, som indeholder centrale investeroplysninger (som erstatter det enkle prospekt) og en forenkling af den eksisterende anmeldelsesprocedure gennem brug af direkte informationsudveksling mellem de regulerende myndigheder.

– Betænkning af Donata Gottardi (A6-0507/2008)

Jan Andersson, Göran Färm og Åsa Westlund (PSE), skriftlig. – (SV) Vi støtter betænkningen, da vi anser bæredygtige offentlige finanser for at være meget vigtigt. Vi protesterer imidlertid mod ordlyden af punkt 8, hvori det hedder, at der skal indføres en gradvis og kraftig reduktion af skattebyrden på de mellemhøje og lave lønninger og pensioner med skattefradrag, reviderede skattesatser og godtgørelser for det skattemæssige efterslæb. Vi mener ikke, at man bør beskæftige sig med disse sager på EU-plan, men at det er spørgsmål, som medlemsstaterne selv bør træffe beslutning om.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Betænkningen om offentlige finanser ØMU indeholder arbejdstagerfjendske beslutninger truffet af Rådet og Kommissionen, som er beregnet på at styrke monopolvers konkurrenceevne for at sikre kapitalens profit og flytte byrderne ved den dybe kapitalistiske krise over på arbejdstagernes skuldre.

De græsrodsfjendske rammer, som EU har udformet med Stabilitetspagten og Lissabonstrategien for medlemsstaterne, navnlig inden for ØMU for at udøve finanspolitik, bliver styrket.

Europa-Parlamentet forsøger ligesom Kommissionen at begrænse de centrifugale tendenser og logikken med "hver mand for sig selv" ved at opfordre til en endnu stærkere indsats for at færdiggøre det indre marked, harmonisere skatterne samt styrke konkurrencen og markedsreglerne.

Kritik af, at de store summer, der er frigivet til at løse krisen, ikke når ud til de små og mellemstore virksomheder for slet ikke at tale om arbejdstagerne, beteges som misvisende. De forældede og fejlslagne modeller med statslig indgriben for at dække over markedets mangler er ønsketænkning og et forsøg på at desorientere arbejdstagerne ved at skabe social opbakning til et råddent system.

Den eneste løsning er, at arbejdstagerne skal kæmpe for græsrodsmagt og en græsrodsøkonomi, der kan omstyrte det kapitalistiske barbari.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Det er rent faktisk ret interessant, at man i betænkningen erkender, at analysen af situationen for de offentlige finanser for 2007 og den første del af 2008 "klart viser, at der er sket en ændring af de økonomiske tendenser, at der er udsigt til økonomisk afmatning og lavere vækst, og at der fortsat vil være lavere inflation og stadig større indkomstforskelle".

Men for at løse krisen tager man så grundlæggende udgangspunkt i de samme opskrifter, som førte frem til den nuværende situation, i stedet for at benytte muligheden til at foreslå ændringer af de nyliberale og monetaristiske politikker, der har bidraget til den nuværende alvorlige samfundssituation med stigende ulighed, arbejdsløshed, usikre og dårligt betalte arbejdsforhold samt fattigdom.

Man insisterer således på prisstabilitet og stabilitets- og vækstpagten, dog med en vis grad af fleksibilitet, og på Lissabonstrategien, der, som vi ved, er blevet anvendt som påskud for at fortsætte privatiseringen og fjerne ansvaret for de sociale funktioner fra staten. Denne fremgangsmåde omfatter også tanken om minimalstaten og den større effektivitet i den private sektor med henblik på at indføre accept af såkaldt løntilbageholdenhed, som rent faktisk resulterer i ringere købekraft.

Derfor stemte vi imod.

Bruno Gollnisch (NI), *skriftlig*. – (FR) Det, jeg kan se ud af fru Gottardis betænkning om offentlige finanser, er, at hun ikke har lært noget af verdenskrisen.

Fru Gottardi bruger ord som ”markant fiasko” og ”utilstrækkeligt tilsyn” om det, der i virkeligheden er fejlene ved et system, som vi i årevis har fået påtvunget: med deregulering, med en ekstrem verdensomspændende fri markedsfilosofi, med en absurd finansialisering af økonomien, hvor markedet styrer og formodes at være selvregulerende. De vage og kosmetiske lappeløsninger, som man besluttede på G20 eller i Bruxelles, vil ikke føre til nogen grundlæggende ændringer af situationen. Vi er nødt til at stille spørgsmålstegn ved de økonomiske dogmer, som vi stadig er underlagt. Krisen har vist, at fuldstændig fri bevægelighed for varer, tjenester, kapital og personer ikke fører til fremgang, men til katastrofe. Den har også vist, at nationalstaten er det hensigtsmæssige og effektive niveau for beslutninger, handling og reaktion, selv om hr. Sarkozy mente, at han skulle ledsages overalt af hr. Barroso for at få folk til at tro på, at EU var nyttigt i denne situation.

I den forbindelse er ordførerens gode råd om forvaltning af offentlige finanser og hendes opfordring til overholdelse af stabilitets- og vækstpagten desværre ikke særligt nyttige.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), *skriftlig*. – (EN) Vi glæder os over nogle af de positive elementer i denne betænkning og navnlig anerkendelsen af behovet for at fordele skattebyrden mere retfærdigt, betydningen af offentlige udgifter og forsvarlig økonomisk forvaltning. Jeg har imidlertid stemt hverken for eller imod på grund af betænkningens fastholden af den fejlslagne Lissabonstrategi, fokus på konkurrenceevne, støtte til flexicurity og den implicite trussel mod pensionsordningerne, offentlig sundhed og langsigtet pleje forklædt som ”strukturereform”.

10. Stemmeretelser og -intentioner: se protokollen

(Mødet udsat kl. 13.00 og genoptaget kl. 15.00)

FORSÆDE: Alejo VIDAL-QUADRAS

Næstformand

11. Godkendelse af protokollen fra foregående møde: se protokollen

12. Sikkerhedselementer og biometriske identifikatorer i pas og rejsedokumenter (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0500/2008) af Coelho for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender Forslag til Europa Parlamentet og Rådets forordning om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 2252/2004 om standarder for sikkerhedselementer og biometriske identifikatorer i pas og rejsedokumenter, som medlemsstaterne udsteder (KOM(2007)0619 – C6-0359/2007 – 2007/0216(COD)).

Carlos Coelho, *ordfører*. – (PT) Hr. formand, hr. Barrot, mine damer og herrer! Det forslag, vi drøfter i dag, har til formål at ændre de forordninger, der blev godkendt i 2004, som forbedrede og harmoniserede sikkerhedsbestemmelserne vedrørende beskyttelsen af EU-borgernes pas og rejsedokumenter mod forfalskning og samtidig indførte elementer vedrørende biometrisk identifikation. I modsætning til proceduren i 2004 befinder vi os nu inden for den fælles beslutningsprocedure. Jeg vil gerne takke det franske formandskab og

kommissær Barrot for det kolossale engagement, de har udvist i denne sag med henblik på at nå frem til en aftale ved førstebehandlingen. Jeg vil også gerne takke skyggeordførerne for deres arbejde og deres samarbejde, som har været en nødvendighed for at opnå dette resultat.

Denne løsning var nødvendig, hvis vi husker på, at denne forordning trådte i kraft i 2004, og da alle medlemsstater senest fra juni i år skal indsamle børns fingeraftryk ved fødslen. Men i henhold til de eksisterende undersøgelser i form af pilotprojekter i adskillige medlemsstater er det meget vanskeligt at tage eller forlade sig på fingeraftryk fra børn på under seks år. Det er korrekt, at de nationale lovgivere kan indføre undtagelser fra denne forpligtelse. Men det ville betyde, at man kun ville kunne udstede midlertidige pas op til den aldersgrænse, hvor undtagelsen gælder. Det ville udgøre en uforholdsmæssig stor byrde for forældrene at skulle opnå et pas til hvert af deres børn, hver gang de ønsker at rejse ud af Schengenområdet.

Det lykkedes os derfor at nå frem til en aftale om en periode på fire år, hvor aldersgrænsen sættes til 12 år, med en undtagelsesklausul, som ville give de stater, som allerede har vedtaget lovgivning om en lavere grænse, mulighed for at anvende denne, hvis denne grænse ikke er lavere end seks år. Man havde også forventet en revisionsklausul, hvor man tog højde for resultaterne af den undersøgelse, som vi bad Kommissionen udføre vedrørende pålideligheden af børns fingeraftryk, idet man anfører, at aldersgrænser vil blive fastsat endeligt og harmoniseret for alle medlemsstater om fire år.

Der blev indført endnu en undtagelse vedrørende personer, der af forskellige årsager fysisk er ude af stand til at levere fingeraftryk. International Civil Aviation Organizations anbefaling om "en person, et pas" blev også accepteret. Som Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse sagde, er det en yderligere fordel i kampen mod handel med børn.

Med henblik på at beskytte børn opnåede vi også en interinstitutionel aftale mellem de tre institutioner om udarbejdelse af en fælles holdning om indførelsen af de nødvendige regler til at beskytte børn mod bortførelse og salg. Kommissionen skal indføre de respektive initiativer inden for rammerne af de respektive områder af civilretten.

Jeg vil indrømme, at vi kæmper med problemet med Unionens begrænsede kompetence på dette område: Udstedelse af pas er en national beføjelse, og EU kan kun gribe ind med hensyn til styrkelsen af biometriske data i pas og rejsedokumenter med henblik på at forbedre sikkerheden ved disse dokumenter inden for rammerne af grænsekontrol.

Jeg må sige, at vi har indført regler, der sikrer udøvelsen af Fællesskabets kompetence, fastlæggelsen af, hvilke typer af data der skal medtages – fingeraftryk og fotografier – og ligeledes grænser for, hvad de må bruges til. De kan kun bruges til de formål, der er medtaget i denne forordning – grænsekontrol – og til at kontrollere, hvorvidt dokumentet er autentisk og vurdere, hvorvidt den pågældende er den legitime indehaver eller ej.

Vi er også nået til enighed om to undersøgelser: en om de såkaldte "breeder-dokumenter" for at sikre, at de dokumenter, der danner grundlag for udstedelsen af pas, er ligeså troværdige som det pas, vi ønsker at sikre, og et andet om matchning ved grænsekontroller for at kunne undersøge de falske afvisningsprocenter. Som et resultat af disse undersøgelser og i lyset af den fireårige revisionsklausul bør vi på et tidspunkt indføre de nødvendige ændringer gennem den fælles beslutningsprocedure uden at glemme, at det er vigtigt at høre Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse, en regel, der desværre ikke blev taget højde for ved udformningen af dette forslag.

Jacques Barrot, næstformand for Kommissionen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Først vil jeg gerne takke formanden for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender. Jeg vil også gerne rette en varm tak til ordføreren, Carlos Coelho, for hans bemærkelsesværdige betænkning og ligeledes for det fremragende samarbejde med Kommissionen om et delikat og følsomt spørgsmål.

Kommissionens forslag går ud på at indføre harmoniserede undtagelser for kravet om indsamling af fingeraftryk, så alle europæiske borgere behandles lige. Desuden ønskede Kommissionen at beskytte børn mod menneskehandel ved at gøre det internationalt anerkendte princip om "en person, et pas" juridisk bindende.

Jeg glæder mig over Europa-Parlamentets bestræbelser på at nå frem til en aftale ved førstebehandlingen om dette forslag om medtagelse af fingeraftryk i pas udstedt af medlemsstaterne senest den 28. juni 2009. Hvis vi ikke havde nået en aftale, ville alle have været forpligtet til at levere fingeraftryk, inklusive nyfødte, hver gang de ønskede at rejse udenlands med et pas. Jeg vil derfor gerne udtrykke Kommissionens tilfredshed med det opnåede kompromisforslag. Nu vil Kommissionen gå i gang med den opgave, man nævner i betænkningen, og som Europa-Parlamentet har krævet udført, så effektivt som muligt. Jeg tror ikke, at jeg

behøver at fortsætte. Jeg vil nu se frem til at lytte til bidrag fra medlemmerne, og jeg vil igen takke ordføreren, Carlos Coelho, som har gjort et fremragende stykke arbejde.

Urszula Gacek, for PPE-DE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg er glad for at kunne støtte det forslag, der fremlægges i dag.

Jeg mener, at der findes et presserende behov for at skabe et sæt af fælles standarder for kontrollen af biometriske data. Kollegerne er måske ikke klar over, at der i dag er store forskelle mellem landene på, hvor grundigt de f.eks. kontrollerer fotografierne. I mange lande kræver man, at borgere, der ansøger om et pas, møder personligt op med deres dokumenter og fotografier, og i disse tilfælde kan embedsmændene på paskontoret se, om den pågældende ligner det fremviste foto.

Men i nogle lande – måske især i Det Forenede Kongerige – er det normen at indsende ansøgningen med posten, og fotoets autenticitet bekræftes kun af en såkaldt "professionel person", som har kendt ansøgeren i mindst to år. Listen over de personer, der er berettiget til at gøre dette i Det Forenede Kongerige, er meget interessant læsning. Kontrollen kan foretages af ens optiker eller ens tandlæge, men også af en professionel fotograf eller en brandmand – uden at dette skal opfattes som manglende respekt over for disse faggrupper.

Det er også interessant, at man i USA har ret lempelige regler for kontrol. Kontrol af pasfotos for førstegangsansøgere kan udføres på såkaldte "acceptable faciliteter". Dette betyder i praksis personalet på det nærmeste postkontor. Det virker utroligt i et så sikkerhedsbevidst land, hvis borgere kan rejse til Europa uden visum, at have et sådant kontrolsystem.

Så for at gøre passet sikkert, er vi nødt til at indhente lange mere troværdige biometriske data, nemlig fingeraftryk. Vi skal også sikre, at det agentur, der er ansvarligt for at indsamle og kontrollere dem, overholder de samme standarder, ikke kun inden for the EU, men også i nationer, hvis borgere kan rejse visumfrit til Europa, for at sikre os, at de også overholder de samme stramme krav som vores borgere her i Europa.

Martine Roure, for PSE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Da forordningen om sikkerhedselementer og biometriske identifikatorer i europæiske pas blev vedtaget i 2004, indsatte medlemsstaterne ikke nogen undtagelser fra forpligtelsen til at levere fingeraftryk. De nuværende erfaringer viser, at den eksisterende teknologi stadig ikke vil sikre, at fingeraftryk af børn under 12 er pålidelige nok til, at de kan bruges sikkerhedselement i pas. Jeg glæder mig derfor over kompromiset med medlemsstaterne om at indføre 12 år som aldersgrænse for indsamlingen af biometriske identifikatorer, som omfatter en klausul om revision om tre år. På vores side har vi accepteret denne undtagelse for medlemsstater, der allerede har vedtaget lovgivning for børn over seks år.

Brugen af denne type data vil kun være acceptabel, hvis det virkelige ydede beskyttelse til vores børn. Det er endnu ikke tilfældet. Vi er imidlertid stadig åbne over for positive ændringer i teknologien på dette område. Vores prioritering går ud på at garantere sikkerheden for børn, der rejser alene, for at undgå kidnapning af og smugling af børn. Medtagelsen af disse data i pas giver en falsk fornemmelse af sikkerhed, fordi det ikke hindrer et barn i at krydse en grænse uden forældrenes tilladelse. Kompromiset med medlemsstaterne vil give Kommissionen mulighed for at fremlægge en rapport om kravene vedrørende mindreårige, der rejser alene hen over de ydre grænser. Denne rapport vil således gøre det muligt at foreslå initiativer, der vil sikre en europæisk tilgang til reglerne om beskyttelse af mindreårige, når de krydser medlemsstaternes eksterne grænser.

Endelig skal biometriske data i pas kun bruges til at kontrollere dokumentets autenticitet, og brugen af følsomme personoplysninger som biometriske elementer er kun acceptable i sammenhæng med strenge databeskyttelsesregler.

Gérard Deprez, for ALDE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Først vil jeg gerne lykønske vores ordfører, Carlos Coelho, og det tidligere franske formandskab, der, som forventet, ikke er til stede, for at være nået frem til en aftale ved førstebehandlingen. Det krævede viljen til at gøre det samt evnerne til at acceptere det krævede kompromis. Jeg har en særlig lykønskning til hr. Coelho, vores ordfører, fordi hans begrundelse, som jeg vil opfordre mine kolleger til at læse, er en sand lille perle af intelligens og politisk tæft.

En grundig analyse af den foreliggende tekst vil afsløre et vigtigt princip, som også er det revolutionerende princip i denne betænkning. Dette revolutionerende princip har intet med biometriske data at gøre. Det blev indført i 2004. Det drejer sig om princippet "en person, et pas". Dette rejser spørgsmålet om børn, og i hvilken alder man kan tage børns fingeraftryk. Vi skal ikke lægge skjul på, at det var ekstremt vanskeligt at nå frem til kompromiset. Nogle, som hr. Coelho i begyndelsen, ønskede, at dette skulle være den tidligst

mulige alder for at beskytte børnene så tidligt som mulig. Men dette ville kræve pålidelige biometriske data, hvilket man ikke kan garantere i øjeblikket. Endelig har man nået følgende kompromis: Børns fingeraftryk er obligatoriske fra en alder af 12. De lande, der indsamler dem tidligere, kan fortsætte med dette i fire år, men aldersgrænsen må under ingen omstændigheder være lavere end seks år, og Kommissionen vil i de kommende år udarbejde en rapport med en vurdering af systemets funktion, og eventuelt, og dette er med i teksten, ændringer. Vi skal derfor håbe på store fremskridt med teknologien, fordi det ideelle til beskyttelse af børn ville være at have pålidelige, sammenlignelige biometriske data hurtigst mulig. Med dette i tankerne kan vi tilslutte os denne tekst, som jeg endnu en gang glæder mig over, og jeg lykønsker ordføreren, Kommissionen med dens oprindelige forslag og Rådet for dets kompromisvilje.

Roberta Angelilli, for UEN-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne starte med at lykønske ordfører med et fremragende stykke arbejde. Som ordfører for EU's strategi for barnets rettigheder påhviler det også mig at understrege nogle vigtige punkter i hr. Coelho's betænkning, selv om andre medlemmer allerede har gjort dette.

For det første hilser vi princippet om at garantere en fælles tilgang til forordninger til beskyttelse af børn, der krydser vores ydre grænser, hjertelig velkommen.

For det andet er princippet om "en person, et pas" vigtigt, fordi det har direkte forbindelse til dokumentindehaverens biometriske data. Dermed fjerner man alle de gældende procedurer, som gør det muligt at indføje børn i deres forældres pas. Denne praksis gør det langt vanskeligere og mere usikkert at kontrollere barnets identitet, gør det lettere at bortføre børn, der er genstand for tvister, og ligeledes at handle med og udnytte børn.

For det tredje hedder det også i betænkningen, at Kommissionen vil udarbejde en rapport, hvor man undersøger de tekniske muligheder for at anvende fingeraftryk til at identificere børn under 12 år. Det er meget vigtigt at arbejde på at forbedre systemet og sikre, at det er pålideligt, navnlig med henblik på at beskytte børnene.

Jeg vil afslutte med at sige, at efter min mening bliver det fremover meget nyttigt at identificere de mest avancerede, hensigtsmæssige og sikre tekniske metoder til at registrere og dermed endegyldigt bekræfte et barns identitet og alder så hurtigt som mulig, gerne allerede ved fødslen.

Tatjana Ždanoka, for Verts/ALE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Først vil jeg gerne takke hr. Coelho for hans fremragende arbejde. Selv om vi alle har forskellige politiske holdninger, har han gjort sit bedste for at nå et kompromis.

Verts/ALE-Gruppen er kraftige modstandere af at indføre biometri, før det er bevist uden for enhver tvivl, at det er nødvendigt. Vi mener, at dette har store følger for sikkerheden for personoplysninger og for de grundlæggende rettigheder. Vi stemte imod biometri i visa. Vi er også imod biometri i europæiske pas. Vi opfatter det nuværende forslag som en mulighed for at indføre grænser for fingeraftryk til brug på rejседokumenter. Derfor er vi glade for, at vi har indgået kompromiset med Kommissionen og Rådet, at der indføres en aldersgrænse på 12 år for medlemsstater, hvor man ikke tager fingeraftryk af børn, og en aldersgrænse på seks år for andre medlemsstater.

Jeg vil gerne endnu en gang understrege, at vores støtte til aldersgrænser ikke betyder, at vi støtter det at tage fingeraftryk som sådan. Vi er fast overbevist om, at biometri i pas kun kan bruges til at kontrollere dokumentets autenticitet eller indehaverens identitet. Brugen af sådanne data til andre formål som f.eks. retshåndhævelse er hverken legitim eller forholdsmæssig. Vi kan ikke acceptere, at enhver indehaver af et europæisk pas er en mistænkt, hvis fingeraftryk skal gemmes. Det er vores holdning, men jeg vil gerne igen understrege, at vi lykønsker hr. Coelho og Kommissionen og Rådet med dette kompromis.

Sylvia-Yvonne Kaufmann, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Jeg er ikke tilhænger af, at man skal tage små børns eller bittesmå babyers fingeraftryk. Børn skal være fritaget for kravene om at levere biometriske fingeraftryk til pas. Derfor er det i orden at indføre en undtagelse her for børn. Der findes stadig ingen sikker viden om brugen af biometriske fingeraftryk fra børn under 12. Den største usikkerhed drejer sig om, hvor længe fingeraftryk fra børn i voksenalderen rent faktisk er pålidelige. Hvis vi blot benytter disse data, kan vi opnå det modsatte af, hvad vi ønsker, nemlig mindre i stedet for mere sikkerhed. Der er derfor uhensigtsmæssigt at indsamle og anvende data, hvor man ikke kan garantere troværdigheden uden for enhver tvivl.

Det kompromis, man nu er nået frem til med Rådet, afspejler disse betænkeligheder, og takket være Parlamentets insisteren og takket være ordførerens fremragende arbejde er det baseret på en aldersgrænse på 12 år i en overgangsperiode på fire år, i løbet af hvilken man vil gennemføre en omfattende undersøgelse for at undersøge pålideligheden af børns biometriske data. Desværre giver kompromiset også mulighed for undtagelser for medlemsstater, der allerede har lovgivning, der gør det muligt at tage fingeraftryk af børn under 12. Derfor er det endnu mere vigtigt, at vi i det opnåede kompromis udtrykkeligt fremhæver, at EU-retsakten om sikkerhedselementer og biometriske data i pas og rejsedokumenter under ingen omstændigheder kan anvendes som retsgrundlag til at oprette databaser med disse data på nationalt plan.

Gerard Batten, for IND/DEM-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Det glæder mig at kunne sige, at Det Forenede Kongerige er undtaget fra denne forordning, fordi det ikke er en del af Schengenområdet. Men den britiske regering har sagt, at den vil holde trit med forordningen for at sikre, at dens dokumenter ikke opfattes som andenrangs. Dette indebærer, at den betragter forslaget som førsteklasses, og derfor vil være bundet af forordningens indhold alligevel.

Men som denne betænkning viser, nævnes der alle mulige problemer med autenticiteten af biometriske data og kontrollen af disse. Hvilken type originaldokumenter bruges til den oprindelige identifikation af ansøgeren, og hvordan kan vi være sikre på, at de er autentiske? Når et pas er blevet udstedt, er det ikke til megen nytte, medmindre dataene på det kan kontrolleres i forhold til indehaverens identitet gennem en form for national eller centraliseret identitetsdatabase.

I betænkningen anerkender man, at der skal benyttes lagermedier med høj sikkerhed til at opbevare sådanne informationer, men vi ved alle fra erfaringerne i Storbritannien, at der ikke findes medier med høj sikkerhed til lagring af sådanne data. Personoplysninger og yderst følsomme oplysninger for bogstavelig talt millioner af mennesker er gået tabt eller er blevet offentliggjort fra statslige databaser gennem de seneste par år. Alle i Det Forenede Kongerige ved, at deres personoplysninger ikke er sikre i hænderne på vores regering.

I denne betænkning tales der ikke om troværdigheden af biometriske data som sådan. Det Forenede Kongeriges pasmyndigheds biometriske indkøringsforsøg i 2004 viste en fejlrate på 1 til 3 for ansigtsgenkendelse, 1 til 5 for fingeraftryk og 1 til 20 for irisscanninger. Biometrisk identifikation er en tiltrækkende idé, men det er ikke den ufejlbarlige mekanisme, som vi alle forestiller os. Det Forenede Kongeriges Uafhængighedsparti vil derfor stemme mod denne betænkning.

Philip Claeys (NI). – (NL) Hr. formand! Efter min mening gør ordføreren ret i at henlede opmærksomheden på en række punkter, som især skyldes, at indsamling, behandling og sammenligning af biometriske data på pas er en forholdsvis ny udvikling. Derfor vil det også være fornuftigt at revidere hele proceduren om tre år, således som det foreslås.

Det er også at den største betydning, at vi indfører en grad af harmonisering for behandlingen af biometriske data, fordi en kæde ikke er stærkere end sit svageste led. I teorien burde afskaffelsen af de interne grænser i EU have medført en bedre overvågning af de eksterne grænser, men i virkeligheden er det tydeligt, at systemet fortsat har gabende, åbne huller. Internationale kriminelle netværk, narkotika- og menneskesmuglere og illegale indvandrere har alle benyttet sig af sådanne sårbare steder. Hvis vi ønsker et mere effektivt grænseovervågningssystem, er det under alle omstændigheder på høje tid, at biometriske data kommer til at udgøre en effektiv del af dette system.

Esther de Lange (PPE-DE). – (NL) Hr. formand! Jeg vil også gerne takke ordføreren, min kollega hr. Coelho, for hans bidrag. Det er allerede lykkedes ham at nå frem til et kompromis med Rådet og Kommissionen ved førstebehandlingen, og jeg støtter det kompromis, herunder princippet om "en person, et pas". Men jeg vil gerne udforske dette spørgsmål lidt nøjere.

Dette princip bør gøre det muligt at yde bedre beskyttelse mod forbrydelser som handel med og bortførelse af børn, fordi alle børn bør have deres eget pas med en chip, der indeholder deres biometriske data. Dette vil naturligvis have sin pris. Det vil bestemt være tilfældet i medlemsstater, der indtil nu har tilladt, at børnene kom med i deres forældres pas. I Nederlandene ligger den maksimale udgift til et pas på 48 euro, og prisen for at få indskrevet et barn i forældrenes pas er 8,50 euro. For en familie med tre børn vil dette derfor betyde en fordobling af prisen ved at få et pas, fra 120 euro i øjeblikket til mere end 240 euro. Naturligvis vil enhver far eller mor med glæde betale dette beløb, hvis det kunne bidrage til deres barns sikkerhed. Men er det ikke rigtigt, at hvis det er muligt at bortføre et barn, er det også muligt at få fat på dets pas? Når den ændrede forordning er på plads, vil det ikke være muligt at indskrive børn i deres forældres pas. Men er det ikke sådan, at det at indskrive et barn i dets forældres pas rent faktisk netop gavner barnets sikkerhed, fordi det viser,

hvem af forældrene der har forældremyndigheden over barnet? Hvordan kan man så udføre effektive kontroller af forældremyndigheden?

Inden for de kommende tre år vil Kommissionen skulle vurdere behovet for en supplerende forordning, f.eks. fællesskabsregler vedrørende børns krydsning af grænserne. I øjeblikket er medlemsstaterne stadig delt i denne sag. Jeg opfordrer Kommissionen til at benytte denne vurdering til at undersøge, hvorvidt indførelsen af et pas pr. person har bidraget til, at antallet af bortførelser af børn er faldet. Har det nuværende kompromis medført den ønskede virkning, eller har det blot ført til bivirkninger, som vi skal finde en løsning på?

Hr. kommissær, vores børns sikkerhed kræver vores permanente opmærksomhed. I dag tager vi et særligt skridt. Hvis det er i barnets interesse at tage yderligere skridt på mellemlangt sigt, vil De bestemt finde De Kristelige Demokrater her i Parlamentet på Deres side.

Stavros Lambrinidis (PSE). – (EL) Hr. formand! Det forhold, at Parlamentets synspunkt i dag vandt over Rådets forsøg på at indføre biometriske dataregistre for seksårige børn, er en sejr for grundprincippet om, at man kun kan indsamle personoplysninger, hvis det kan bevises, at det er nødvendigt, hensigtsmæssigt og naturligvis nyttigt at gøre det, og det er jeg bange for, at Rådet og Kommissionen ofte har ignoreret i de senere år inden for deres lovgivningsinitiativer.

I forbindelse med børns pas og fingeraftryk er det indlysende, at børn har brug for deres egne pas med biometriske identificeringselementer for at forhindre bortførelser, børnepornografi og handel med børn.

Samtidig er det imidlertid indlysende, at det er ulovligt at indsamle sådanne identifikationselementer, hvis de ikke er nødvendige. Med hensyn til fingeraftryk har vi undersøgelser der viser, at de næppe er til nogen nytte ved seksårige børn. Deres fingeraftryk ændrer sig så hurtigt, at de er ubrugelige til pas og til genkendelse.

Så i dag har Parlamentet bragt balance i regnskabet. Det kræver en seriøs undersøgelse fra Kommissionens side, hvor man skal se på, hvornår børn kan beskyttes ved hjælp af deres fingeraftryk, og kun vil give mulighed for at indsamle dem for aldersgrupper, hvor vi ved helt sikkert, at dette er tilfældet.

Endelig har vi vedrørende biometriske identifikationselementer i pas sagt ja til formålet om at genkende indehaveren, ja til at identificere indehaveren, ja til at kontrollere, at passet ikke er forfalsket, men nej til oprettelsen af elektroniske dataregistre over millioner af uskyldige borgere.

Marek Aleksander Czarnecki (ALDE). – (PL) Indførelse af pas med biometriske identifikatorer af passets indehaver er et svar på appeller om at medvirke i kampen mod forfalskning af dokumenter, terror og ulovlig indvandring. Det er derfor særlig vigtigt at sikre en høj grad af tillid til processen for indsamling af biometriske data og indførelsen af fælles grundstandarder for dataindsamling, hvilket på en vis måde vil garantere sikkerhed og troværdighed.

Jeg støtter ordførerens forslag om en analyse af forskellene mellem medlemsstaterne på, hvilke dokumenter der skal fremlægges som grundlag for udstedelsen af et pas. Dette skyldes, at sikkerheden ved disse dokumenter normalt er ringere end det niveau, der benyttes ved udstedelse af biometriske pas. I forbindelse med dette er der risiko for, at de bliver lettere at forfalske.

Bogusław Rogalski (UEN). – (PL) Hr. formand! Harmoniseringen af bestemmelserne vedrørende sikkerhedsstandarder i forbindelse med indførelsen af biometriske identifikatorer bør have en gavnlig indvirkning på kontrollen af dokumenter og er dermed et element i kampen mod forfalskninger. Disse faktorer er igen garanti for en mere effektiv kamp mod kriminalitet, terror og ulovlig indvandring.

I lyset af manglen på hensigtsmæssige tester i forbindelse med brugen af nye teknologier bør medlemsstaterne indføre deres egne krav vedrørende beskyttelse af borgeres rettigheder. Der skal indføres en aldersgrænse, hvorover børn skal have deres eget pas, og det bør gøres umuligt med situationer, hvor der udstedes et enkelt pas til indehaveren og dennes børn uden biometriske data. Situationer af denne type kan gavne handel med børn, fordi det er vanskeligere at kontrollere barnets identitet. For at undgå denne form for procedure skal alle have deres eget pas.

Afslutningsvis vil jeg gerne understrege, at for at garantere sikkerheden for alle indehavere af pas og andre identitetsdokumenter bør der indføres en høj grad af skøn i forbindelse med indsamlingen af biometriske data.

Adamos Adamou (GUE/NGL). – (EL) Hr. formand! Det er et faktum, at den ændringsforordning, som vi bliver bedt om at godkende, måske vil føre til en forbedring i visse medlemsstater, hvor man udtager biometriske identifikatorer fra spædbørn, og vil midlertidigt forhindre visse medlemsstater i at trække børn under 12 år, som i øjeblikket ikke har pligt til at rejse med et personligt pas, gennem sådanne procedurer.

Vi skal vurdere de undtagelser, der foreslås, på grundlag af de reelle begrundelser for at indføre dem, fordi vi uanset aldersgrænsen for udtagning af biometriske identifikatorer på et tidspunkt alle vil havne i et elektronisk register.

Forordninger som disse betyder i alt væsentligt, at man bevarer og yderligere institutionaliserer anvendelsen af metoder til registrering af borgere overalt - og en masse uskyldige borgere - og indfører en ret til at flytte vores følsomme personoplysninger.

Det er derfor vores pligt at erindre borgerne, som vi om få måneder vil bede forny deres stemme for EU's principper og politikker, om, at vi ikke er tilhængere af sådanne foranstaltninger.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Hr. formand! I teorien er indsamling af biometriske data bestemt en metode til at sikre, at pas og rejsedokumenter ikke kan forfalskes. For det første vil den nye teknologi forhåbentlig hjælpe os i kampen mod organiseret kriminalitet og strømmen af illegale indvandrere.

Men alle medlemsstater skal i denne forbindelse forstå, at Frontex nu skal opgraderes med hensyn til finansiering og personale, så det rent faktisk kan udføre sin opgave effektivt. Hvis der ikke findes interne grænser, skal de eksterne grænser beskyttes så meget desto bedre. Når hackere på internettet praler af, hvor let det er at forfalske fingeraftryk på tyske registreringspapirer, og påpeger, at hvis id-kort formindskes til kreditkortstørrelse, beskæres fotografierne digitalt, hvilket gør biometrisk genkendelse vanskeligere, er det let at begynde at tvivle på denne teknologi.

En ting er sikker: Hvis man benytter biometriske data, skal databeskyttelsen garanteres for os almindelige borgere.

Edit Bauer (PPE-DE). – (HU) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Først og fremmest vil jeg gerne takke min kollega hr. Coelho for hans fremragende arbejde. Jeg vil blot kommentere et enkelt punkt i betænkningen.

De seneste erfaringer har vist, at menneskehandel og navnlig handel med børn har nået bekymringsvækkende niveauer både inden for og uden for EU. Derfor mener jeg, at det er et positivt skridt, at mindreårige fremover kan krydse EU's eksterne grænser med deres eget pas. Med hensyn til handel med børn kan dette på den ene side skabe større sikkerhed, men på den anden side må man erkende, at et barn, der har sit eget dokument, kan rejse med hvem som helst.

Jeg finder det beklageligt, at man i det fælles forslag ikke nævner, at mindreåriges pas ud over deres personlige oplysninger også skal indeholde oplysninger om den eller de personer, der har forældremyndigheden over dem. Det er korrekt, at det i første artikel af forslaget hedder, at Kommissionen skal fremlægge en rapport vedrørende krav til børn, der rejser alene eller ledsaget på tværs af medlemsstaternes ydre grænser, og om nødvendigt fremsætte forslag om beskyttelse af børn, der krydser medlemsstaternes ydre grænser.

Dette giver muligheder for fremtiden, og derfor anmoder jeg om, at Kommissionen sammen med alle de berørte organisationer i denne sag såsom OSCE, OECD, UNICEF, UNHCR, IOM og ikke mindst Europol foretager en fælles evaluering af udviklingen og tager de nødvendige skridt til at sikre børn en mere effektiv beskyttelse. Erfaringen viser, at antallet af børn, der bliver ofre for menneskehandel, er stadigt stigende.

Armando França (PSE). – (PT) Hr. formand, hr. Barrot, mine damer og herrer! Jeg lykønsker hr. Coelho, fru Roure og de øvrige medlemmer med deres arbejde. I december 2004 vedtog Rådet forordningen om standarder for sikkerhedselementer og biometriske data i pas og rejsedokumenter udstedt af medlemsstaterne. Vi har nu skullet tage nye skridt for at bekæmpe bortførelse af og handel med børn.

Børns brug af pas i henhold til princippet om "en person, et pas" kan være et grundlæggende værktøj til at vinde dette vanskelige og vigtige slag. I mit land Portugal har man allerede gennem længere tid indsamlet fingeraftryk fra børn på seks år og opefter, og det er måske derfor, jeg ikke har nogen indvendinger over for dette. Som forkæmper for den europæiske sag mener jeg, at det er vigtigt med harmonisering i denne sag. Det beroliger mig at vide, at medlemsstater, der som Portugal for længe siden fastsatte seks år som minimumsalderen for at tage fingeraftryk, ikke vil skulle ændre deres nationale lovgivning.

Jeg skal understrege, at passikkerheden, der nu styrkes, ikke kun drejer sig om, at der forefindes et pas. Selve passet er udtryk for en højere grad af sikkerhed startende med indgivelsen af de dokumenter, der kræves for udstedelse af pas, efterfulgt af indsamlingen af biometriske data til kontrol og matchning ved grænsekontroller. Denne betænkning er endnu et skridt i retning af at bekræfte den enkeltes rettigheder og garantere deres sikkerhed.

Mihael Brejc (PPE-DE). – (SL) Jeg støtter betænkningen af ordføreren, hr. Coelho, der som altid har leveret et fremragende stykke arbejde. Jeg er enig i det fremsatte forslag, også princippet om "en person, et pas".

Men jeg vil gerne høre, hvad især Kommissionen eller måske også min kollega hr. Coelho har at sige om spørgsmålet om, hvad vi skal gøre med børn, der rejser alene og ikke ledsages af deres forældre, idet der ikke findes nogen ensartet politik for, hvilken dokumentation de skal medbringe. Ordførerens forslag går ud på, at navnene på de personer, der har forældremyndigheden, skal indskrives i barnets pas. Men nogle gange rejser børn ledsaget af andre familiemedlemmer og bor rent faktisk også sammen med dem osv. Vi skal kort sagt være ret fleksible i den forbindelse.

På den anden side bekymrer det mig, at ingen har anfægtet det praktiske i, at seksårige børn rejser uledsaget. Det er muligt med fly (vi behøver ikke her ved denne skillevej diskutere de mulige traumer, som barnet – en seksårig dreng eller pige – kan opleve på et fly), idet barnet kan ledsages frem til flyet, mødes af nogen i den anden ende og gives videre til en af forældrene eller måske til en anden. Men hvilke ordninger gælder for børn, der rejser med tog eller andre offentlige transportmidler? Hvordan kan dette overvåges? Hvis der findes forældre, der er uansvarlige nok til at sende deres børn ud på sådanne rejser, mener jeg, at vi bør anlægge et mere positivt syn på dette og sige, at børn ikke må rejse alene i en så ung alder. Det lyder måske noget barsk, men der er allerede blevet sagt meget her om, hvor værdifulde børn er, og om kidnapning osv., så vi kan også godt komme med en mere åbenhjertig udtalelse om dette spørgsmål.

Jeg vil også gerne spørge Kommissionen, hvordan det ser ud med den fælles erklæring fra Rådet og Europa-Parlamentet vedrørende sikkerheden ved de originaldokumenter, der skal benyttes for at få udstedt et visum. Derfor er jeg noget bekymret over, at, hvis dette er sandt, kan systemet i en bestemt medlemsstat give mulighed for misbrug. Jeg har et sidste spørgsmål til Kommissionen eller måske til hr. Coelho: Hvad skal vi gøre, når mennesker kommer frem til grænsen, men oplysningerne i deres pas ikke svarer til det, der står i de officielle databaser? Jeg tror, at vi bør medtage en instruktion, der er til gavn for barnet eller snarere passageren.

Wolfgang Kreissl-Dörfler (PSE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Tusinder af børn bliver hvert år ofre for børnehandel og stadig flere bortføres. En undersøgelse for nylig viste, at det er uledsagede mindreårige, der bliver ofre for sådanne forbrydelser. Derfor glæder vi os over, at Kommissionen i sit ændringsforslag til den gamle forordning, nu tager skyldigt hensyn til børn. Når vi kræver, at børns biometriske data skal med i deres pas fra en vis alder, skyldes det ikke massehysteri, som jeg ikke tilslutter mig, men at vi ønsker at tilbyde vores børn bedre beskyttelse. Men en sådan beskyttelse kan kun tilbydes, hvis alle børn har deres egne pas med, der indeholder biometriske data og navnene på dets værger.

Som med al dataindsamling er det særligt vigtigt for min gruppe, at man sikrer den størst mulige sikkerhed ved indsamling, oplagring og behandling af biometriske data for alle borgere, og vi skal altid kunne spore, hvem der har adgang til hvilke data. Rådets forordninger og afgørelser vedrørende dette punkt indeholder bestemmelser med meget stærke beskyttelsesmekanismer og kontrolinstanser for at forhindre datamisbrug. Jeg må sige, at jeg har en grundlæggende tillid til mine nationale myndigheder, til forskel fra mange private virksomheder, hvoraf nogle kan sende ubeskyttede data til tredjemænd gennem skandaløse sikkerhedshuller og modtage betaling for at gøre dette. Netop derfor er det så vigtigt for de nationale myndigheder at udnytte deres veletablerede troværdighed og arbejde tæt sammen med databeskyttelsesmyndighederne. I modsætning til, hvad der er sket her, indebærer dette, at Kommissionen overholder sine juridiske forpligtelser til at høre de europæiske databeskyttelsesansvarlige.

(PT) Jeg vil gerne to lykønske min ven Carlos Coelho med det fremragende arbejde, han har udført for Parlamentet. Mange tak skal De have.

Dushana Zdravkova (PPE-DE). – (BG) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil gerne lykønske ordføreren, hr. Coelho, fordi han i denne betænkning har skabt balance mellem at sikre et højere sikkerhedsniveau for internationale rejsedokumenter og beskyttelse af EU-borgernes personoplysninger og menneskelig integritet. Forslagene til forbedring af en række tekniske krav vil være nyttige i kampen mod grænseoverskridende kriminalitet, ulovlig indvandring og menneskehandel. For grænselande som Bulgarien, som er udsat for et intenst pres fra migrationsstrømme og aktiviteterne inden for international organiseret

kriminalitet, vil en hurtig og vellykket indførelse af nye standarder være af vital betydning for at beskytte EU's eksterne grænser.

Desværre har vi i mit land nogle alvorlige sager med børn, der er forsvundet, og om hvem der stadig ikke er nogen oplysninger. Derfor mener jeg, at denne betænkning indeholder solide retningslinjer for den fremtidige udvikling af standarder for sikkerhedselementer og biometri i pas for Europas yngste borgere. Indførelsen af princippet om "en person, et pas", vil sikre dem et endnu højere sikkerhedsniveau, når de rejser uden for EU's område. Forslaget om at indføre supplerende oplysninger i børns pas, indtil de fylder 18, vil begrænse mulighederne for ulovlige aktiviteter som børnehandel. Med hensyn til at anvende forordningen inden for deres nationale lovgivning skal medlemsstaterne naturligvis overveje de økonomiske følger for store familier. Det blev også nævnt af nogle af vores kolleger, der havde ordet tidligere. Den fri bevægelighed må ikke begrænses for disse familier, fordi de skal betale store beløb for pas til deres børn.

Endelig mener jeg med hensyn til fri bevægelighed for personer inden for EU, at aldersgrænserne for retten til at få et identitetskort kan afskaffes, fordi det også vil tilskynde til og sikre fri bevægelighed for EU's yngste borgere.

Genowefa Grabowska (PSE). – (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne starte med at lykønske ordføreren og med at sige, at jeg støtter denne betænkning. Jeg mener ikke bare, at betænkningen er vigtig, men også god. Jeg skal måske starte med udtalelsen fra tidligere om, at et pas er et dokument, der udstedes af medlemsstaterne i henhold til nationale bestemmelser. Det er korrekt, at vi har forskellige pas, ud over omslaget, men det er vigtigt at finde en balance mellem sikkerhedsforanstaltningerne ved disse pas, så de identificerer en EU-borger eller en anden person, der rejser ind i EU, og samtidig bekæmper kriminalitet, som i høj grad vedrører pas, såsom ulovlig indvandring, terror, børnehandel eller forfalskning af dokumenter. Denne balance har man efter min mening fundet i denne betænkning. Der er ingen tegn på, at de restriktioner, vi medtager i betænkningen, på nogen måde vil påvirke eller begrænse medlemsstaternes pasudstedelse.

Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på et princip, som jeg støtter fuldt ud: princippet om "en person, et pas". Med hensyn til børn er det et godt princip, men jeg ønsker ikke, at det skal være en økonomisk hindring for forældre, der ønsker, at deres børn skal have et pas, men som har begrænsede økonomiske midler. Jeg vil også gerne henlede opmærksomheden på et svagere aspekt i betænkningen, selv om ordføreren allerede har henledt opmærksomheden på det, nemlig, at man skal revurdere moderne og uprøvede teknologier, og det er godt, at vi vil kunne gøre dette om tre år. Jeg opfordrer også til, at man tager hensyn til Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelses rolle. Denne EU-institution skal inddrages mere i hele proceduren, og det vil jeg gerne opfordre til.

Robert Evans (PSE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil også gerne takke hr. Coelho. Denne betænkning er meget vigtig for Europas fremtid og for Europas 500 mio. borgere: bl.a. for deres sikkerhed og for foranstaltninger til bekæmpelse af terror. Hvis teknologien findes, som fru Zdravkova, skal vi udnytte den.

Med hensyn til børn sagde fru Angelilli, hr. Lambrinidis m.fl., at den kan være et vigtigt våben i kampen mod f.eks. børnesmugling.

Men det centrale punkt er i virkeligheden den nye artikel 3, hvori det hedder, at formålet med biometriske data ikke bare er at verificere dokumentets autenticitet, men ligeledes indehaverens identitet ved hjælp af direkte tilgængelige sammenlignelige aspekter. I øjeblikket baserer de fleste lande sig nærmest udelukkende på fotografier, og jeg vil påstå, at meget få mennesker – måske ikke en gang De, hr. formand, ikke en gang hr. Barroso – ligner deres pasfotos - og mange af os vil også helst undgå det! Så jeg mener, at hvis der findes nye identitetsprocedurer og – metoder, bør vi være klar til at bruge dem.

Med hensyn til fru Gacek og hr. Batten og deres antibritiske "flugt-indlæg" – for de er her ikke nu til at høre svaret – vil jeg sige, at systemet i Det Forenede Kongerige formentlig hverken er bedre eller værre end andre i EU. Vi har kontrolsystemer, men vi kan gøre det bedre. Hvis der findes teknologi fra det 21. århundrede, bør vi være parat til at bruge den, og som fru Grabowska sagde for lidt siden, skal vi være parat til konstant at ændre den for at udnytte faciliteterne rundt om i EU bedst mulig.

Milan Gaľa (PPE-DE). – (SK) Hr. formand! Beskyttelse af børn mod bortførelse og børnehandel kræver, at man indfører et børnepas.

Princippet om "en person, et pas" betyder, at alle børn, der rejser uden for Schengenområdet, vil få udstedt et pas. Den nye identifikationsmetode vil forenkle grænsekontrollen. Instrumenterne til beskyttelse af børn mod bortførelse vil omfatte en europæisk hjælpelinje til indberetning af savnede, bortførte eller seksuelt

udnyttede børn, pas med biometriske data og det kommende paneuropæiske varselssystem ved bortførelser af børn.

Man skal være opmærksom på at sikre en høj grad af fortrolighed i processen for indhentning og brug af biometriske data. Jeg støtter ordførerens synspunkt om, at der skal gennemføres en undersøgelse af de mulige mangler ved de fingeraftryksbaserede identifikationssystemer i EU's medlemsstater. Derefter kan man overveje at indføre et fælles europæisk system for sammenligning af fingeraftryk.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! Jeg vil gerne lykønske hr. Coelho med denne betænkning.

Jeg glæder mig over dette initiativ, som markerer virkelige fremskridt efter Det Europæiske Råd i Thessaloniki med at oprette en sammenknytning mellem rejsedokumenter og deres indehavere og indførelse af princippet om "en person, et pas".

Jeg vil gerne fremhæve tre vigtige aspekter.

For det første skal vi tilpasse de principper og undtagelser, der findes i denne betænkning, til de resultater og problemer, vi har oplevet i praksis. Dette betyder, at vi skal fokusere på den treårige revisionsperiode, der indføres ved denne betænkning, hvor både medlemsstaterne og Kommissionen skal forsøge at identificere anbefalingerne mellem teoretiske principper og praktiske forhindringer.

For det andet findes der et alvorligt problem med hensyn til sikkerheden ved lagrede data og beskyttelse af indehaverens identitet.

Endelig vil jeg gerne henlede opmærksomheden på behovet for at udforme fælles principper for de procedurer, der kræves ved udstedelse af rejsedokumenter eller pas, eftersom denne fase er vigtig for både at sikre databasernes sikkerhed og forhindre forfalskning af disse dokumenter.

Martine Roure (PSE). – (FR) Hr. formand! Et sekund mere til at takke Dem, hr. Coelho, og fortælle Dem, at det er en stor fornøjelse af arbejde sammen med Dem, fordi De altid udviser store færdigheder, De har en fantastisk evne til at lytte og analysere, og det er takket være Dem, at vi har nået dette resultat.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! Rumænien indførte biometriske pas den 1. januar 2009. Denne pastype indeholder 50 sikkerhedselementer og omfatter for første gang i EU en funktion til identifikation af både en persons ansigt og deres fingeraftryk.

Rumænien har dermed taget vigtigt skridt i retning af medlemskab af Schengenområdet, hvilket efter planen skal ske i 2011. Indførelsen af biometriske pas fjerner det sidste forbehold for medtagelsen af Rumænien i visumfritagelsesprogrammet. Derfor vil afvisningen af at fritage rumænere, der rejser til USA, fra visumkravet, nu udelukkende blive baseret på subjektive begrundelser, og jeg håber, at USA vil overveje dette spørgsmål på behørig vis.

Jeg vil gerne igen lykønske ordføreren med at have tilføjet betydelige forbedringer til forordningen og navnlig indførelsen af et ensartet europæisk system til kontrol af overensstemmelsen mellem biometriske elementer og data lagret på en chip.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Hr. formand! Harmonisering af sikkerhedsstandarder på europæisk plan for biometriske pas er en udvidelse af bestemmelserne i Schengenaftalen. I forordningen indføres der en generel pligt til at levere fingeraftryk, som vil blive gemt på en kontaktløs chip i passet.

Jeg støtter undtagelserne vedrørende børn under 12 år, som ikke skal afgive fingeraftryk, og jeg opfordrer til, at der gennemføres en revision og en harmonisering af de specifikke nationale love.

Jeg mener, at data på biometriske pas skal behandles i overensstemmelse med EU's lovgivning om beskyttelse af personoplysninger og privatlivets fred. Kommissionen og medlemsstaterne skal træffe de nødvendige foranstaltninger for at garantere denne bestemmelse til behandling af biometriske pasoplysninger, både ved grænsen og under processen for forvaltningen af de relevante databaser, hvis den nationale lovgivning indeholder en sådan bestemmelse.

Jeg vil imidlertid gerne henlede Deres opmærksomhed på, at det, at man begrænser gyldigheden af et biometrisk pas for mennesker, der ikke kan afgive fingeraftryk, midlertidigt eller permanent, til 12 måneder eller derunder, vil gøre livet vanskeligere for handicappede. Jeg vil derfor bede Kommissionen revurdere den relevante tekst.

Marios Matsakis (ALDE). – (EN) Hr. formand! Ingen loydlige borgere bør være bekymrede over at skulle bevise deres egen eller deres børns identitet. Derfor glæder jeg mig over brugen af biometriske data i pas og andre dokumenter.

Jeg vil blot tage et punkt op til senere overvejelse. Det er et faktum, at ingen biometriske kendetegn forbliver det samme fra barndommen og frem til voksenlivet, på nær et: DNA-fingeraftryk. Det forbliver det samme fra undfangelsen og til døden og videre endnu. Det er i dag muligt at identificere en person mange år efter dennes død blot ved at udtage en lille prøve af skeletresterne. DNA-fingeraftryksteknologien er i dag hurtig, den er billig, og den kan udføres på bare nogle få celler, der enten kan udtages ved et skrab af slimhinderne i munden eller fra en bloddråbe, der f.eks. kan udtages fra navnestrengen.

Derfor vil jeg foreslå, at vi fremover bør overveje at benytte DNA-fingeraftryk som den eneste biometriske identifikation – som med garanti vil være det samme for alle personer – for alle europæiske borgere.

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne takke Carlos Coelho og lykønske ham med betænkningen. Vi ville alle være blevet skuffede, hvis hans betænkning havde været under standard, fordi vi allerede er vant til denne standard i betænkninger fra hans hånd. Jeg glæder mig især over, at Carlos Coelho allerede indledningsvis påpegede, at hans betænkning drejede sig om børns sikkerhed. Dette kan vi opnå ved at udstede sikre pas og ved at tage fingeraftryk for at sikre, at det er muligt at kontrollere, hvorvidt den person, der krydser grænsen, er den samme person, der fremgår af passet.

Det er derfor et mål, der kan bruges til at skabe sikkerhed for børn. At vi nu diskuterer, hvorvidt man skal tage fingeraftryk af seksårige eller af 12-årige, er et teknisk spørgsmål, ikke et spørgsmål om perspektiv. Jeg ville ikke have problemer med at tage fingeraftryk fra en alder af seks år, fordi dette udelukkende drejer sig om børn og deres sikkerhed. For mig er det indlysende, at databeskyttelseslovgivningen skal respekteres. Det burde vi ikke en gang diskutere. En forfatningsbaseret stat har pligt til at sørge for dette. Hvis vi når frem til en situation, hvor vi har sikre pas, og databeskyttelseslovene overholdes, vil EU have taget et afgørende skridt fremad til gavn for børnene og imod handel med og smugling af børn.

Jacques Barrot, næstformand for Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Hele Parlamentet har rost hr. Coelhos arbejde og hans kvaliteter, og jeg vil føje min ros til rosen fra fru Roure.

Jeg vil gerne tilslutte mig Gérard Deprez og sige, at vi skal forsøge at gå i retning af stadig mere pålidelige og sammenlignelige biometriske data, der vil give os mulighed for bedre at udnytte de mest avancerede teknologier til at skabe sikkerhed i det frie område, hvor vi bor. Derfor har vi planlagt dette møde. Jeg glæder mig derfor over, at Parlamentet også har engageret sig i disse bestræbelser på at gøre identifikation af børn mere sikker, hvilket er nødvendigt for deres sikkerhed.

Jeg er blevet spurgt om, hvorvidt vi allerede har beviser for, at disse processer er effektive. Jeg vil gerne sige, at først når vi bruger dem, vil vi kunne kontrollere deres effektivitet, men i første omgang tyder alting på, at vi vil opnå en styrket sikkerhed gennem den bedre identifikation af børn, der rejser alene. Under alle omstændigheder er vi nødt til at tage hensyn til denne vigtige målsætning. Jeg vil give Parlamentet flere svar på adskillige spørgsmål.

Først må jeg sige, at Kommissionen i sine forslag altid har lagt vægt på databeskyttelse. Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse blev hørt om det grundlæggende forslag, og han fremsatte nogle bemærkninger, som Kommissionen har taget hensyn til. Jeg vil også gerne fremhæve, at med hensyn til identifikatorerne er vores standarder harmoniseret med ICAO's (International Civil Aviation Organization) standarder, hvilket, som det er blevet nævnt, vil lette dialogen med USA.

Dernæst vil jeg erindre Dem om, at børnepasset naturligtvis vil medføre en økonomisk udgift for familierne, men at dette hører under medlemsstaternes ansvarsområde, og jeg vil påpege, at ved rejser inden for Schengenområdet er det tilstrækkeligt at medbringe identitetskortet. Passet kræves kun ved rejser uden for EU.

Endelig kan jeg bekræfte, at Kommissionen vil foretage en sammenlignende undersøgelse af de eksisterende regler i medlemsstaterne vedrørende mindreårige, der rejser alene. På et hensigtsmæssigt tidspunkt vil vi foreslå, at Rådet træffer de nødvendige foranstaltninger for at beskytte børn mere effektivt og forhindre handel med børn. Det er helt klart, at Parlamentet ønsker en sådan undersøgelse foretaget, og jeg lover naturligtvis at sørge for, at mine medarbejdere kan frembringe den under de bedst mulige betingelser og på kortest mulig tid.

Det er alt, hvad jeg har at sige, bortset fra at jeg vil gentage min tak til Parlamentet, fordi det endnu en gang har ydet sit meget konstruktive bidrag til den europæiske lovgivning.

Carlos Coelho, ordfører. – (PT) Hr. formand! Hvis der er kommet noget ud af denne debat, er det, at der findes et ønske om en effektiv bekæmpelse af handel med mennesker - og navnlig handel med børn - hos et stort flertal her i Parlamentet. Det er det mest nyttige ved den foranstaltning, vi skal vedtage, og det glæder mig, at næsten alle talere har været inde på dette.

Jeg vil gerne endnu en gang takke alle skyggeordførerne for deres samarbejde, og det er ikke bare tomme ord. Det er korrekt at sige, at min kollega fru Roure spillede en central rolle for at sikre aftalen, som kommissær Barrot og det franske formandskab også har ydet et stort bidrag til. Jeg ønsker navnlig at takke kommissær Barrot for Kommissionens vilje til at yde institutionel opbakning til at styrke kampen mod handel med børn samt dens vilje til at samarbejde om de tre undersøgelser, vi bad om: om pålideligheden af børns fingeraftryk, om breeder-dokumenter og om falske afvisningsprocenter, som er nogle af de problemer, vi har i forbindelse med gennemførelsen af disse regler.

Endelig tog hr. Brejc et spørgsmål op: Han spurgte, om vi kunne sige, at udstedelsen af pas foregår sikkert. For at være helt ærlig må jeg sige, at dette varierer fra land til land. Nogle lande har strengere systemer end andre, og det er endnu en grund til, at undersøgelsen om breeder-dokumenter er meget vigtig. Jeg ved, at Europa ikke har nogen jurisdiktion på dette område – pasudstedelse er en national beføjelse - og derfor er jeg meget glad for, at kommissær Barrot accepterede, at Kommissionen skal medvirke ved denne undersøgelse om breeder-dokumenter. Det giver ingen mening at have pas, der er meget sikre, hvis denne sikkerhed kan saboteres i forbindelse med udstedelsen. Der er ikke tale om, at vi ønsker at pådutte medlemsstaterne foranstaltninger, men om at udveksle bedste praksis, så vi kan garantere, at det europæiske pas er en sikker realitet ved vores eksterne grænser. Mange tak til alle for Deres samarbejde.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen onsdag kl. 12.00.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Siiri Oviir (ALDE), skriftlig. – (ET) Hr. formand, mine damer og herrer! Vedtagelsen af denne forordning er et vigtigt skridt i retning af at gøre EU-borgeres rejsedokumenter sikrere. Resultatet er, at fra den 29. juni 2009 vil der være en klar sammenhæng i EU mellem et pas og dets indehaver, og dette vil være meget vigtigt med henblik på at beskytte pas mod svindel.

Jeg glæder mig navnlig over gennemførelsen af princippet om "en person, et pas", som gør det muligt at forbedre sikkerheden ved rejser, navnlig for børn, og begrænse aktiviteterne for personer, der beskæftiger sig med handel med børn og kidnapning. Det er prisværdigt, at dette krav nu vil blive håndhævet i alle medlemsstater. I Estland har bestemmelsen været i kraft siden 2000.

Ud over sikre rejsedokumenter har grænsevagterne i medlemsstaterne en vigtig rolle at spille, og de skal være stadig mere opmærksomme ved kontrollen af mindreårige, der rejser med eller uden en værge, og som krydser EU's eksterne grænser, og det samme skal de være, når der er tale om voksne.

Sikkerheden ved rejsedokumenter er bestemt ikke begrænset til pas, og hele processen er ikke mindre vigtig. Derfor giver det ingen mening at styrke sikkerheden ved pas, hvis man ikke er opmærksom på de resterende led i kæden.

Jeg mener, at ud over at gøre rejsedokumenterne mere sikre bør Kommissionen overveje at indføre en fælles EU-metode for at erstatte de forskellige regler for beskyttelse af børn, der krydser EU's eksterne grænser, som i øjeblikket findes i de 27 medlemsstater.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) Terrortrusler har gjort det nødvendigt at indføre nogle supplerende sikkerhedselementer og biometriske elementer for at øge beskyttelsen af passagerer, der rejser inden for EU. De vigtigste aspekter i forslaget til forordning er kampen mod handel med børn ved at indføre princippet om "en person, et pas" og indførelsen af undtagelser for udtagelse af fingeraftryk hos børn under 12. Men lovgivningen i nogle medlemsstater gør det muligt at udtage fingeraftryk hos børn under 12, men dette vil kun være muligt i en overgangsperiode på fire år. Der skal imidlertid være en absolut aldersgrænse på seks år. Nogle pilotundersøgelser, som medlemsstaterne har udført, har vist, at fingeraftryk fra børn under seks år ikke er af god kvalitet og kan ændre sig, når de vokser. Indførelsen af en aldersgrænse mindsker risikoen for at begå fejl ved identifikation af mennesker ved at tage deres fingeraftryk. Det gør det også

vanskeligere at handle med børn. Behovet for at beskytte de rejsende er blevet endnu mere indlysende i kølvandet af begivenhederne den 11. september 2001. Men et øget beskyttelsesniveau og en skærpet sikkerhed skal ledsages af en garanti for passagerernes rettigheder og værdighed i henhold til den europæiske konvention om beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende friheder.

13. Aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0459/2008) af Cappato, for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender, om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (gennemførelse af forordning (EF) nr. 1049/2001).

Marco Cappato, ordfører. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Dette er en betænkning om status for aktindsigt i Den Europæiske Unions dokumenter og ligeledes en mulighed for at fremsætte nogle forslag. På den korte tid, vi har til rådighed, vil jeg gerne tage tre vigtige punkter op.

Det første drejer sig om Rådet. EU's regeringer mødes i Rådet med lovgivningsbeføjelser og som alle andre lovgivende forsamlinger bør de være forpligtede til at offentliggøre deres arbejde og deres beslutninger. Jeg vil gerne understrege dette, fordi Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater har stillet ændringsforslag om opdelt afstemning om bestemte punkter. Jeg håber, at den opdelt afstemning ikke går ud på at slette betydelige dele af betænkningen. I punkt 3 i betænkningen nævner man f.eks., at der skal gribes ind efter dommen i sagen, der blev anlagt af Maurizio Turco, et tidligere medlem af Europa-Parlamentet for Det Radikale Parti, som vandt en sag ved EF-Domstolen om offentliggørelse af retlige beslutninger, som tages af de juridiske tjenester ved de europæiske institutioner, og ligeledes vedrørende forpligtelsen til at afsløre identiteten af medlemsstaternes delegationer i Rådet. Vi har ret til at vide, hvem der stemmer i Rådet, og hvordan de stemmer. Jeg håber derfor ikke, at nogen vil stemme imod punkt 3 eller punkt 9, hvor vi beder om information om, hvad der sker inden for Coreper, De Faste Repræsentanters Komité, og beder om, at de skal offentliggøre mødedokumenterne og ikke lade alle de internationale politiske dokumenter være omfattet af fortrolighedsklausuler som diplomatiske dokumenter. Dette er et meget vigtigt punkt!

De andre punkter, vi tager op, drejer sig om Parlamentet, vores Parlament, fordi vi skal være de første til at offentliggøre, hvad vi laver. Vi italienske radikale kalder det for det "offentlige registre over folkevalgte repræsentanter", med andre ord et register, hvor vi kan finde alt om medlemmernes aktiviteter, hvem der er til stede, hvem der er fraværende, hvordan de stemmer, og naturligvis hvor mange penge de får. Man skal dog være opmærksom, og dette siger jeg, fordi der også er fremsat ønske om opdelt afstemning om punkt 5, at det ville være en fejl at tro, at hvis vi bevarer fortroligheden af nogle af disse oplysninger – her henvender jeg mig til fru Cederschiöld, som jo er meget følsom i dette spørgsmål – vil vi kun blotte os for aggressive, demagogiske angreb på Parlamentets medlemmer. Vi ved, at nogle kolleger har filmet andre medlemmer, de har spioneret mod andre medlemmer. Dette kan ikke kun undgås ved at forhindre det, men ved at offentliggøre vores arbejde fuldt ud, så vi stækker de mennesker, der ønsker at kigge gennem nøglehuller og åbne vores døre ved at transmittere arbejdet i de parlamentariske udvalg, på møder og hele Parlamentets arbejde via internettet.

Den tredje ting, jeg gerne vil tage op, drejer sig om dokumentformater, for PPE-DE-Gruppen har også anmodet om opdelt afstemning om punkt 7 om dette spørgsmål. I dette punkt anmoder vi om, at dokumenter skal oprettes med open-source-tekstbehandlingsprogrammer, rent teknologisk, og om reel flersprogethed og teknologier, der giver handicappede mulighed for at få adgang til information og dokumenter. Jeg håber ikke, at nogen her i Parlamentet er imod flersproget open-source-adgang med teknologier, der letter adgangen for handicappede, for det er et væsentligt aspekt for en del af EU's borgere.

Vi ved, at Kommissionen har foreslået en reform af vores regler, og vi vil tage dette op i Cashman-betænkningen, men denne beslutning er vores første mulighed for at indføre nogle referencepunkter for Parlamentet. Jeg håber ikke, at det bliver spildt, og at alle de væsentlige spørgsmål, jeg har forsøgt at tage op i denne betænkning, vil være forgæves.

Margot Wallström, næstformand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne starte med at sige tak for en meget velkrevet og interessant betænkning, og jeg lykønsker ordføreren. Dette er et vigtigt og værdsat emne, navnlig i forbindelse med revisionen af forordning (EF) nr. 1049/2001 og ligeledes med tanke på de ændringer, som Lissabontraktaten – hvis den træder i kraft – vil medføre inden for disse vigtige områder.

Denne betænkning drejer sig i princippet om gennemførelsen af forordning 1049/2001, og derfor vil jeg gerne starte med at erindre om et af de positive elementer ved gennemførelsen af forordningen, for som de kvantitative data viser, og som man anerkender i Parlamentets betænkning, har EU-institutionerne givet adgang til et stort antal dokumenter, mens man samtidig har registreret et fald i antallet og den procentuelle andel af afslagene.

Vi lægger vægt på fortsat at styrke gennemsigtighed og åbenhed. Det er helt naturligt, at nogle af anbefalingerne i betænkningen går langt videre end anvendelsen af forordning 1049/2001 i 2006, og nogle af dem hænger ikke direkte sammen med Kommissionens aktiviteter, som vi netop har hørt.

I betænkningen tager man en række vigtige spørgsmål vedrørende åbenhed og kommunikation med borgerne op, og jeg glæder mig især over dette som et værdifuldt input til overordnede overvejelser om gennemsigtighed, kommunikation og handling.

Jeg vil gerne kort gennemgå nogle af de anbefalinger og de underliggende principper, fordi de fortjener at blive overvejet grundigt.

Med hensyn til Turco-sagen kan jeg forsikre Dem for, at Kommissionen tager fuldt ud hensyn til denne dom. Som det er blevet sagt, drejer det sig hovedsagelig om behovet for øget åbenhed, når Rådet handler som lovgiver, men det gælder også for Kommissionen og alle institutionerne, og Kommissionen sørger for, at hver enkelt anmodning om aktindsigt vurderes nøje på baggrund af de kriterier, som Domstolen har opstillet.

For det andet kræver forslaget om fælles regler for administrative procedurer nøjere overvejelse, fordi mange af disse procedurer i nogle tilfælde er meget specifikke og enestående for de enkelte institutioner. Dette betyder, at vi får brug for mere tid for at se, hvad der kan gøres.

Anbefalingen om at sammenlægge forordning 1049/2001 og forordning (EØF, Euratom) nr. 354/83 om åbning af historiske arkiver er ret kompliceret af en bestemt årsag, idet EF-traktatens artikel 255 og forordning 1049/2001 ikke gælder for alle institutioner og organer. Dette kan også ændre sig, hvis og når Lissabontraktaten træder i kraft, fordi den så vil udvide retten til at få adgang til dokumenter til alle institutioner og organer. Derfor er det ikke så let bare at slå de to sammen, fordi dækningsområderne er forskellige.

Med hensyn til Ombudsmandens kritiske bemærkning om Kommissionens offentlige registre vil jeg gerne forsikre Dem om, at vi tager denne bemærkning meget alvorligt. Som De ved, har vi et offentligt register over dokumenter, der har fungeret siden juni 2002, og siden da har Kommissionen også oprettet et særligt register for komitologiprocedurer og et register for ekspertgrupper. Vi gør altid vores yderste for at modernisere vores interne it-systemer.

Dette vil desværre ikke ske fra den ene dag til den anden, men er noget, vi skal arbejde med. Vi tager altid hensyn til behovet for at øge dækningen af de offentlige registre, og jeg håber, at de også kender mit personlige engagement i dette. Vi erkender, at vi stadig skal øge dækningen af vores offentlige registre, og vi bekræfter vores engagement i at udvikle de offentlige registre af hensyn til en øget gennemsigtighed.

I beslutningen stiller De spørgsmål om dokumenthåndtering og en fælles portal samt Trans-Jai-projektet. Kommissionen støtter tanken om at oprette en fælles portal for at lette borgernes adgang til lovgivningsdokumenter. Jeg tror, at dette vil medføre en fælles metodologi, og vi må se på alle de praktiske følger af dette på dokumentidentifikation og referencer. Vi vil gerne have en portal, der kan sikre fuld adgang til offentlige dokumenter for alle institutioner, så vi er villige til at arbejde sammen med Dem om dette.

Med hensyn til Trans-Jai-projektet vender jeg tilbage til det, jeg sagde i et svar i oktober, om, at det forventes at blive åbnet for offentligheden i 2010.

Jeg vil også gerne kommentere spørgsmålet om udveksling af information mellem institutionerne. Jeg forstår, hvad der menes her, og hvad De ønsker, men jeg vil gerne minde Dem om, at vi mellem vores institutioner allerede har etableret en arbejds metode med udveksling af fortrolige oplysninger, som Kommissionen ligger inde med, og dette reguleres i et bilag til rammeaftalen. Vi bør også huske på, at spørgsmålet om deling af information mellem institutionerne ikke drejer sig om offentlig adgang, og vi mener, at dette bør håndteres separat, som det sker i øjeblikket.

Denne betænkning og forhandlingen udgør også et værdifuldt og værdsat input ved en anden lejlighed, når vi kan drøfte det lidt bredere. Jeg er taknemmelig for Parlamentets indsats for at fastholde spørgsmålet om gennemsigtighed og åbenhed højt oppe på EU's dagsorden. Vi vil vende tilbage til mange af disse spørgsmål i den allernærmeste fremtid, f.eks. på det fælles møde mellem Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige

og Indre Anliggender og det tjekkiske parlament i næste uge, som jeg har fornøjelsen af at deltage i, og om et par uger, når vi skal behandle det vigtige spørgsmål om revision af forordning 1049/2001.

Jeg mener ikke, at diskussionerne bør ende her. Vi er nødt til at være åbne vedrørende gennemsigtighed, og jeg mener også, at vi kan operere proaktivt uden for den formelle lovgivning, f.eks. om forbedrede registre, om større brugervenlighed og tilgængelighed, aktiv formidling og hurtigere offentliggørelse af dokumenter. Noget af det jeg selv gjorde sidste år, var at gøre registret over min egen korrespondance direkte tilgængelig på nettet. Jeg er sikker på, at De alle har lignende idéer og eksempler på, hvad der kan gøres, hvis vi bare tænker os godt om. Så lad os gøre det.

Luis Herrero-Tejedor, for PPE-DE-Gruppen. – (ES) Hr. formand! Hr. Cappato, Deres betænkning er fuld af gode hensigter, og det tydeligste bevis for dette er, at Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender ikke anså det for nødvendigt med ændringsforslag.

Det var Dem selv, der indføjede 18 ændringsforslag i Deres egen betænkning. Det er disse ændringsforslag, der har givet betænkningen en radikal kant – for at sige det generelt - og det har skabt ret alvorlige tvivl for mig.

Jeg vil gerne dele de ændringsforslag, De har fremsat, op i fire grupper – ændringsforslag, som De selv har fremsat, vil jeg gerne understrege – i en betænkning, der oprindeligt fik støtte fra alle grupperne. For det første er nogle af dem umulige. Nogle af Deres forslag er umulige at gennemføre. F.eks. har nogle af Deres forslag endnu ikke noget retsgrundlag: Indtil Lissabontraktaten træder i kraft, bliver det umuligt at harmonisere reglerne for de forskellige institutioner. Kommissær Wallström har netop sagt noget tilsvarende. De opfordrer også til, at 2009 udnævnes til året for europæisk åbenhed, men vi er for sent ude, der er ikke tid nok. Nogle af Deres forslag er derfor umulige.

For det andet er nogle af Deres forslag utilrådelige. De opfordrer f.eks. til åbenhed for møderne i de politiske grupper. Det kan ikke lade sig gøre. Der findes et behov for fortrolighed, eftersom fortrolighed er et politisk aktiv. Hvis jeg var uenig med mit parti og ønskede at fastholde min opposition, ville jeg ønske at gøre det i fortrolighed: Det er ikke mangel på åbenhed. Der skal være åbenhed inden for offentlige instanser, men ikke inden for partierne, og fortroligheden af deres debatter skal sikres. Derfor kan jeg ikke være enig med Dem på dette punkt.

Nogle af Deres andre påstande er ukorrekte, hr. Cappato. De hævder f.eks., at 90 % af lovgivningsaktiviteterne foregår via komitologi. Dette er en klar overdrivelse, hr. Cappato. Desuden har komitologien sine egne implicite åbenhedsstandarder. Hvis vi indfører flere mekanismer, mere bureaukrati og mere kontrol, vil vi modarbejde det, vi ønsker at opnå: åbenhed, som hænger tæt sammen med enkelhed.

Her til sidst, og inden formanden bruger hammeren, fordi jeg allerede nærmer mig slutningen på min taletid, er nogle af Deres forslag unødvendige. Jeg kan f.eks. forstå, at det er virkelig skønt og tiltrækkende for den offentlige mening at tale om åbenhed for medlemmernes aktiviteter, så man kan se, hvorvidt de deltager i plenarmøderne. Det kan man allerede se, hr. Cappato. Man kan også se, om de deltager i udvalgmøderne; der findes protokoller for alle møderne, og alle borgere har adgang til disse protokoller. De godtgørelser, som medlemmerne går, er også offentlige. Det er med andre ord muligt for borgerne at få adgang til disse oplysninger.

Jeg kan derfor forstå, at det er skønt af hensyn til den offentlige mening, og det ser godt ud, at man forsvarer åbenheden, men de skal vide, at åbenhed går ud på at sikre, at tingene opfattes, som de virkelig er, og at hvis vi bidrager til at forvrænge, hvordan tingene opfattes, hr. Cappato, bidrager vi ikke til åbenheden. Tak for Deres generøsitet, hr. formand.

Michael Cashman, for PSE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Tak, Marco, for en meget god betænkning, men desværre er jeg enig med andre her i Parlamentet om, at du er gået for vidt - og jeg ved hvorfor.

Den foregående taler sagde, at det er umuligt. Hvis vi ikke beder om det umulige, hvordan kan vi så nogensinde opnå forandring?

Men naturligvis er du gået for vidt. Vi skal ikke have transmissioner af gruppemøderne. At medlemmerne lægger alt, hvad de laver, og hvor de rejser hen, ud på deres websteder eller udsender det gennem Parlamentets informationstjeneste, betyder ikke, at de er effektive; det betyder ikke, at de er gode.

Forordningen drejer sig om aktindsigt i alle dokumenter, der ligger hos, modtages af eller udarbejdes af de tre institutioner, når de handler som lovgivere. Det er det, vi skal vende tilbage til. Vi skal definere, hvad

"lovgivningskapacitet" er. Vi skal se på, hvordan forordningen har fungeret indtil nu, og vi er nødt til at forbedre den. Det vil jeg gøre i samarbejde med alle aktørerne, og det glæder mig at byde velkommen til den svenske minister, Cecilia Malmström, der oprindeligt arbejdede med dette. Vi ønsker alle at komme videre med hele spørgsmålet om aktindsigt.

Hvorfor? Fordi vi erkender, at mange mennesker erkender, at der foregår ting, navnlig i Rådet, som De har illustreret, hvor deres ministre, deres nationale ministre, er involveret, men hvor det, de siger, og den måde de stemmer på, er hemmelig. Når vi afslører dette element af hemmeligholdelse og viser, hvordan medlemsstaternes ministre i virkeligheden stemmer, stilles disse ministre til regnskab hjemme i deres medlemsstater, og pludselig føler borgerne en forbindelse til de europæiske anliggender.

Så Marco, du er desværre gået for vidt, navnlig med denne drøm, som du har. Hvis du ikke havde erklæret, at du var en italiensk radikal, ville jeg aldrig have gættet det ud fra denne betænkning, men det forhold, at du forventer, at de politiske partier transmitterer deres interne debatter – det vil aldrig ske, og som den foregående taler sagde, skaber du mere splittelse, end du styrker indtrykket af, at vi er her, fordi vi tror på et Europa, der er ansvarligt over for sine borgere. Derfor bliver det vanskeligt at udarbejde afstemningslisten. Jeg er med dig i mit hjerte, men jeg er nødt til at følge mit hoved.

Alexander Alvaro, for ALDE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! I morgen skal vi stemme om betænkningen af min kollega, hr. Cappato, om aktindsigt i dokumenter. Hr. Cashman, en udmærket og normalt utroligt effektiv kollega, har allerede påpeget, at det vigtigste er at give aktindsigt i de dokumenter, der drøftes og vedtages her.

Man kan beskyldte hr. Cappato, hvilket hr. Herrero-Tejedor og hr. Cashman gjorde, for at have overskredet sit mandat. Det er helt sikkert et fortolkningsspørgsmål, og i dette tilfælde er det heller ikke velbegrundet. Spørgsmålet om, hvorvidt gruppemøderne skal transmitteres eller ej, er helt sikkert noget, vi kan diskutere. Spørgsmålet er så, om vi f.eks. har ret til at afholde et sådant møde privat efter anmodning fra et flertal blandt gruppens medlemmer, da der bestemt findes følsomme spørgsmål – hvilket vi alle ved fra vores egne møder – som vi skal afklare indbyrdes, før vi går ud og taler om dem offentligt. Efter min mening er det helt naturligt at klare det beskidte vasketøj derhjemme og ikke ude på gaden.

Jeg vil også gerne tilføje, at dette eksempel viser, at politiske partier – ikke grupperne i dette tilfælde – altid er af en vis interesse for offentligheden, når det passer dem. Ellers ville partikongresser ikke blive transmitteret i så stort et omfang. Interessant nok klager ingen over, at kongresserne for nogle af de politiske partier, hvor tingene kan være ret så livlige, kan transmitteres i deres fulde udstrækning.

Jeg tror derfor, at jeg kan sige, at hr. Cappato har gjort et virkelig godt stykke arbejde her, selv om - og det er vi vant til – at der kan komme forslag til forbedringer fra andre grupper. I nogle tilfælde er de rent faktisk så gode, at de bør overvejes.

Sammenlignet med de andre institutioner kan Parlamentet stadig anses for at føre an i spørgsmål om åbenhed, og derfor vil jeg ikke gøre det til min topprioritering, for med hensyn til både tilgængeligheden til dokumenter og åbenhed ved møderne samt Europa-Parlamentets medlemmers aktiviteter er vi mere åbne end noget nationalt parlament. Det betyder ikke, at der ikke er behov for forbedringer, herunder i de andre institutioner, navnlig i Rådet, som desværre ikke er til stede nu. Hr. Cashman har netop sagt, at vi skal vide, hvem der har truffet hvilke beslutninger og hvordan, for at man kan skabe ansvarlighed for politiske handlinger.

Det er imidlertid endnu vigtigere at skabe adgang til dokumenter, der udarbejdes inden for rammerne af f.eks. komitologiproceduren. Et specifikt eksempel er forordningen om væsker i håndbagage, hvor bilaget ikke var tilgængeligt for borgerne og heller ikke for medlemmer af Parlamentet. Åbenhedskravet er ikke blevet indført i de fleste af EU's medlemsstater uden en god grund, og det er at give folk mulighed for at forstå de politiske aktiviteter, at kunne skabe ansvarlighed og så måske også at kunne træffe forskellige beslutninger ved valgene.

Mange tak for den ekstra tid, hr. formand. Held og lykke, Marco. Jeg er med dig ved afstemningen i morgen, og jeg tror, at vi kan bringe dette frem til en tilfredsstillende afslutning.

Ryszard Czarnecki, for UEN-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Hvis EU skal være for borgerne og ikke for eurokraterne, skal det naturligvis være mere åbent, og det samme gælder EU-organernes aktiviteter. Først da kan Unionen genvinde den troværdighed, som den så uforsigtigt har smidt væk. Dens troværdighed er f.eks. blevet skadet af forsøgene på at presse forfatningstraktaten igennem og afvisningen af at afholde nationale folkeafstemninger. Derfor er det på sin plads at kræve, at alle Rådets forhandlinger, fordi de er

afgørende for Europas skæbne, skal være tilgængelige for borgerne i EU's medlemsstater. Men disse debatter omfatter ikke de politiske gruppers debatter.

Det er også vigtigt for Parlamentet, Rådet og Kommissionen at indføre de samme principper for aktindsigt i dokumenter, så de ikke bliver ensomme stjerner på informations- og it-firmamentet. Jeg mener, at denne betænkning er et betydeligt skridt i retning af åbenhed. Men jeg tror virkelig på, at med hensyn til bestemte områder går den for vidt. Selv Kammerat Lenin sagde en gang, at vi nogle gange er nødt til at tage to skridt frem for at tage et skridt tilbage. Dette bør ordføreren huske på.

Eva-Britt Svensson, for GUE/NGL-Gruppen. – (SV) Hr. formand! Betænkningen af ordføreren, hr. Cappato, viser, at der findes store mangler med hensyn til adgangen til EU-dokumenter. Jeg støtter ordførerens forslag om forbedringer i forbindelse med den årlige rapport. Jeg støtter også ændringsforslaget af ordføreren. Jeg går desuden ud fra, at Parlamentet vil stemme for princippet om aktindsigt ved den kommende afstemning om hr. Cashmans betænkning om forordning om aktindsigt.

Med hensyn til den årlige rapport vil jeg gerne fremhæve, at det er fuldkommen uacceptabelt, at man ikke sikrer aktindsigt i forbindelse med den uddelegerede lovgivning, der udgør 90 % af de juridisk bindende retsakter, som EU-institutionerne vedtager hvert år. Medlemmernes deltagelse i Parlamentets arbejde og alle deres økonomiske forhold i forbindelse med deres mandat i Parlamentet skal også være fuldkommen åbne. Jeg støtter forslaget om et kombineret offentligt register.

Endelig vil jeg gerne sige, at øget aktindsigt ikke er et populistisk, men et demokratisk krav.

FORSÆDE: Mario MAURO

Næstformand

Nils Lundgren, for IND/DEM-Gruppen. – (SV) Hr. formand! I et demokrati er åbenhed et æresbegreb. I demokratiske lande vælger borgerne de styrende myndigheder. Disse myndigheder udnævner embedsmænd til at gennemføre demokratiske beslutninger. Derfor ville det være absurd, hvis disse valgte repræsentanter og udnævnte embedsmænd skulle have ret til at tilbageholde information fra deres vælgere. Der er to forklaringer på, at dette alligevel sker. Den første er en arv fra et før-demokratisk samfund, hvor mennesker blev opfattet som undersåtter til ikkefolkevalgte herskere. Undersåtterne havde ikke lov til at blande sig i herskerens anliggender. Den anden er, at nationens sikkerhed, hensynet til borgernes integritet, forretningshemmeligheder, markedspåvirkning og lignende overvejelser kan kræve undtagelser fra åbenheden.

Den første forklaring er ganske irrelevant i dag. Myndighederne skal ikke i deres egenskab af myndigheder tilbageholde information fra befolkningen. Men den anden forklaring er imidlertid legitim og også en vanskelig balanceakt. Disse legitime krav om at finde den rette balance bruges desværre ofte af myndighederne til at opretholde hemmelighedsfuldheden.

EU har ikke nogen stolt tradition for gennemsigtighed. I barndommen og ungdommen var EU næsten fuldstændig et hemmeligt foretagende, helt ned til Kommissionens interne telefonliste. EU begyndte som et mandarinimperium og er det stadig i dag, men der er dog taget vigtige skridt: adfærdskodeksen fra 1993, godkendelsen af det svenske journalistforbunds krav i 1998 og forordningen i 2001.

Det er med en vis stolthed, at jeg i dag kan konstatere, at mit eget land, Sverige, har den længste tradition for lovfæstet åbenhed. Det er grunden til, at den svenske stat gik ind i Turco-sagen og fik EF-Domstolen til at underkende Rådet og Retten i Første Instans sidste sommer. Det var endnu et skridt væk fra mandarinimperiet, men der er stadig lang vej til fuldstændig demokratisk åbenhed i EU. Der skal stadig nedkæmpes masser af intern modstand. Hr. Cappatos betænkning bør derfor mødes med fuld støtte i Parlamentet, for det ville være endnu et skridt ad denne lange vej.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil lige bruge et par sekunder på at sige, at jeg er enig i store dele af hr. Cappatos betænkning. Alt andet ville være mærkeligt, for jeg tror, at jeg er det eneste italienske medlem, som har forsøgt at offentliggøre en deltagerliste og antallet af spørgsmål, som stilles her i Parlamentet af den italienske delegation. Det har jeg gjort år efter år i en lille bog, hvor jeg fortæller om mine parlamentariske aktiviteter.

Jeg ville være meget glad, hvis f.eks. den italienske presse, som alt for ofte peger fingre ad os, ville offentliggøre information, som måske ikke i sig selv får jorden til at skælve, men som dog ville illustrere den slags aktiviteter, som et italiensk medlem udfører her. Og det ville være endnu bedre, hvis det kunne være med til at belyse

vores handlinger, der, hvis de gennemføres ordentligt, er uafhængige af de politiske tilhørsforhold, inden for hvilke vi er valgt, for så vidt at vi søger at forsvare hele systemets interesser.

Jeg bifalder hr. Cappatos initiativ. Jeg vil stemme for næsten hele hans forslag.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! EU er baseret på princippet om gennemsigtighed som omhandlet i artikel 1 og 6 i traktaten om Den Europæiske Union og på artikel 41 i EU's charter om grundlæggende rettigheder.

Europa har lige fra begyndelsen arbejdet for at sikre en beslutningsproces, der er så gennemsigtig og tæt på borgerne som mulig. Europa-Parlamentet er i sagens natur den første til at arbejde for offentlig indsigt i beslutningsprocessen, fordi forskellige holdninger til lovgivningsarbejde eller andet arbejde er med til at styrke de europæiske borgeres tillid til de europæiske institutioner.

Nu er den aktindsigten i de europæiske institutioners dokumenter ret god. Der dog ingen tvivl om, at den europæiske lovgivning fra 2001 om adgang retten skal ajourføres.

Parlamentet bad allerede i 2006 Kommissionen om at fremlægge forslag til ændring af forordningen og kom med flere anbefalinger:

- alle forberedende dokumenter til retsakter skal være direkte tilgængelige for offentligheden, og
- der skal oprettes et enkelt adgangspunkt, hvor der skal være adgang til de forberedende dokumenter.

Kommissionen tog hensyn til disse anbefalinger, som også indgik i et nyt forslag til forordning fra 2008.

Under beslutningsprocessen stilles parterne over for forskellige, undertiden modstridende holdninger. Forhandling fører til den mest acceptable beslutning for alle parter. Europas borgere skal informeres om processen bag de beslutninger, der vedtages, fordi disse beslutninger har en direkte indflydelse på deres liv.

Marianne Mikko (PSE). – (ET) Hr. formand, mine damer og herrer! Demokrati er baseret på gennemsigtighed og åbenhed. Det er særlig vigtigt nu, hvor vi nærmer os valget i juni til Europa-Parlamentet.

Forenklingen af webmiljøet vil få flere til at stemme ved valget. Hvis vi giver borgerne klare, letforståelige oplysninger om deres repræsentanters aktiviteter og Europa-Parlamentets opgaver og funktion generelt, gør vi både gamle og unge interesserede i det, vi laver. e-Parlamentet er et meget fint initiativ.

Ud fra søgekriterierne skal der være adgang til al information om en repræsentants arbejde. Jeg er enig med ordføreren i, at den enkelte ud over at have adgang til plenarforsamlingens aktiviteter også skal kunne se det arbejde, der foregår i udvalg og delegationer. Borgerne skal kunne opnå en fuldstændig forståelse af vores aktiviteter.

Jeg er også for tanken om at lave et fælles register med information og dokumenter. Det er vigtigt, at borgerne kan overvåge de processer, der er relevante for dem, og få adgang til alle dokumenter fra et enkelt sted. Oprettelsen af en fælles portal tager tid, men jeg synes, at det er den rigtige retning at gå i. Det er vores vej nu og i fremtiden. Jeg støtter Cappato-betænkningen.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne lykønske min kollega, Marco Cappato, med hans betænkning. Det er vigtigt, at vi drøfter den her i Parlamentet.

Når vi taler om ansvarlighed og gennemsigtighed, skal vi begynde med os selv, og det betyder alle EU-institutioner. Jeg tilslutter mig store dele af betænkningen. Jeg har dog en ting eller to, hvor jeg gerne vil råbe vagt i gevær. Vi skal f.eks. sikre, at hvis vi kommer med information om medlemmernes aktiviteter, skal den være forståelig. Ellers ender vi med at få en masse oplysninger, som vi ikke kan bruge til noget. Med det mener jeg, at vi faktisk har mange forskellige arbejdsopgaver. Det handler ikke kun om at være med til møder i udvalg eller plenarforsamlingen. Alle informationer om medlemmernes aktiviteter skal indeholde alle aktiviteter, for ellers risikerer vi, at meget værdifuldt arbejde, som ikke er koncentreret her i Parlamentet, går tabt, fordi det er usynligt.

Vedrørende min kollega, hr. Romagnolis bemærkninger vil jeg gerne sige, at hans gode arbejde ikke er blevet gengivet i medierne, og at det eneste, de er interesserede i, er at kunne rapportere om, at vi ikke gør vores arbejde.

Endelig vil jeg gerne sige, at det vigtigste er, at der skal være større gennemsigtighed, når vi handler i medfør af vores lovgivningskapacitet. Jeg er enig med Michael Cashman i, at alle borgere skal vide, hvordan deres

ministre stemmer i Rådet. Dette er afgørende. Ellers serverer vi bare argumenter for "anklag Bruxelles-banden", når et eller andet går galt derhjemme.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Hr. formand! Min erfaring svarer sikkert meget til millioner af andre europæeres. Fru kommissær, jeg blev valgt ind i Parlamentet i 1999 med stor begejstring, som ikke var mindre end den begejstring, De stadig lægger for dagen. Så gjorde jeg, hvad mange andre borgere gør. Jeg ville gerne have svar på et spørgsmål: Hvordan træffes beslutningerne? Hvad bruges pengene til? Hvem får dem? Flere og flere vælger siger til mig, at de ikke ved, hvorfor vi er med i EU. Det var også min erfaring. Desværre finder man så ud af, at der bag mange foranstaltninger ligger en bevidst hensigt om at skjule det manglende ansvar, der stadig karakteriserer vores institutioner, herunder en uklart tildeling af lovgivningsbeføjelser. Jeg kan kun tilskynde Dem til at holde Dem til Deres overbevisning og gå videre, end Cappato-betænkningen gør i øjeblikket og gøre disse grundlæggende oplysninger tilgængelige. Det ville være en bedrift, og det siger jeg her efter 10 år.

Carlos Coelho (PPE-DE). – (PT) Hr. formand, fru Wallström, mine damer og herrer! Princippet om gennemsigtighed er et af EU's grundprincipper. Det styrker vores institutioners demokratiske karakter og gør det lettere for borgerne at deltage i beslutningsprocessen og dermed sikre større legitimitet for de offentlige myndigheder ved at gøre dem mere effektive og ansvarlige over for borgerne. Jeg støtter princippet om, at alle demokratiske institutioner har en pligt til at sikre, at deres aktiviteter, dokumenter og beslutninger offentliggøres. Adgang til dokumenter er et grundlæggende element i det loyale samarbejde, der er nødvendigt mellem de europæiske institutioner.

Under undersøgelsen af CIA's aktiviteter i Europa kritiserede jeg kraftigt Rådet for at lade hånt om dette loyale samarbejde ved at indføre restriktioner – helt eller delvist – for adgangen til vigtige dokumenter. Det er også grunden til, at jeg bifaldt EF-Domstolens afgørelse i Turco-sagen, hvor den konkluderede, at der i princippet er en forpligtelse til at offentliggøre holdningerne i Rådets juridiske tjeneste, som de kommer til udtryk i en lovgivningsproces. Disse holdninger kan være afgørende for, om man forstår den retning, beslutningsprocessen er gået i.

Jeg er enig i, at revisionen af forordningen fra 2001 kan gå i gang, ikke blot for at afhjælpe de mangler, den har, men også for at inddrage den nyeste retspraksis, især dommen i Turco-sagen. Alligevel skal vi helt klart respektere det retsgrundlag, vi har til rådighed. Nogle af ordførerens forslag går meget videre, end dette retsgrundlag tillader, hvilket også hr. Herrero og hr. Cashman har nævnt.

Der er f.eks. regler rettet til nationale parlamenter, som ikke har noget retsgrundlag. I dommen i Turco-sagen erkender Domstolen selv, at man ved anvendelsen af forordningen skal respektere en balance mellem risikoen ved offentliggørelse og den offentlige interesse, som man tjener ved at gøre dokumentet tilgængeligt. I nogle tilfælde stiller hr. Cappato forslag der efter min mening kan forstyrre denne balance.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! Jeg vil gerne understrege, at der ganske vist oprindeligt var bred støtte til hr. Cappatos initiativ, men at de 18 ændringsforslag, der senere er fremsat, har resulteret i, at denne oprindelige støtte er gået tabt.

Alligevel er jeg enig i, at aktindsigt i Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter er vigtigt for at bringe EU tættere på borgerne. Først vil jeg gerne understrege behovet for at offentliggøre de hoveddokumenter, der udarbejdes i løbet af komitologiproceduren

Dernæst mener jeg, at det ville være en god idé, hvis der på Europa-Parlamentets websted under de personlige profiler og oplysningerne om hvert medlems aktiviteter også kom et punkt med de ændringsforslag, som de enkelte medlemmer stiller i de udvalg, de sidder i. Borgerne skal tydeligt kunne se, hvilke ændringsforslag medlemmerne har fremsat under den europæiske beslutningsproces ud over betænkninger, beslutninger og forhandlingerne på plenarmødet.

For det tredje: Når Det Europæiske Råd handler som deltager i lovgivningsprocessen sammen med Parlamentet, bør det offentliggøre sine forhandlinger ligesom Parlamentet gør. Rådet skal udvise gennemsigtighed ved at offentliggøre sine debatter fra nu af, før Lissabontraktaten forpligter det til at gøre det.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Hr. formand! Borgerrettigheder omfatter retten til at blive informeret om de aktiviteter, der udføres af repræsentanter, som samfundet har valgt til at udfylde vigtige offentlige funktioner. Dette gælder især for EU's institutioner, herunder Rådet, hvis dokumenter det er vanskeligere at få adgang til. Informationsprogrammer på internettet skal være brugervenlige og let føre interesserede hen til det dokument, de leder efter. Men selv om mange har adgang til internettet nu til dags, er det stadig ikke

alle. Vi skal have publikationer, som man kan få adgang til på biblioteker, og sammendrag, som kan læses af personer, der ikke har det godt med at læse lange tekster. Men vi skal overveje, om vi skal offentliggøre den fulde ordlyd af drøftelserne i de politiske grupper.

Charlotte Cederschiöld (PPE-DE). – (SV) Hr. formand! Gennemsigtigheden har virkelig ændret sig kraftigt i EU - og det er jeg sikker på, at kommissæren er helt enig i – siden vedtagelsen af forordning (EF) nr. 1049/2001 og webstederne.

Jeg vil også gerne understrege, at jeg synes, at Kommissionen og kommissæren har ydet et ekstremt godt og konstruktivt bidrag på dette område i de senere år. Det har ikke været nogen let opgave, men jeg synes, at de senere års samarbejde har været meget konstruktivt, og det vil jeg gerne rose Dem for. Alle klager altid over Kommissionen, men jeg synes nu ikke altid, at det er helt berettiget.

Vi kan naturligvis ikke have en situation, hvor lovgivning om retlige og indre anliggender ikke er gennemsigtig for så vidt angår begrundelserne. Hr. Alvaro har helt ret i den sammenhæng. Det er naturligvis en umulighed. Men at gå så vidt som til at kræve, at en tjenestemand eller et medlem skal aflægge rapport om, hvad den pågældende har eller ikke har gjort den dag, er helt urimeligt. Så ender det med, at de bruger halvdelen af dagen til at skrive rapport om, hvad de har lavet.

Til sidst vil jeg sige, at vi støtter hr. Cappatos betænkning, forudsat at den fører til en juridisk klar og sikker lovgivning, der ikke er unødigt bureaukratisk.

Bogusław Rogalski (UEN). – (PL) Hr. formand! Hvis vi går ud fra, at demokratiske systemer baseret på retsstatsprincippet skal være forpligtede til at offentliggøre bestemmelser, der er bindende for deres borgere, skal vi sikre, at institutionernes aktiviteter er gennemsigtige og åbne. I praksis skal møder og drøftelser i demokratiske lovgivningsorganer samt også afstemninger i det omfang, det er muligt, være gennemsigtige, og udkast til lovgivning skal være tilgængelige for offentligheden. Desværre fungerer Rådet ofte på en måde, der gør det vanskeligt at relatere et dokument til en procedure, hvilket så igen gør det umuligt for borgerne at få adgang til disse dokumenter.

Som vi ved, spiller internettet en ekstremt vigtig rolle, fordi det giver borgerne adgang til EU-dokumenter. Derfor skal vi have en enkelt EU-portal, der letter adgangen til dokumenter, procedurer og institutioner. Vi skal fastlægge fælles regler for gennemførelsen af administrative procedurer for fremlæggelse, klassificering, registrering og formidling af dokumenter. Vores Parlament skal være et eksempel for de andre institutioner.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg bed nøje mærke i, hvad ordføreren sagde. Der er to kategorier: adgang til information om EU's lovgivningsarbejde og adgang til dokumenter på andre områder end lovgivningsområdet. I relation til det første er jeg tilhænger af, hvad der er blevet kaldt aktiv gennemsigtighed, fordi informationsfrihed skal være normen, og jeg er også tilhænger af meget begrænset brug af hemmelige møder og mødedokumenter på rådsniveau. Jeg mener, at vi skal vide, hvordan vores ministre stemmer, så de kan få sat en stopper for denne "det-er-Bruxelles'-skyld"-kultur, som er fremherskende i de nationale parlamenter. Jeg kunne også godt tænke mig at få let adgang til medlemmernes deltagelses- og stemmelister i parlamentsarbejdet på alle niveauer.

Vi er valgt af borgerne til at udføre et arbejde og har ret til at blive gjort ansvarlige for dette arbejde. At foreslå, at alle møder i politiske grupper eller partier skal være åbne for offentligheden er på den anden side det rene nonsens og en opskrift på gidseltagning af dagsordenen. Jeg er ikke bange for gennemsigtighed. Vi gør et godt stykke arbejde her som politikere, og vi skal forsvare vores hvervs værdighed.

Carlo Fatuzzo (PPE-DE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg er helt sikker på, at hr. Cappato omhyggeligt i sin betænkning har undgået at træde nogen over tærerne, herunder tjenestemænd, som lægger vægt på fortrolighed og behovet for at bevare fortroligheden i visse situationer, som skal forblive, som de er. Det er bestemt en meget vigtig grund til at vedtage hans betænkning, men jeg vil også gerne fjerne en bekymring hos nogle af os, der frygter, at vores ret til handlefrihed og fortrolighed bliver overtrådt.

Lad os lige se på, hvad der sker, hvis vi vender billedet rundt, og den offentlige administrator ønsker at finde ud af, hvad vi borgere laver. Vi kan ikke længere have nogen hemmeligheder – i nogle af vores medlemsstater aflyttes telefonsamtaler, selv mellem mand og kone, mellem forældre og børn osv. Vi skal bestemt ikke være bange for, at borgerne finder ud af, hvordan lovene bliver lavet og beslutninger truffet i Kommissionen eller i Rådet, og det gælder også de lovgivningsmæssige beslutninger, som træffes her i Parlamentet. Jeg bifalder dette initiativ.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Hr. formand! Klarhed og gennemsigtighed er grundlaget for alle EU's institutioners handlinger. Kun hvis vi opnår et acceptabelt niveau af gennemsigtighed bliver vores aktiviteter mere forståelige for borgerne, og på den måde kommer vi tættere på dem. EU's institutionelle krise viser os følgerne af at have den forkerte strategi på dette område. Efter min mening var det netop denne afvisende holdning over for EU's borgere, der førte til, at de institutionelle reformer blev en fiasko, og at det ikke lykkedes at få ratificeret Lissabontraktaten i Frankrig, Nederlandene og Irland.

Derfor skal vi drage de rette konklusioner og være klar over, at samfundets accept af EU's aktiviteter bør være vores grundlægende prioritering. For at få denne accept skal borgerne vide, hvad vi laver, hvordan vi opererer og i sidste instans hvilke beslutninger vi træffer. Vi skal have klare, sammenhængende og letlæselige informationskilder om aktiviteterne i alle EU's institutioner. Europa-Parlamentet skal bestemt være forkæmper på dette område, da det er den institution, der er tættest på borgerne i EU. Vi skal huske, at EU er skabt for netop disse borgere.

Margot Wallström, næstformand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Tak for denne forhandling og diskussion. Jeg synes, det er svært at sammenfatte den, men skulle jeg gøre det, ville jeg gentage, hvad nogle af Dem har sagt om, at dette er et grundlæggende element i enhver form for demokrati.

Jeg foretrækker at se det fra borgernes synspunkt, dvs. Borgernes ret til at vide, hvad der sker og deres adgang til information og dokumenter, så de kan træffe et kvalificeret valg. Dette år bliver afgørende for os alle, fordi Europas borgere skal stemme til parlamentsvalget den 7. juni. Det er naturligvis helt grundlæggende, at de har adgang til information.

Vi bærer stadig rundt på en byrde af historiske forskelle i kultur og holdning til, hvad der skal offentliggøres og hvad ikke. Det kæmper vi stadig med i nogle tilfælde. Jeg kommer fra et land, hvor vi har en meget lang tradition for princippet med åbenhed og adgang til dokumenter, mens situationen har været den stik modsatte i andre medlemsstater. Der er udgangspunktet, at alt er hemmeligt, og kun de ting, man beslutter ikke skal være hemmelige, offentliggøres. Det er stadig noget, vi skal håndtere og forholde os til. Jeg synes også, at betænkningen viser alle forbindelserne mellem alle disse spørgsmål, og vi skal se på det fra en politisk synsvinkel.

Igen er det skønne ved Lissabontraktaten, at den ville udvide retten til information og adgangen til dokumenter og forhåbentlig være med til at få sat en stopper for dette med at lægge al skyld over på Bruxelles, for det vil give os en chance for at se, hvad der sker i Det Europæiske Råd. Det har også hr. Cashman og andre nævnt, og jeg synes, det er meget vigtigt for os alle.

Jeg håber, De ved, at De kan stole på, at jeg dagligt vil arbejde for at sikre, at Kommissionen forbedrer adgangen til vores dokumenter. Vi kan se på, hvad vi gør i udvalgene, vi kan forbedre vores registreringer og forbedre os på en lang række af de punkter, hr. Cappato har nævnt, og det er en hjælp for os. Jeg synes, at De fortsat skal lægge pres på Kommissionen, men De har også vist, at det også vedrører Parlamentet. De kan også forbedre Dem og styrke åbenheden og gennemsigtigheden. Dette er bestemt en del af styrkelsen af demokratiet i Europa. Vi får en chance for at arbejde med dette område i forbindelse med forberedelserne til valget til Europa-Parlamentet. Det ville være en af de ultimative prøver for os alle.

Mange tak for denne diskussion; vi vender meget snart tilbage til den, når vi skal diskutere forordning (EF) nr. 1049/2001.

Marco Cappato, ordfører. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne rette en varm tak til kommissæren. Jeg har ikke nævnt det før, men jeg erkender i betænkningen, at der er gjort forbedringer med hensyn til reel adgang og positive svar på ansøgninger om adgang til dokumenter. Det, jeg har søgt at understrege, er behovet for en mentalitetsændring, kan man godt kalde det, således at information allerede offentliggøres på produktionstidspunktet.

Fru Cederschiöld, jeg beder ikke om mere papirarbejde på grund af behovet for at offentliggøre alting, men om et system, der allerede er indført til at sikre, at vi ikke blot får adgang til et dokument, når vi beder om det, men at vi også har adgang til information på det tidspunkt, hvor den produceres, naturligvis samtidig med, at vi respekterer fortrolighed i henseende til møder i de politiske grupper og partier. Dette er rettet til både fru Doyle og hr. Herrero, der har forladt salen.

Jeg taler her om bedre og lettere adgang til information. Det betyder naturligvis ikke, at grupperne ikke længere kan afholde møder for lukkede døre. Jeg taler ikke om en absolut, ideologisk forpligtelse, som skal gælde for alle møder, men om at sikre, at infrastrukturen findes, hvis vi ønsker det. Jeg mener ikke, at det,

hr. Herrero sagde, er rigtigt, nemlig at der er fuld registrering af og adgang til information om deltagelse, afstemninger osv. Det er ikke rigtigt. Der er adgang til referater fra enkelte udvalg, og informationen kan kun samles, hvis man laver en undersøgelse møde for møde.

Jeg har personligt været et direkte offer for dette. En italiensk avis havde en artikel på forsiden om, at jeg var den, der var mest fraværende, simpelthen fordi jeg begyndte midt i perioden, og de baserede deres beregninger på de få måneder, efter at jeg kom med, og sammenlignede så tilstedeværelsen med de foregående tre år. Dette eksempel viser, at vi selv skal stille information til rådighed for at øge gennemsigtigheden og dermed forhindre manipulation og misbrug af denne information.

Jeg ved godt, at værdien af et medlems arbejde ikke kun ligger i deltagelse og fravær, men jeg kan ikke forstå, hvorfor vi selv skal holde denne information mere eller mindre skjult og åbne døren for de værste og mest demagogiske former for manipulation. Derfor håber jeg, at vi vedrørende disse aspekter og aspektet om handicappedes adgang til data – jeg kan ikke forestille mig, hvorfor Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater har bedt om opdelt afstemning om dette. Jeg håber virkelig ikke, vi får nogle overraskelser her i sidste øjeblik, for jeg mener, at dette spørgsmål har grundlæggende betydning for alle. Hr. formand, tak for Deres forståelse.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted onsdag den 14. januar 2009 kl. 12.00.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) Vedrørende sidstnævnte gælder dette ikke for alle kommissærer, og det er uheldigt, at vi i øjeblikket ikke kan offentliggøre data vedrørende andre modtagne midler. Der er dog en generel misforståelse vedrørende vores indtægter.

For det første får alle Europa-Parlamentets medlemmer samme løn som medlemmerne af deres nationale parlamenter. Det betyder, at den maltesiske delegation i Europa-Parlamentet får en løn, der svarer til medlemmerne af det maltesiske parlament til at ansætte og drive vores kontor i både Bruxelles og Malta.

Det ville måske være en god ide, hvis kommissærer og parlamentsmedlemmer skulle udfylde årlige, reviderede opgørelser over alle modtagne indtægter. Disse opgørelser skulle være tilgængelige for offentligheden. Dette forslag kan måske være den gyldne middelev mellem de to vigtige spørgsmål, databeskyttelse og gennemsigtighed.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), skriftlig. – (FI) Hr. formand! Jeg er enig i mange af de emner, der berøres i denne betænkning, som vi skal stemme om på torsdag. Fremover skal Rådet sikre, at alle dets drøftelser, dokumenter og oplysninger er åbne til offentligt gennemsyn.

Jeg tilslutter mig også forslaget i betænkningen om, at der skal være mere information på Parlamentets websted om medlemmernes aktiviteter og tilstedeværelse.

14. Fremgangsmåderne ved indgåelse af visse kontrakter på forsvars- og sikkerhedsområdet (forhandling)

Formanden. Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0415/2008) af Lambsdorff for Udvalget om Det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af visse offentlige bygge- og anlægs-, vareindkøbs- og tjenesteydelseskontrakter på forsvars- og sikkerhedsområdet (KOM(2007)0766 – C6-0467/2007 – 2007/0280(COD)).

Alexander Graf Lambsdorff, ordfører. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! I hele verden har vi for øjeblikket 13 EU-missioner, som er med til at skabe fred og stabilitet. Ni missioner er allerede afsluttet. I mange af disse operationer kommer væbnede styrker fra vores medlemsstater, ofte sammen med politiet, ind i vanskelige miljøer. Samtidig ved vi alle, at der stadig findes mange urolige steder i verden, og at efterspørgslen på EU-intervention i international politik sandsynligvis snarere stiger end falder, og vi ved desværre også, at vi europæere ofte ikke kan udføre vores missioner på den måde, vi reelt burde, med det bedste udstyr og på en interoperabel og strategisk forsvarlig måde. Det skal vi have ændret på, fordi det skylder vi vores soldater og politibetjente, der deltager i operationer i hele verden. Men vi er langt fra målet.

En af grundene hertil er vores opsplittede forsvarsudstyr. Vores 27 medlemsstater har 89 forskellige, undertiden gensidigt overlappende forskningsprogrammer. USA har kun 29. Der er alt for lidt samarbejde mellem medlemsstaterne i forbindelse med produktudvikling. Sådanne traditionelle leverandører foretrækkes frem for ikke-traditionelle, men måske bedre leverandører, og det er det, vi skal have lavet om på.

Varer og tjenesteydelser til en værdi af omkring 91 mia. EUR anskaffes hvert år på det europæiske marked for forsvarsudstyr. Heraf er kun 13 % omfattet af europæiske udbud. Jeg må desværre tilføje, at det uheldige land, der er nederst på listen, er Tyskland med omkring 2 %. Resultatet er, at det indre marked for forsvarsprodukter ikke fungerer. Mange vigtige innovationer i denne højteknologiske industri kan ikke udnyttes, vores væbnede tropper får ikke det bedste udstyr, og skatteydernes penge går til spilde. Det betyder, at højtudviklede forsvarsprodukter bliver dyrere og dyrere, samtidig med at forsvarsbudgettet er det samme eller endog reduceres. I denne situation er det klart, hvad det handler om. Det handler ikke om flere udgifter til våben, men om at bruge de eksisterende midler på en klogere måde. Det er det, vi skal gøre. Det skylder vi skatteyderne.

Derfor opfordrede Parlamentet i en betænkning fra 2005 Kommissionen til at fremlægge et direktiv for denne sektor. Det har den også gjort med tilslutning fra både Parlamentet og Rådet. Det var vigtigt for os, og ligeledes for mig som ordfører, at præsident Sarkozy udtrykkeligt nævnte markedet for europæisk forsvarsudstyr i sin tale om prioriteringerne for det franske formandskab. Dermed var det klart, at Parlamentet, Rådet og Kommissionen skulle arbejde sammen om denne forenede indsats. Aftalen ved førstebehandlingen er et resultat af denne fælles politiske vilje. I morgen vil vi, forhåbentlig sammen, lægge grundstenen til nogle nye europæiske lovrammer, som vil sikre en reel åbning af dette marked og større gennemsigtighed og konkurrence i indkøbsproceduren.

Vi skal også se på dette direktiv i denne sammenhæng. I december fik vi vedtaget direktivet om overførsel af forsvarsprodukter inden for Fællesskabet. Det direktiv, vi drøfter i dag, at den næstvigtigste byggesten i den europæiske forsvarsudstyrs pakke. Skønt de to direktiver i teorien fungerer uafhængigt af hinanden, skal de i praksis ses under ét. Det er grunden til, at det er så vigtigt at få afsluttet vores arbejde om forsvarsudstyrs pakken i morgen. Det vil ikke revolutionere markedet fra dag til anden, det er klart, men det er et vigtigt skridt i den rigtige retning, og det vil være et stort fremskridt for europæisk sikkerheds- og forsvarspolitik.

Jeg vil gerne takke mine kolleger, skyggeordførerne Charlotte Cederschiöld, Barbara Weiler og Gisela Kallenbach, for deres altid rimelige, undertiden kritiske, men altid konstruktive samarbejde. Jeg vil også takke Rådet og Kommissionen. Alle deltagere har udvist en vidunderlig blanding af politisk vilje, professionalisme og kompromisvilje.

Vi skylder vores borgere at føre en konstruktiv politik for Europa. Jeg håber, at vi sammen kan opfylde denne forpligtelse i morgen med vedtagelsen af denne pakke. For øvrigt burde vi have denne forhandling i Bruxelles og ikke i Strasbourg.

Charlie McCreevy, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Først vil jeg undskylde, at jeg ikke kan tale særlig højt, men jeg er meget forkølet.

De skal nu stemme om et forslag til et direktiv om anskaffelse af forsvars- og sikkerhedsudstyr, som Kommissionen fremlagde i december 2007 som led i den såkaldte "forsvarspakke". Forslaget er et stort skridt i retning af at få etableret et fælles marked for europæisk forsvar, som i sig selv er et vigtigt bidrag til EU's sikkerheds- og forsvarspolitik. Med andre ord er dette direktiv et politisk yderst vigtigt instrument, som er med til at styrke Europas forsvarsevne, gøre de offentlige midler mere effektive og forbedre sikkerheden for vores borgere.

Forhandlingsprocessen for forslaget har nydt godt af det tætte samarbejde mellem Parlamentet, Rådet og Kommissionen. Jeg vil derfor varmt takke ordføreren, hr. Lambsdorff, for hans intensive og effektive arbejde med at opnå en aftale med Rådet under førstebehandlingen. Jeg vil også takke skyggeordførerne for deres konstruktive samarbejde. Og lykønske det franske formandskab sammen med det slovenske formandskab for den måde, hvorpå de har fremmet forhandlingerne i Rådet. Og sidst, men ikke mindst vil jeg takke det tjekkiske formandskab for dets indsats for at få afsluttet denne sag.

Kommissionen bifalder den tekst, vi nu skal behandle. Det nye direktiv er skræddersyet til indkøb af forsvars- og sikkerhedsudstyr. Det giver de kontraherende myndigheder den fleksibilitet, de har brug for til at forhandle kontrakter, som ofte er komplekse og følsomme. Det giver dem også mulighed for at stille specifikke sikkerhedsbetingelser for at beskytte fortrolig information og sikre deres forsyningsikkerhed. Alt dette gør

direktivet til et instrument, som medlemsstaterne kan bruge i deres indkøb af forsvarsudstyr uden fare for deres sikkerhedsinteresser.

Det nye direktiv vil også gælde for følsomme indkøb på området ikkemilitær sikkerhed. Denne strategi er i overensstemmelse med vores strategiske miljø, hvor transnationale trusler og ny teknologi har sløret skillelinjen mellem militær og ikkemilitær, indre og ydre sikkerhed. Man er nødt til at tage hensyn til denne udvikling ved de offentlige indkøb. I tilfælde, hvor udstyr til politistyrker for eksempel ligner udstyr til forsvaret, er det kun logisk at anvende de samme indkøbsregler.

Alt dette har store fordele: Det nye direktiv vil gøre det muligt for medlemsstaterne at begrænse brugen af undtagelsen under EF-traktatens artikel 296 til undtagelsestilfælde. Principperne for det indre marked vil derfor i det mindste finde anvendelse på vigtige dele af markedet for forsvars- og sikkerhedsudstyr i Europa. Rimelige, gennemsigtige regler for offentlige indkøb indføres i hele EU og gør det lettere for virksomhederne at indgive bud i andre medlemsstater. Europæiske virksomheder får et meget større "hjemmemarked" med længere produktionsserier og stordriftsfordele. Derved reduceres omkostningerne, og priserne falder.

I sidste instans får vi et mere åbent marked til fordel for alle. Industrien bliver mere konkurrencedygtig, de væbnede styrker får mere for pengene, og skatteydernes penge bruges mere effektivt. Alt dette er også frugten af Deres arbejde og input. Derfor vil jeg gentage min tak og ønske Dem tillykke med dette resultat.

Charlotte Cederschiöld, for PPE-DE-Gruppen. – (SV) Hr. formand! Et europæisk marked for forsvarsprodukter skaber man ikke fra dag til anden, men ordføreren har skabt et godt samarbejde, som har hjulpet os til sammen med Rådet og især Kommissionen at tage dette første og meget vigtige skridt. Nu bliver forsvarsprodukter også omfattet af de grundlæggende bestemmelser for det indre marked, og det kan være med til at sænke priserne. I kølvandet på et mere åbent marked forbedres den europæiske konkurrenceevne, og vi får en mere effektiv udstyrsproduktion.

Den franske regering fortjener også ros for dens konstruktive rolle, men ordføreren, hr. Lambsdorff, har naturligvis været den største bidragsyder. Jeg vil også takke forsvarsindustrien for dens værdifulde bidrag, som har forbedret fleksibiliteten. Der er stadig mange af elementerne tilbage fra direktivet om offentlige indkøb fra 2004. Samtidig vises der respekt for nationale sikkerhedsinteresser og særlige betingelser for forsyning og beskyttelse af fortrolige oplysninger. Artikel 296 bevares i forhold til den nugældende lovgivning, men misbrug kan ikke finde sted. Dette bør også glæde industrien, der naturligvis fortsat vil kunne påvirke direktivets gennemførelse og udviklingen af ny praksis.

Vi i Parlamentet glæder os over, at Rådet har mødt os på halvvejen med hensyn til tærskelværdier og gennemsigtighed, for blot at nævne et par eksempler på det vellykkede arbejde, som Europa-Parlamentet, Udvalget om Det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse og ordføreren har udført. Det glæder mig personligt, at det har været muligt at løse de mest kontroversielle aspekter i forhold til den gældende EU-lovgivning. Hvis Parlamentet, som jeg håber og tror, som helhed støtter denne betænkning, har vi taget et vigtigt og logisk skridt i den rigtige retning.

Mange tak til alle mine kolleger og andre interessenter, som har været med til at gøre dette til en konstruktiv og spændende proces.

Barbara Weiler, for PSE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! I slutningen af 2008 var der nogle interessante overskrifter i aviserne om, at "verden genopruster", "boom inden for våbenhandel", "forsvarsudstysindustri – dyr på grund af manglende konkurrence" og nogle tilfælde af korrupsion i Tyskland og andre EU-lande. Vi socialdemokrater er helt klart modstandere af denne form for våbenkapløb, denne oprustning, og også denne *laissez-faire*-holdning til korrupsion. Vi er enige med vores nationale kolleger i dette spørgsmål.

Denne lovgivningspakke, med disse to direktiver om overførsel og indkøb, som vi drøfter i dag, vil sikre, at det ikke kun handler om konkurrenceevne, men også om at sætte en stopper for spild af skatteydernes penge på produktion af forsvarsudstyr og for korrupsion. Dette er i sig selv gode grunde til, at Socialdemokraterne accepterer resultatet.

Der vil blive indført europæiske lovgivningsmæssige rammer for tildeling af kontrakter om varer og tjenesteydelser på forsvars- og sikkerhedsområdet, der indføres mere samarbejde mellem medlemsstaterne, med andre ord undgår vi unødvendige overlappinger, våbenfabrikanterne kan ikke længere snyde medlemsstaterne, og vi får færre undtagelser under artikel 296.

For os medlemmer – for alle grupper, tror jeg – er det vigtigt for os at have fået direktivet om klagemuligheder, med andre ord det direktiv, hr. Fruteau har udarbejdet. For Rådet var det ikke helt så klart. For os var det vigtigt, at der findes sanktioner i tilfælde af korrupsion, helt ned til udelukkelse fra kontrakter. Jeg tror, at det er noget nyt for denne industri, som har været forkælet indtil nu.

Men det var også vigtigt for os, at alle 27 medlemsstater kan leve med resultaterne. Selv om det kun er seks-syv medlemsstater, der har deres egen produktion og endnu færre, der er involveret i handel, er det vigtigt at have de 27 medlemsstater bag os. Det er lykkedes. Jeg er ikke sikker på, at alt kommer til at fungere, som vi havde forestillet os, og derfor har vi fået indføjet, at Parlamentet fortsat ønsker at have en vis kontrol. Vi ønsker at blive informeret, ikke kun automatisk af Kommissionen, men vi ønsker at blive informeret om resultaterne og om gennemførelsen af denne pakke af direktiver.

Fremover, når vi får et endnu stærkere europæisk indre marked og får europæiske beføjelser, som hr. Sarkozy naturligvis har planlagt, skal Europa-Parlamentet som folkevalgt institution i Europa være med i en reel kontrol, en kontrol, som vi har i de nationale parlamenter, men endnu ikke i Europa-Parlamentet. Dette er imidlertid en opgave for fremtiden. I Tyskland brændte vi for eksempel fingrene med produktionen af forsvarsudstyr og stigende priser. Vi har Eurofighter – et utroligt dyrt, om ikke det allerdyreste projekt - og jeg er sikker på, at alle medlemsstater har gjort lignende erfaringer.

Endelig har jeg ikke lyst til at sige tak. Samarbejdet var ret konstruktivt, og resultaterne er frem for alt betydelige. Men jeg vil sige helt åbent, at parlamentsproceduren har været fuldstændig uacceptabel. Parlamentet bør simpelthen ikke nå til et kompromis med Rådet og Kommissionen ved førstebehandlingen. Derfor skal denne procedure helt klart kun være en undtagelse i fremtiden. Den var ikke nødvendig for denne lovgivningspakke. Vi skal stå fast og umiddelbart efter afstemningen afskaffe denne procedure for ikkeparlamentarisk arbejde.

Cristian Silviu Buşoi, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Først vil jeg lykønske min kollega, hr. Lambsdorff, med hans fremragende betænkning. Jeg ved, at han har lagt et stort arbejde i denne meget vigtige sag. For mig er det afgørende, at vi får skabt et fælles våbenmarked og lovgivningsmæssige rammer for det, således at vi kan videreudvikle den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik (ESFP).

Ligeledes er det et vigtigt resultat, at principperne i traktaten og især gennemsigtighed, ikkeforskelsbehandling og åbenhed også gennemføres på forsvars- og sikkerhedsmarkedet, og, som det allerede er blevet sagt, vil dette effektivisere udgifterne til forsvaret.

Kommissionen har i sit forslag, som hr. Lambsdorff i sin betænkning evnet at opstille et sæt regler for kontrakter om offentlige indkøb på sikkerheds- og forsvarsområdet, som fremmer det fælles våbenmarkeds funktion.

Her vil jeg nævne mindst to store forbedringer for både leverandører og de kontraherende myndigheder, som skal beskytte EU's og medlemsstaternes sikkerhed. Jeg vil nævne bestemmelserne om forsyningssikkerhed, nemlig information om de bydende og underkontrahenter, som de kontraherende myndigheder får, og de bydendes pligt til at garantere forsyningssikkerhed. På den anden side er de bydende også beskyttet med indførelsen af revisionsproceduren, der sikrer en retfærdig, ikkediskriminerende tildelingsprocedure.

Forslaget øger gennemsigtigheden i arbejdsproceduren, men medlemsstaterne bør slet ikke være nervøse for det, for deres sikkerhedsinteresser beskyttes, især via opretholdelsen af undtagelsen fra afsløring af information, når der er tale om sikkerhedsinteresser.

Til sidst vil jeg understrege, at det er meget vigtigt for os at have et fælles europæisk forsvarsmarked. Fremover, når vi drøfter dette spørgsmål – det fælles europæiske forsvarsmarked – eller måske hvis vi diskuterer mere følsomme emner som samordning, skal vi tage seriøst hensyn til den enkelte medlemsstats strategiske interesser og konkrete situation.

Mieczysław Edmund Janowski, for UEN-Gruppen. – (PL) Hr. formand, kommissær! Hr. Lambsdorff har lavet en fremragende betænkning. Tillykke. Brug af offentlige midler har altid været et emne, der har rejst kraftige følelser. Dette gælder navnlig indkøb til hæren eller de væbnede styrker. Det drejer sig om store summer, og vi skal udvælge de producenter og serviceudbydere, som leverer den bedste service, og ikke bare den billigste løsning. Vi skal have høj kvalitet til rimelige priser.

Vi skal også se på, hvor grundigt arbejdet er udført, og på kvaliteten af de anvendte materialer, samt på specifikke emner såsom fortrolighed, selv hemmeligholdelse, især i forbindelse med afgørende spørgsmål. Disse spørgsmål hænger også sammen med f.eks. samordning, og hvordan vi får noget ud af vores

investeringer. Jeg tror, at vi er nødt til at komme tilbage til det emne. Efter min mening er den holdning, der kommer til udtryk i forslaget til direktiv, den rette. De foreslåede løsninger vil øge effektiviteten af det europæiske offentlige udbudssystem på forsvarsområdet. De fortjener, at vi godkender dem.

Gisela Kallenbach, for *Verts/ALE-Gruppen*. – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne takke ordføreren for hans konstruktive samarbejde, for trods al den berettigede kritik af proceduren ved førstebehandlingen var dette samarbejde rent faktisk en forudsætning for, at Parlamentet bliver hørt i denne trilog.

Vi træffer i dag beslutning om et kompromis med hensyn til handel, hvor det tidligere marked har været forbeholdt ganske få medlemsstater. Det har været en meget interessant øvelse for mig at høre fortalerne for det indre marked og konkurrence pludselig fjerne alle stopklodser for fortsat at kunne udnytte de nationale beslutnings- og isolationsmekanismer. Det lykkedes ikke for dem, og det er godt.

Hvorfor? Fordi mere konkurrence inden for handel med forsvarsudstyr forhåbentlig vil resultere i, at der ikke længere er nogen, der dikterer priserne, og at de offentlige midler, der er afsat til dette formål, bliver reduceret og brugt mere effektivt. Det samme gælder bekæmpelsen af korrupsion. Det skylder vi borgerne. Det er også klart, at der fremover er utvetydige udbudsbetingelser, som vil føre til større gennemsigtighed i forbindelse med tildeling af kontrakter og endelig også give SMV'er en reel chance for at komme ind på markedet. Alle tænkelige smuthuller for at undgå udbudsprocessen er også blevet stoppet til, og eventuelle undtagelser vil blive aftalt forud med Kommissionen. Den tuskhandel, som nu er blevet forbudt ved lov, men som ikke desto mindre har været almindelig praksis, er ikke blevet legaliseret med dette direktiv. Sidst, men ikke mindst er der nu for første gang indført lovfæstede klagemuligheder.

Jeg havde håbet, at vi kunne europæisere det endnu mere, reducere tærskelværdierne og derved opnå større gennemsigtighed, men det er et stort skridt i den rigtige retning, og jeg glæder mig til at se det omsat i national lovgivning.

Tobias Pflüger, for *GUE/NGL-Gruppen*. – (DE) Hr. formand! Dette direktiv er et led i forsvarspakken, hvis indhold er, og jeg citerer: ”strategien for en stærkere og mere konkurrencedygtig europæisk forsvarsindustri”. Den vigtigste retningslinje er lige som med så mange andre ting det frie marked for forsvarsprodukter, med andre ord våben, og våben er beregnet til at dræbe og føre krig. Målet med direktivet er at forbedre effektiviteten og konkurrenceevnen for EU's våbenindustri. Hr. Swoboda udtrykte sig tydeligt under den foregående forhandling. Han sagde, at vi har brug for bedre betingelser for den europæiske våbenindustri i lyset af konkurrencen, især fra USA.

I 2005 blev EU's medlemsstater under ét for første gang verdens største våbeneksportør. Af denne eksport kom 70 % fra de fire store lande, Frankrig, Tyskland, Det Forenede Kongerige og Italien. Hovedimportøren er Mellemøsten. Vi skal ikke kæmpe for en mere effektiv våbenindustri, men snarere for afrustning, og til forskel fra våbenindustriens effektivitet er der ikke noget direktiv på dette område. Det står meget klart, hvad det egentlig drejer sig om.

Andreas Schwab (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil også gerne sige tak til ordføreren fra Udvalget om Det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse, men også til underudvalget om Sikkerhed og Forsvar og dets formand og ordfører for udtalelsen om Lambsdorff-betænkningen, min ven Karl von Wogau.

Vi taler her ikke om eksport af våben til lande uden for det europæiske indre marked, kun om, hvordan handel med og salg af våben i EU's indre marked, dvs. i de 27 EU-medlemsstater, kan gøres mere omkostningseffektivt og effektivt. Det glæder mig meget, at Parlamentet har en fælles holdning her, fordi det vil i sidste instans betyde store besparelser for borgerne på omkring 70 mia. EUR om året, som på en eller anden måde kan være en afbetaling på freden.

Dette arbejde og – det er lidt skuffende, at der er så repræsentanter fra Rådet til stede i dag – denne beslutning er yderst velkommen i lyset af fortidens ekstremt vanskelige diskussion medlemsstaterne imellem. Uanset hvor meget jeg tilslutter mig, hvad der er sagt om problemerne med trilog, som bl.a. socialdemokraterne har givet udtryk for, må jeg sige, at vi en gang vil betragte dette som en milepæl i europæisk forsvarspolitik. Jeg er endnu mere skuffet over, at så få medlemmer har ønsket at være til stede til denne beslutning.

Her til formiddag fejrede vi euroens 10-års fødselsdag. Jeg håber, at vi også om et par år vil se tilbage på i dag, fordi det er en milepæl i europæisk samarbejde mellem medlemsstaterne på forsvarsområdet og inden for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, fordi det fremover i princippet bliver sådan, at uanset hvilke

krav vi stiller i vores egen medlemsstat, vil det samme også automatisk gælde i de andre medlemsstater. Det er et tegn på stor tillid mellem medlemsstaterne. Det er jeg særligt taknemmelig for.

Jeg vil også gerne takke Kommissionen, som har arbejdet ihærdigt med dette direktiv, der har afbøjet medlemsstaternes modstand, og som har forsøgt at yde konstruktiv hjælp til Parlamentet med at finde vej ud af den jungle, som lovgivningen om offentlige indkøb hidtil har været. De positive punkter er allerede nævnt, herunder forbedringerne af loven om offentlige indkøb, og dem skal jeg nok lade være med at gentage.

Med anden del af pakken om oprettelse af dette europæiske indre marked for forsvarsprodukter er vi kommet et langt stykke i den rigtige retning. Dette styrker også EU's selvstændige evne til at reagere på internationale kriser, et område, som hr. von Wogau har arbejdet intenst med i især Underudvalget om Sikkerhed og Forsvar. Når det, som det er blevet beskrevet for nylig, bliver muligt at udføre en selvstændig EU-operation i Afrika under en irsk generals ledelse med et polsk næstkommanderende og tropper bestående af medlemmer fra 15 forskellige medlemsstater, viser det, hvor langt EU er kommet med opbygningen af et europæisk forsvar. Vi skal gå meget videre i den retning.

Joel Hasse Ferreira (PSE). – (PT) Hr. formand! Først vil jeg gerne to takke ordføreren, hr. Lambsdorff, og skyggeordførerne, navnlig fru Weiler.

Mine damer og herrer, jeg finder det vigtigt, at vi går i retning af en integration af nationale forsvarsmarkeder og endog strategisk koordination af produktionen. Vi skal gå videre i den retning, med alle de nødvendige særtræk og sikkerhedsforanstaltninger, i retning af at gennemføre grundreglerne for det indre marked for forsvarsindustrien, øge gennemsigtigheden i udbudsprocedureerne og de kontrakter, der tildeles, og som omfatter EU's medlemsstater. Samtidig skal vi hjælpe med til at skabe vilkår, som gør europæisk udstyr og europæiske produkter mere konkurrencedygtige på verdensmarkedet.

For mig er det vigtigt, kommissær McCreevy, at dette direktiv er en forbedring af de lovgivningsmæssige rammer for offentlige kontrakter på forsvars- og sikkerhedsområdet. Det skal styrke opbygningen af det indre marked, men naturligvis i respekt for medlemsstaternes rettigheder og interesser, især på sikkerhedsområdet. Her tænker jeg specifikt på dem, der fremstiller våben, ammunition og forsvars- og sikkerhedsudstyr såsom f.eks. mit eget land.

Jeg vil også gerne understrege de bestemmelser, der muliggør lettere adgang til dette marked for små og mellemstore virksomheder, især ved at forbedre reglerne for underleverancer. Jeg understreger også muligheden for at få en større og mere dybtgående indvirkning på den industrielle struktur for at skabe et virkeligt europæisk marked for forsvarsindustrien. Dette kan også bidrage til at styrke forskning og udvikling, ikke blot inden for disse industrier, men også i den del af europæisk industri, der er afhængig af deres udvikling.

Til sidst vil jeg nævne de indlysende forbindelser mellem forsvarsindustrien og EU's politikker udadtil. Som svar på et af de tidligere indlæg vil jeg gerne citere en af de gamle romere, der sagde: "Hvis du ønsker fred, skal du berede dig på krig". I EU, der næsten er en pacifistisk supermagt, kalder vi disse industrier for forsvarsindustrier, ikke krigsindustrier, fordi vi ønsker fred, ikke krig. Derfor har vi også brug for forsvarsindustrier.

Janusz Onyszkiewicz (ALDE). – (PL) Hr. formand! USA bruger omkring 500 mia. USD på forsvaret. EU bruger lidt over 200 mia. på det samme. Men spørgsmålet er, om EU's medlemsstaters militære kapacitet virkelig afspejler denne investering på 200 mia., som det er tilfældet med USA. Da jeg var forsvarsminister, mødtes jeg med repræsentanter for industrien og fortalte dem, at jeg var minister med ansvar for det nationale forsvar og ikke det industrielle forsvar. Det direktiv, vi drøfter i dag, og her vil jeg gerne takke hr. Lambsdorff, vil betyde, at de store summer, vi i dag bruger på forsvaret, vil blive brugt betydelig mere fornuftigt, og at EU's militære kapacitet vil stå mål med udgifterne til forsvaret.

Angelika Beer (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne igen påpege, at vi taler om en pakke: beslutningen fra december og dagens forhandling. Men når vi ser på det under ét, forordningen om overførsel af forsvarsprodukter i Fællesskabet og nu direktivet om offentlige indkøb, er det ganske fornuftigt.

Jeg har udarbejdet udtalelsen fra Udvalget om Udenrigsanliggender. Vi havde et politisk hovedformål, nemlig, at vi samtidig med harmoniseringen af den europæiske våbenindustri og liberaliseringen af EU skulle indføre strammere kontrol med eksporten fra EU. Hvis vi skal nævne de negative overskrifter, skal vi også nævne de positive. På sit sidste møde sidste år vedtog Rådet under det franske formandskab en adfærdskodeks som et juridisk bindende instrument. Det er godt, og det er, hvad Parlamentet altid har ønsket.

Derfor vil jeg gerne igen påpege, at denne harmonisering, som vi ønsker – ikke blot harmoniseringen, men også udviklingen af en sanktionsmekanisme, der skal bruges, hvis dette direktiv overtrædes – nu også hører under de nationale staters og medlemmernes kontrol. Vi vil følge denne proces og ikke kun harmoniseringen med stor interesse.

Jacques Toubon (PPE-DE). – (FR) Hr. formand! Jeg tilslutter mig, hvad hr. Schwab sagde for lidt siden. Vedtagelsen af dette direktiv i dag er en stor beslutning, og det skyldes den store indsats fra vores ordfører, hr. Lambsdorff, vores skyggeordfører, Charlotte Cederschiöld, som jeg vil takke, og naturligvis det franske formandskab, der i slutningen af sidste år gjorde en stor indsats for at nå frem til et kompromis.

I dag sætter vi punktum for et forløb, som er gennemført bemærkelsesværdigt hurtigt, dvs. på kun et par måneder, og det omfatter både direktivet om det indre marked for forsvarsprodukter, som blev vedtaget i december, adfærdskodeksen for eksport, der blev til lov på samme tid, og endelig dette direktiv, der skaber overensstemmelse mellem traktatens artikel 296 og de fælles regler for offentlige kontrakter. Hele dette sæt af regler forpligter os til, hvad jeg vil kalde "fællesskabsfølelsen" af vores forsvarøkonomi. Det kan naturligvis se ud, som om det strider mod ønsket om suveræniteten eller selve essensen af forsvarspolitikker. Dette er rent faktisk udtryk for et ønske om at integrere staternes suveræniteten.

Det samme gør sig gældende på området retlige anliggender. Under det franske formandskab og efterfølgende under det portugisiske og det slovenske er der gjort enorme fremskridt på et helt andet område, hvor man baseret på den nationale suveræniteten ønskede at blokere enhver form for aftale eller samarbejde.

Ved at vedtage denne tekst mener jeg, at vi er med til at få sat punktum for den ideologiske debat om arten og formen af det europæiske projekt. Det er et område og en beføjelse, og vi vil i stigende grad blive anerkendt på forsvarsområdet og inden for vores udenrigspolitik.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Som britiske Konservative er vi generelt kraftige fortalere for åbne markeder, men, som en række talere har bekræftet, er det bagvedliggende princip i denne betænkning en styrkelse af ESFP og EU's integration, snarere end den medfører reelle økonomiske fordele. Det har bestemt ikke noget at gøre med en styrkelse af forsvarskapaciteten.

Jeg kan se, at der kan være tale om marginale fordele, fordi Det Forenede Kongerige får lettere adgang til andre europæiske landes markeder inden for offentlige indkøb af forsvarsprodukter. Men der er meget større fordele for andre ved at få adgang til Det Forenede Kongeriges marked, fordi vi har de højeste forsvarsudgifter, og for øvrigt har Det Forenede Kongerige allerede det mest åbne marked for offentlige indkøb af forsvarsprodukter i Europa.

Det er især bekvæmlighedsvækkende, at en regering eller en virksomhed, der i henhold til de foreslåede regler har foretaget enorme investeringer i F&U inden for forsvarsprodukter, ikke længere kan få det fulde udbytte af denne investering i udviklings- og produktionsfasen. Udviklingskontrakter forventes at blive åbnet for europæisk konkurrence, hvorfor en national regering ikke længere kan beskytte den intellektuelle ejendomsret, job eller eksportmuligheder. Det kommer til at bremse F&U.

Der er også andre problemområder, men jeg er nødt til at sige, at denne betænkning virkelig ikke er nødvendig af hensyn til forsvar, industri eller økonomi.

Ioan Mircea Paşcu (PSE). – (EN) Hr. formand! Direktivet om offentlige indkøb af forsvarsprodukter er et vigtigt skridt i retning af både EDEM og ESFP. Jeg erkender, at det er svært at forene principperne om på den ene side det frie marked og den nødvendige diskretion i forbindelse med køb af forsvarsudstyr, mellem på den ene side fælles regler for tildeling af offentlige kontrakter og den individuelle praksis vedrørende forsvarskontrakter på den anden.

Dette meget komplekse sæt af forordninger skal naturligvis stå sin prøve i praksis. Lægger man forskellige elementer som gennemsigtighed og hemmeligholdelse, fællesskab og individualisme i samme kasse, er der behov for konstant overvågning og for at indføre straffeforanstaltninger for forsøg på at favorisere den ene frem for den anden i de konstante bestræbelser på at finde en balance mellem alle fire aspekter.

Kommer det til at fungere, vil det både være en funktion og afspejling af EU-organernes beslutning om at våge over dette spæde europæiske marked, og af de nationale forsvarsheders og deres medlemsstaters ægte vilje til at overholde dem og overholde disse nye spilleregler.

Et ord om udligning. For lande som mit, Rumænien, er samordning, i det mindste indtil videre, en vigtig mekanisme til sikring af vores nationale industris overlevelse.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! Den europæiske enhed og sikkerhed er igen i fare på grund af både den finansielle og økonomiske krise og energikrisen. Dette har igen vist, at kun gennem enhed og solidaritet kan vi løse de store problemer i den moderne verden.

Indførelsen af fælles, gennemsigtige regler for offentlige indkøb på markedet for sikkerheds- og forsvarsprodukter er et vigtigt skridt mod en opstramning af den europæiske sikkerhedspolitik. Det er også en mekanisme, der er specifik for den markedsøkonomi, der sætter den europæiske industri i stand til at konkurrere med store globale aktører som især USA.

Der skal hurtigst muligt oprettes en sund fællesskabsmekanisme til at håndtere informationssikkerhed sammen med et godt kontrolsystem for eksport af sikkerheds- og forsvarsprodukter og –udstyr til tredjelande. Ratificeringen og håndhævelsen af Lissabontraktaten vil skabe grobund for et velstruktureret samarbejde på et permanent grundlag på det sikkerhedspolitiske område, hvilket er afgørende for EU's fremtid.

Bogusław Rogalski (UEN). – (PL) Hr. formand! Siden 1990'erne har det stået klart, at fragmenteringen af de europæiske forsvarsmarkeder har haft negative økonomiske konsekvenser. I de seneste 20 år er forsvarsudgifterne blevet skåret ned, hvilket har ført til en lavere omsætning og lavere beskæftigelse samt til nedskæringer på forskningsområdet og inden for nye militært teknologier.

I dag har selv de store medlemsstater problemer med at finansiere nye forsvarssystemer. Der bør etableres et europæisk teknologisk og industrielt grundlag på forsvarsområdet med det formål at udvikle medlemsstaternes grundlæggende kapacitet på forsvarsområdet. Dette skridt er vigtigt, hvis vi skal kunne tage de globale udfordringer på forsvarsområdet op.

Det er også vigtigt med harmoniserede europæiske lovgivningsrammer, der vil gøre det muligt for medlemsstaterne at gennemføre fællesskabsbestemmelserne, uden at deres egne forsvarsinteresser trues. Vi må ikke glemme et vigtigt element, nemlig indførelsen af en kontrolprocedure. Den bør sigte mod at sikre en effektiv retsbeskyttelse for bydende, fremme åbenhed og forhindre forskelsbehandling i forbindelse med indkøbsproceduren.

Emmanouil Angelakos (PPE-DE). – (EL) Hr. formand! Jeg vil også gerne lykønske ordføreren, hr. Lambsdorff, og skyggeordførerne med det vigtige arbejde, de har udført.

Det vigtigste træk ved det europæiske marked er den fragmentering, der hersker på nationalt plan. Eksport af produkter i tilknytning til forsvars- og sikkerhedssektoren er underlagt nationale licensordninger, der er forskellige med hensyn til procedure, omfang og frister.

Denne nye lovgivning fremmer åbenhed og skaber grundlaget for etablering af et åbent indre marked for forsvarsmateriel på europæisk plan, som også er en grundlæggende faktor i styrkelsen af den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik.

Det er også vigtigt, at der findes grundlæggende bestemmelser for forsynings- og informationssikkerhed. Citatet fra artikel 296 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab er også blevet tydeliggjort, men det er nu begrænset til reelle undtagelser, som det bestemmes i traktaten og som krævet af EF-Domstolen.

Afslutningsvis vil jeg gerne påpege, at det er vigtigt, at der findes fleksible ordninger, der styrker de små og mellemstore virksomheders rolle, da de i nogle medlemsstater udgør en sektor, som beskæftiger tusindvis af arbejdstagere.

Nickolay Mladenov (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil også gerne lykønske hr. Lambsdorff med det fremragende arbejde, han har udført, og naturligvis hans skyggeordførere, navnlig fru Cederschiöld, men lad mig også understrege noget, som hr. Toubon sagde: det franske formandskabs fantastiske arbejde med at nå frem til enighed om dette direktiv.

Jeg håber, at vi, når vi vender tilbage om nogle få år, vil opdage, at vi ikke burde have været bange for at tale om et europæisk marked for forsvarsmateriel som et fælles europæisk marked. Det er i Europas fælles forsvarsinteresse, og det er i Europas fælles interesse at få større konkurrence.

Lad mig fremhæve en del af direktivet, der er meget vigtig for mange medlemsstater. Dette gælder navnlig bestemmelserne om underleverancer. Jeg er meget glad for, at de aftaler, der er indgået med Rådet og Kommissionen om teksten vedrørende underleverancer i vid udstrækning afspejler det, Parlamentet har slået til lyd for, nemlig mere åbenhed omkring underleverancer. For det andet sker der ingen forskelsbehandling

på nationalt plan, når kontrakter om underleverancer udarbejdes, og endelig har de nationale myndigheder mulighed for at give kontrahenter lov til at give op til 30 % af deres kontrakter i underentreprise.

Dette tjener til at bringe vores industri sammen på europæisk plan.

Charlie McCreevy, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke alle deltagerne i forhandlingerne. Det er klart, at den aktuelle tekst er et kompromis og som sådan ikke kan omfatte alle de forslag, der er fremsat med henblik på at forbedre det. Samtidig har Parlamentet dog mange grunde til at være tilfreds.

For det første var det Parlamentet, der i sin beslutning af 17. november 2005 om Grønbogen om offentlige indkøb af forsvarsmateriel anmodede Kommissionen om at udarbejde dette direktiv. Derfor er det i vid udstrækning Parlamentets forslag.

For det andet og endnu vigtigere, den aktuelle tekst har draget enorm fordel af jeres input i løbet af processen. En lang række ændringsforslag i betænkningen fra Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse er blevet indarbejdet, særlig med hensyn til anvendelsesområde, bestemmelserne om retsmidler og åbenhed.

Kommissionen kan acceptere alle disse ændringsforslag og støtter derfor teksten. Vi er overbevist om, at dette direktiv vil gøre en forskel og bidrage til et reelt europæisk marked for forsvarsmateriel. Lad os se det i øjnene, for fem år siden var tanken om at opbygge dette marked med fællesskabsinstrumenter ren science fiction for de fleste, men i dag er det ved at blive en realitet. Vi må ikke gå glip af denne mulighed.

FORSÆDE: Martine ROURE

Næstformand

Alexander Graf Lambsdorff, ordfører. – (DE) Fru formand! Jeg vil gerne opfordre min kollega hr. van Orden til at tænke over, at den eneste person her, der støtter ham, er den tyske venstreekstremist. Til hr. Pflüger fra venstrefløjen vil jeg gerne sige, at det er nemmere at forstå lovgivningen, hvis man kaster et blik på den. Det handler overhovedet ikke om eksport, det handler om det europæiske indre marked.

Desuden er det, fru Weiler sagde, korrekt. Hun sagde, at dette materiel er dyrt, fordi der mangler konkurrence. Ja, når der ingen konkurrence er, er det dyrt. Vi vil forhåbentlig indføre mere konkurrence på det europæiske indre marked. Dette vil helt sikkert ikke gøre dette materiel billigt, men vil måske i det mindste gøre prisen mere rimelig. Dette er en stor mulighed, en mulighed for, at industrien kan åbne op for nye markeder, en mulighed for, at mellemstore virksomheder også kan komme ind på dette marked. Men – og dette er meget vigtigt – det er også en mulighed for åbenhed og dermed for civilsamfundet, der vil kunne holde bedre øje med, hvordan dette marked er struktureret og med, hvad der sker, og for mange ikkestatslige organisationer.

Jeg vil gerne udtrykkeligt takke hr. Mladenov og hr. Toubon for deres henvisninger til det usædvanlige arbejde, der er forbundet med dette projekt. Der er i hovedsagen tale om et projekt under anden søjle, dvs. styrkelse af den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik, ved hjælp af et instrument under første søjle, nemlig et direktiv om det indre marked. Uden det franske formandskabs fremragende arbejde med at mægle mellem medlemsstaterne – en yderst vanskelig opgave – ville det aldrig være lykkedes.

Vi må udvide disse muligheder. Det vil være en mulighed for det politiske Europa. Det vil være en mulighed for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik og en mulighed for et Europa med værdier og fred. Dette er en mulighed, som vi må benytte os af.

Tobias Pflüger (GUE/NGL). – (DE) Fru formand! Jeg vil gerne fremsætte en anmodning i henhold til artikel 145 i forretningsordenen. Hvis man tiltales personligt, har man mulighed for at svare kort.

Det vil meget hurtigt stå klart, hvem ekstremisterne er her, hvis man ser på, hvad det hele handler om. Det handler om markedsekstremisme, hvilket er tydeligt på dette område. Jeg sagde, at en mere effektiv forsvarsindustri i EU naturligvis ville have indflydelse på våbeneksporten. Ingen kan nægte, at dette er tilfældet. At antyde noget andet ville være et udtryk for en fuldstændig fiksering på EU.

Formanden. - Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Bogdan Golik (PSE), skriftlig. – (PL) Jeg vil gerne understrege betydningen af forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af visse offentlige bygge- og anlægs-, vareindkøbs- og tjenesteydelseskontrakter på forsvars- og sikkerhedsområdet, som jeg støtter på det kraftigste.

Direktivet baner vejen for, at offentlige indkøb på sikkerheds- og forsvarsområdet kan baseres på gennemskuelige kriterier uden forskelsbehandling af bydende fra andre EU-medlemsstater, samtidig med at disse landes sikkerhed garanteres. Det er derfor, det er så vigtigt at kunne gøre den bestemmelse i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, hvoraf det fremgår, at traktatens bestemmelser kan tilsidesættes, hvis det er nødvendigt for at beskytte en EU-medlemsstats væsentlige interesser, gældende.

Fælles produktion, fælles indkøb, offentlige indkøb – særlig med hensyn til det mest teknologisk avancerede og derfor dyrere materiel – vil give den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik en bedre chance for at blive en succes. Forslaget til direktiv, som jeg støtter, er et positivt skridt i retning af en åbning af EU's medlemsstaters markeder og nedbringelse af rivaliseringen inden for sektoren mellem lande, der kunne gøre brug af fælles og omkostningseffektive løsninger.

Samtidig vil jeg gerne give udtryk for forbehold med hensyn til den foretrukne rækkefølge af de standarder, der er undersøgt i løbet af processen med at udforme de tekniske specifikationer for indkøb af forsvarsmateriel. Forsvarsministrene bør have ansvaret for at fastsætte prioriteringsrækkefølgen for gennemførelse.

Endvidere bemærkede jeg manglen på henvisninger i dette forslag til Det Europæiske Forsvarsagenturs adfærdskodeks for forsyningskæden, der gennemføres af leverandører. Det er derfor uklart, om dette kriterium fortsat bør tages i betragtning ved udvælgelse af leverandører.

Dushana Zdravkova (PPE-DE), skriftlig. – (BG) Det er min faste overbevisning, at forsvar og sikkerhed er af største betydning for hver enkelt medlemsstat, men det er først og fremmest i alle EU-borgeres og i den europæiske forsvarsindustri's interesse.

Det er indlysende, at muligheden for at fravige dette direktiv fortsat findes. Derfor er det meget vigtigt, at medlemsstaterne tilskyndes til at forbedre deres lovgivning vedrørende offentlige indkøb på området national sikkerhed. De bør også benytte den mulighed, der ligger i artikel 296 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab udelukkende under forudsætning af, at de har sikret en tilsvarende grad af åbenhed, ansvarlighed, fokus på resultater og effektivitet, herunder en passende mekanisme for bilæggelse af tvister, der måtte opstå.

Jeg vil gerne understrege, at et direktiv, uanset hvor detaljeret og specifikt, det er, ikke kan erstatte behovet for, at EU's forsvarsindustri og mere generelt dets sikkerhedsindustri har en klar vision. Der kan ikke kompenseres for mangelen på enhver vision og strategi ved hjælp af regler og undtagelser, der vil få landene til at "snyde" for at beskytte deres private interesser, engros- eller detailsalg, afhængigt af størrelsen af deres forsvarsindustri. Derfor må der udformes en strategi på dette område, der vil opretholde europæiske principper.

15. Spørgetid (Kommissionen)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er spørgetiden (B6-0001/2009).

Vi behandler en række spørgsmål til Kommissionen.

Førstedel

Formanden. – Spørgsmål nr. 30 af **Colm Burke** (H-0992/08)

Om: Ti år med euroen

For nylig fejrede man tiårsdagen for euroens indførelse. Hvad er det vigtigste, man ifølge Kommissionen har lært med hensyn til koordineringen af skattepolitik i hele eurozonen, især i lyset af den aktuelle finans- og økonomikrise?

Joaquín Almunia, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Erfaringerne med budgetkoordinering har generelt været positive, men vi har også lært nogle ting. Analysen af de første 10 år underbygger behovet for at forbedre effektiviteten af budgetovervågning i gode tider. Den viser også, at der er behov for at tage bredere spørgsmål op, som kan påvirke en medlemsstats makroøkonomiske stabilitet, og for at se på, hvordan en økonomisk og monetær union fungerer generelt.

Koordineringen af skattepolitik bør styre den nationale budgetadfærd bedre i hele cyklussen – dvs. både i gode tider og i dårlige tider. Der bør også lægges øget vægt på kontrol med udviklingen i den offentlige gæld, samtidig med at budgetmålene på mellemlang sigt bør styrkes for at tage indirekte forpligtelser i betragtning. Alle disse udviklingstendenser kræver en mere indgående budgetkontrol.

Kontrollen bør dog også udvides til at tage hensyn til udviklingen i medlemsstaterne, der kan påvirke budgetmæssig bæredygtighed, som f.eks. vækst i underskuddet på betalingsbalancens løbende poster, vedvarende forskelle i inflation, vedvarende forskelle i udviklingen af enhedslønomskostninger eller tendenser til en ubalanceret vækst.

Kontrollen skal bygge på de eksisterende instrumenter. Nøgleinstrumenterne til skattepolitisk kontrol og koordinering af den økonomiske politik er helt klart forankret i traktaten og faktisk i stabilitets- og vækstpagten.

Kommissionens seneste vedtagelse af den europæiske økonomiske genopretningsplan den 26. november 2008 er ligeledes banebrydende, hvad angår regeringsførelse og budgetkoordinering.

Den understreger Kommissionens rolle som katalysator for kortsigtede nødpolitikker for økonomisk stabilisering. På grundlag af vores egen økonomiske vurdering har Kommissionen hurtigt udformet en fuldstændig og kvantificeret økonomisk reaktion på den økonomiske opbremsning. Kommissionens hurtige reaktion er et svar på de klare risici for nationale økonomiske politikker, der er større end nogensinde på dette tidspunkt.

I genopretningsplanen anerkendes den iboende opgavedeling, der er integreret i rammerne for EU's økonomiske politik. Da medlemsstaterne har ansvaret for budgetpolitikken, fastsatte Kommissionen et globalt mål for supplerende fiskale incitamenter under hensyntagen til det beløb, der var nødvendigt for at kickstarte EU's økonomi som helhed.

Medlemsstaterne kan frit fastsætte størrelsen og sammensætningen af deres egne fiskale incitamenter. De omfatter nu udfordringer med hensyn til koordinering og kontrol af gennemførelsen af nationale foranstaltninger. Kommissionen og ØKOFIN-Rådet vil i fællesskab kontrollere gennemførelsen af de nationale foranstaltninger i overensstemmelse med de principper, der er fastlagt i genopretningsplanen.

Ser vi fremad, vil en velovervejet gennemførelse af rammerne for fiskal kontrol forankre forventningerne til den fremtidige fiskale udvikling. Sammen med styrkelsen af nationale budgetrammer og budgetregler og gennemførelsen af reformer, der begrænser stigningen i aldersrelaterede udgifter, vil dette sikre, at en bæredygtig situation genoprettes.

Den begrænser således de negative virkninger af forventninger om voksende underskud og gæld på risikopræmier og privat forbrug og investering.

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg glæder mig meget over kommissærens svar. Da vi har en fælles monetær politik, kan De så i lyset af de aktuelle problemer se Eurogruppen spille en større rolle, samtidig med at de enkelte medlemsstaters skattepolitikker respekteres. Mener De, at gennemførelsen eller vedtagelsen af Lissabontraktaten på nogen måde vil påvirke dette område i forhold til beskatning? Jeg mener, at det vigtige er, at vi må arbejde sammen. Hvilke nye måder til at skabe incitamenter i EU-landenes økonomier overvejer De?

Joaquín Almunia, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Hvad er Eurogruppens rolle? Som bekendt er Eurogruppen nu et uformelt organ og vil fortsat være det efter Lissabontraktatens ikrafttræden. Så Eurogruppen kan ikke træffe formelle beslutninger, selv når de kun vedrører medlemmer af euroområdet, der også er medlemmer af ØKOFIN-Rådet.

I de seneste 3-4 år, særlig siden starten af Jean-Claude Junckers formandskab i januar 2005, har Eurogruppen dog forbedret indholdet af sine drøftelser. Medlemmerne af Eurogruppen drøfter sammen med Kommissionen og ECB denne mere indgående budgetkontrol og den mere omfattende økonomiske kontrol, som jeg nævnte i mine indledende bemærkninger. Eurogruppen drøfter ofte andre spørgsmål vedrørende euroens eksterne rolle og euroområdets eksterne dimension.

Skattespørgsmål er som bekendt meget ømtålelige spørgsmål. Ifølge den nuværende traktat og også ifølge den fremtidige Lissabontraktat kræver skattespørgsmål enstemmighed på EU-plan, og jeg forudsiger ikke nogen form for ændringer i beslutningsprocessen i den nærmeste fremtid.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Fru formand, hr. kommissær! Jeg er interesseret i følgende spørgsmål. I de seneste 10 år har Eurogruppen været en kæmpesucces, og særlig under den seneste krise har andre lande udtrykt interesse for at tilslutte sig gruppen. Planlægger Kommissionen allerede nu, hvilke lande der vil kunne blive medlemmer i fremtiden? Er der andre lande, der er interesserede i at tilslutte sig euroområdet, fordi det har vist sig at være så positivt at være medlem?

Nils Lundgren (IND/DEM). – (SV) Fru formand! For det første vil jeg gerne stille følgende spørgsmål: Hvis euroen har været sådan en stor succes i de seneste 10 år, hvorfor har Italien og Grækenland for blot at nævne to eksempler så en 10-årig statsgældssats, der er et par procentpoint højere end Tysklands?

For det andet hvorfor er Sveriges 10-årige rentesats 0,4 procentpoint lavere end Tysklands, og Finlands 0,6 procentpoint højere, når begge er velregulerede lande?

Joaquín Almunia, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Som bekendt tiltrådte Slovakiet euroområdet den 1. januar i år, så 16 ud af 27 EU-medlemsstater deltager nu fuldt ud i ØMU'en og har den samme valuta. Hvem vil være den næste? Det er ikke op til Kommissionen at besvare dette spørgsmål. Det er op til de kandidater, der ønsker at tilslutte sig euroområdet, at ansøge. I øjeblikket ved vi, hvilke EU-medlemsstater der ønsker at tilslutte sig euroområdet hurtigst muligt, men desværre ikke opfylder alle traktatens kriterier – de baltiske lande, Ungarn og andre – og vi ved, at der er to medlemsstater, nemlig Danmark og Det Forende Kongerige, der har en såkaldt undtagelse, så de kan fritages fra det ansvar, der påhviler alle EU-medlemsstaterne for at forberede sig selv og deres økonomier på en dag at blive en del af euroområdet.

Jeg ved ikke, hvem der vil være de første til at tilslutte sig euroområdet efter Slovakiet. Det kunne måske være en af de to medlemsstater med en undtagelse. Det er muligt, at Danmark f.eks. i de kommende måneder vil beslutte at ophæve undtagelsen og ansøge om at tilslutte sig euroområdet. Danmark opfylder rent faktisk traktatens kriterier for tilslutning til euroområdet, men det er op til de danske myndigheder, folketinget og måske de danske borgere i en folkeafstemning at træffe beslutningen.

Her til morgen fejrede vi 10-året for euroen. Jeg er sikker på, at alle – eller næsten alle – EU's medlemsstater vil tilslutte sig euroen inden for de kommende 10 år, fordi fordelene ved at være medlem af euroområdet er vokset en hel del i disse krisetider, i denne vanskelige økonomiske periode. Dem, der endnu ikke har tilsluttet sig euroområdet, erkender, at fordelene er meget større og meget vigtigere end det ansvar eller de problemer, der er forbundet med at være medlem af euroområdet.

Med hensyn til det ærede medlems bemærkninger ville jeg i Deres sted ikke argumentere imod euroen ved at nævne rentesatserne. Spørg Danmark, hvad der er sket med rentesatserne der i denne kriseperiode. Danmark er ikke medlem af euroområdet, men dets valuta er bundet til euroen, og dets nationalbank følger nøje Den Europæiske Centralbanks beslutninger. Markederne belønner ikke dem, der ikke er med i euroen. De tillægger dem højere risikopræmier.

Formanden. – Spørgsmål nr. 31 af **Paulo Casaca** (H-1016/08)

Om: Styrtdykkende priser på mejeriprodukter på det europæiske marked

Ifølge Kommissionens arbejdsdokument om kontrol med prisudviklingen, som er vedføjet meddelelsen om fødevarerpriser i Europa (side 9) af 21. november 2008, er smørprisen på det europæiske marked faldet med 30 % mellem oktober 2007 og oktober 2008, mens prisen på mælkepulver er faldet med 40 %. Begge priser nærmer sig således med stormskridt interventionspriserne.

Mener Kommissionen, at indholdet af dens forslag om at øge mælkekvoterne, der blev forelagt for et år siden og godkendt af Europa-Parlamentet og Rådet, bør fastholdes uændret i lyset af disse markedstendenser?

Mener Kommissionen, at de grænser, der findes i henhold til de nuværende bestemmelser, hvad angår intervention for mælkepulver og smør, vil være tilstrækkelige til at forhindre ødelæggende følger for landbrugernes indkomster, for eksempel på Azorerne, hvor landbrugernes aktivitet er fuldstændig afhængig af markedet for mejeriprodukter som mælkepulver og smør?

Mariann Fischer Boel, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne indlede med at redegøre for situationen for blot nogle få år siden. Vi husker alle, at mejerisektoren var meget stabil med meget få prisudsving, men i de seneste få år har situationen ændret sig radikalt. For det første husker jeg tydeligt, at vi i august og september 2007 oplevede enorme prisstigninger på mejeriprodukter, og sidste år oplevede vi et tilsvarende eller endog en endnu værre fald i priserne, så situationen i dag er, at priserne ligger meget tæt på eller endog under interventionspriserne i nogle dele af Europa.

Jeg kan forsikre medlemmerne om, at jeg er meget bekymret over den hurtige forringelse af det europæiske marked for mejeriprodukter. Der findes støtteforanstaltninger, som kan aktiveres til støtte for mejerisektoren, og vi har allerede grebet ind.

I modsætning til den normale situation, hvor den private oplagringsordning for smør normalt aktiveres den 1. marts, har vi besluttet at aktivere ordningen fra den 1. januar, hvilket betyder, at produktionen fra december også er støtteberettiget under denne ordning. Interventionsopkøb eller indrømmelse af eksportrefusioner er andre instrumenter, der kan anvendes til at støtte mejerisektoren eller markedet for mejeriprodukter effektivt.

Med hensyn til interventionsordningen, der starter i marts – og derfor også omfatter produktionen i februar – kan smør og skummetmælkspulver opkøbes frem til udgangen af august. Først i faste mængder til faste priser dernæst på grundlag af en udbudsordning, hvis situationen skulle gøre det påkrævet.

Jeg vil også gerne minde om situationen tilbage i 2007. Jeg tror, vi alle husker den øjeblikkelige og hurtige reaktion, som Europa-Parlamentet, Rådet og medlemsstaterne oplevede, og som lagde et enormt pres på mig for øjeblikkeligt – hellere i går end i morgen – at øge kvoterne for at lette presset på forbrugerpriserne.

Jeg vil også gerne i dag forsøge at udrydde de herskende misforståelser om, at forøgelsen af mælkekvoterne bærer skylden for de meget lave priser på mejeriprodukter, vi oplever i dag. Virkeligheden er, at mælkeproduktionen rent faktisk er faldet til trods for den forøgelse af kvoterne på 2 %, der trådte i kraft efter den 1. april 2007. Det er det, vi oplever nu, da forøgelsen af kvoterne er en mulighed for medlemsstaterne og landmændene for at producere, men helt sikkert ikke en forpligtelse. Dette er et klart udtryk for, at mælkeproducenterne reagerer på markedssignalerne.

De relativt små ændringer, som vi har oplevet i kvoteordningen, kan derfor ikke på nogen måde forklare den markedsvolatilitet, vi oplever. Den lavere efterspørgsel fra forbrugerne er sandsynligvis en reaktion på de høje priser, vi oplevede sidste år, da forbrugerne dengang forsøgte eller ønskede at komme bort fra mejeriprodukter af høj kvalitet til høj pris. Dernæst er der naturligvis det økonomiske klima, vi oplever i dag. Af samme grund er det vigtigt, at vi ikke stikker os selv blår i øjnene og tror, at vi ved at forvalte markedet for mejeriprodukter på mikroplan bestemmer over hele sektoren. Konklusionen må være, at kvoteordningen ikke har kunnet medføre markedsstabilitet på markedet.

Hvad angår spørgsmålet om Azorerne har de portugisiske myndigheder benyttet enhver lejlighed til at anmode om øgede mælkekvoter til øerne, fordi Azorerne ser ud til at være yderst konkurrencedygtige og til at drage fordel af den øgede produktion. Jeg er helt sikker på, at de højere kvoter og i sidste ende kvoteordningens ophør vil være til gavn for Azorerne mejerisektor. Jeg tror, det vil være tilfældet, til trods for at disse smukke øer er ret fjernt beliggende, og den omstændighed, at mælken skal flyttes rundt mellem ni øer.

Afslutningsvis kan jeg forsikre medlemmerne om, at jeg vil forvalte vores mejeripolitiske instrumenter på en ansvarlig måde for at sikre mejerisektoren et effektivt sikkerhedsnet.

Paulo Casaca (PSE). – (PT) Fru formand! Jeg vil gerne takke kommissæren for dennes redegørelse. Jeg beklager, at jeg ikke er i stand til at dele kommissærens optimisme med hensyn til, hvordan disse stigninger i de tilladte produktionsniveauer vil gavne Azorerne produktion.

Jeg kan forsikre om, at disse virkninger – ifølge et tidsskrift offentliggjort i denne uge skønnes verdensmarkedspriserne på mælkepulver allerede at være faldet med over 60 % siden august 2007 – har enorm indvirkning på landmændenes indtægter i den selvstyrende region Azorerne og helt sikkert også i adskillige andre dele af Europa. Disse foranstaltninger, som jeg håber vil få en virkning, har stadig ikke haft nogen virkninger. Det, fru kommissær, var årsagen til, at jeg bad Dem rette hele Deres opmærksomhed mod denne situation.

Mariann Fischer Boel, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Som bekendt er jeg altid meget glad for at føre dialog og gennemføre drøftelser om landbrugssektorens betydning også på Azorerne.

Vi befinder os i dag i en situation, hvor markedet er ekstremt vanskeligt. Dette er ikke blot tilfældet for Azorerne, men den generelle situation i Europa, hvor vi må erkende, at priserne falder til et niveau, som vi aldrig ville have troet for blot seks måneder siden. Jeg kan kun forsikre om – og jeg tror, at man stoler på min evne til at finde de rette løsninger på det rigtige tidspunkt – at dette er den måde, vi vil forvalte ordningen på under de givne omstændigheder.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne ønske kommissæren et godt nytår, selv om nyhederne for mejerisektoren ikke er gode.

Da kommissæren har antydnet nogle af de faktorer, der kan have resulteret i prislefaldet, må jeg så helt specifikt spørge kommissæren om, hvorvidt der foreligger en detaljeret analyse af årsagerne til, at priserne er faldet så drastisk, eftersom vi ikke ved helt præcist, hvorfor de steg så drastisk. Har De tillid til, at sundhedstjekket af reformen af den fælles landbrugspolitik er tilstrækkelig i lyset af alle disse usikkerheder? Til slut er et sikkerhedsnet tilstrækkeligt, hvis vi ødelægger producenternes tillid, og de opgiver mælkeproduktionen, som det sker nu?

Mariann Fischer Boel, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! For det første mener jeg, at der er forskellige årsager til situationen med de meget lave mælkepriser.

Den største årsag er måske, at det russiske marked har enorm betydning for EU, og for ganske nylig har vi oplevet en stor devaluering af den økonomiske sektor i Rusland, hvilket betyder, at priserne for den russiske forbruger er steget drastisk. Jeg kender ikke de nøjagtige tal, men devalueringen er på mindst 50 %. Konsekvensen har været, at muligheden for at sælge vores varer til Rusland er blevet væsentligt indskrænket. Som sagt er der også konsekvensen af de høje priser, vi oplevede i 2007, hvor folk tog lidt afstand fra de høje priser på mejeriprodukter – og de er tydeligvis ikke vendt tilbage. Og så er der den usikre økonomiske situation generelt i dag.

Fru McGuinness spurgte, om vi mener, at vores indsats i forbindelse med sundhedstjekket er god nok. Det er et faktum, at sundhedstjekket først starter den 1. januar 2010 med alle de forskellige værktøjer, der kan tages i anvendelse for at støtte de forskellige sektorer. Vi har under disse drøftelser erfaret, at vi står over for nye udfordringer, og vi har forbeholdt gradueringspengene disse nye udfordringer. Men disse træder ikke i kraft i 2009. Derfor har vi foreslået Europa-Parlamentet, Rådet og ØKOFIN-Rådet, at vi bruger nogle af de såkaldte uudnyttede midler – 5 mia. euro i alt til landbruget og helt specifikt 1,5 mia euro til politikken for udvikling af landdistrikter – nu i 2009. Det er så op til Parlamentet og Rådet at se, om der er mulighed for at udnytte nogle af disse midler.

De husker måske listen over nye udfordringer, hvor mejerisektoren også var nævnt. Jeg håber derfor på, at der er forståelse i Parlamentet for at udløse nogle af disse midler, som også delvist, men ikke udelukkende skal anvendes på de udfordringer, som mejerisektoren står over for.

Formanden. – Spørgsmål nr. 32 af **Johan Van Hecke** (H-1018/08)

Om: Mikrokreditter

Kommissær Mariann Fischer Boel foreslog i maj 2008, at man anvendte de EU-midler, der hidtil var gået til eksportsubsidier, prisstøtte og overskudslagre, til ydelse af mikrokreditter til landbrugere i udviklingslande for at sætte dem i stand til købe såsæd og gødning. Mikrokreditter er helt klart et vigtigt middel til bekæmpelse af fattigdom og til opnåelse af millenniummålene. Tilbage i april 2008 anmodede Parlamentet i en skriftlig erklæring om, at der blev afsat flere ressourcer til mikrokreditprojekter.

Hvilke praktiske skridt har Kommission hidtil taget til opfølgning af det nævnte forslag?

Jim Allister (NI). – (EN) Fru formand! Er det ikke praksis, at der stilles to supplerende spørgsmål efter spørgeren, og gjorde jeg ikke allerede fra starten af behandlingen af dette spørgsmål til kommissæren opmærksom på, at jeg havde et supplerende spørgsmål?

Hvorfor blev jeg ikke bedt om at stille mit spørgsmål?

Formanden. – Hr. Allister, jeg var ikke klar over, at De havde et spørgsmål. Havde jeg vidst det, ville jeg naturligvis have givet Dem ordet.

Jim Allister (NI). – (EN) Fru formand! Med al respekt, så tilkendegav Deres medarbejdere, at min anmodning var blevet noteret. Så hvis Deres medarbejdere var klar over det, så var De det derfor også.

Hvorfor blev De ikke informeret?

Formanden. – Jeg beklager, ifølge mine medarbejdere så ingen Dem.

Louis Michel, medlem af Kommissionen. – (FR) Fru formand, mine damer og herrer! Drøftelserne mellem Parlamentet og Rådet om vedtagelse af forordningen om oprettelse af en europæisk fødevarerfacilitet førte

til beslutningen om ikke at anvende de midler, der er tilgængelige under budgetpost 2, til finansiering af denne facilitet i modsætning til, hvad Kommissionen havde foreslået. Europa-Parlamentets og Rådets forordning, der blev vedtaget den 16. december 2008, indeholdt dog bestemmelser om et budget på 1 mia. euro under budgetpost 4 for perioden 2008-2010. Den vil blive anvendt til at finansiere foranstaltninger til støtte for landbruget og fødevarerikkerheden i de udviklingslande, der er værst ramt af fødevarerikrisen. Mikrokreditter optræder i vid udstrækning i mange af disse foranstaltninger og i andre foranstaltninger, der sigter mod at styrke landbruget og produktionen i landdistrikter. Parlamentet vil få lov til at undersøge programmeringen af det arbejde, der finansieres af denne facilitet i henhold til bestemmelserne i komitologiforordningen. Jeg kan fortælle, at en oprindelig pakke på omkring 300 mio. EUR, der omfatter 24-25 lande, vil blive fremlagt i februar, mens den overordnede plan for anvendelse af hele faciliteten under alle omstændigheder vil blive fremlagt af Kommissionen og vedtaget inden 1. maj 2009.

Kommissionen går ind for en udvikling af mikrokredit og mikrofinansieringsinstitutionerne generelt. Ud over kredit vil sidstnævnte tilbyde en lang række finansielle tjenester, herunder opsparring, forsikringsprodukter, pengeoverførsler og betalingsordninger. Kommissionen går stærkt ind for at hjælpe de dårligst stillede personer og dem med lave indkomster til at få adgang til disse finansielle tjenester. Den mener, at den største hindring for gennemførelsen af finansielle ordninger for de dårligst stillede ikke er manglen på finansiering, men snarere manglen på institutionel og teknisk kapacitet. Derfor koncentrerer Kommissionen hovedsageligt sin indsats omkring styrkelse af mikrofinansieringsaktørers institutionelle beføjelser. Der, hvor adgang til kapital viser sig at være en væsentlig begrænsning for mikrofinansieringsinstitutionerne, for eksempel når en mikrofinansieringsinstitution ønsker at udvikle sine tjenester i landdistrikter, kan Kommissionen desuden finansiere disse institutioners kapitalbehov via specialiserede finansielle institutioner såsom Den Europæiske Investeringsbank (EIB), hvor kreditter anvendes til at indrømme lån eller som kapitaltilskud. I visse tilfælde, hvor der oprettes nye mikrofinansieringsinstitutioner, kan Kommissionen også beslutte at yde støtte til disse opstarter via specialiserede ngo'er. På grundlag af disse komparative fordele forvalter EIB endvidere mikrofinansieringsoperationer inden for de generelle rammer af de faciliteter, der finansieres over EU's budget, nemlig FEMIP (Euro-middelhavs-faciliteten for investeringer og partnerskab) i Middelhavsregionen, eller via Den Europæiske Udviklingsfond, der er investeringsfaciliteten for Afrika, Vestindien og landene i Stillehavet.

Johan Van Hecke (ALDE). – (NL) Fru formand! Vi har alle her hilst beslutningen om at øremærke 1 mia. EUR til de fattigste landmænd i de lande, der er hårdest ramt af fødevarerikrisen, velkommen, men personligt beklager jeg, at Kommissionens forslag om at anvende uudnyttede landbrugsmidler til dette formål, ikke blev til noget som følge af pres fra visse medlemsstater og også fra en del af Parlamentet.

Som kommissæren sagde tillægger Kommissionen mikrolån stor betydning som et effektivt instrument til bekæmpelse af fattigdom, men på det seneste er der blevet stillet spørgsmål og fremsat kritik, særlig med hensyn til tilgængeligheden. Man siger, at der er tale om et instrument, der fokuserer på byer, og som landdistrikterne ikke har adgang til.

Mit spørgsmål til Kommissionen er følgende: Er der gennemført en overordnet evaluering af dette instrument?

Louis Michel. – (FR) Fru formand! Som jeg sagde, arbejder vi naturligvis på at forberede mekanismen, der skulle sætte os i stand til umiddelbart at anvende de finansielle ressourcer, der er afsat til dette formål.

Efter min mening frembyder hverken midlernes art eller deres oprindelse nogen problemer med hensyn til kapacitet. Det står klart, at der, selv når der er tale om projekter i landdistrikter ikke vil være nogen problemer overhovedet. Jeg kan derfor berolige Dem. Der burde ikke være nogen problemer, og under alle omstændigheder vil der, som De vil se, blive taget hensyn til Deres betænkeligheder i den første pakke, der vil komme ved udgangen af februar, og også i den generelle plan, der vil foreligge senest den 1. maj.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Fru formand! Jeg har blot et kort spørgsmål. Har man overvejet at indføre en vis kontrol med disse mikrolån for at tilskynde folk til at fokusere på fair trade eller økologisk dyrkning, og anser De kontrol af denne art for at være nyttig? Eller mener De, at det er helt uden betydning, om der gennemføres krav af denne art?

Louis Michel. – (FR) Fru formand! Jeg kan ikke gå direkte ind i forvaltningen af udviklingslandene. Udviklingslandene har generelt yderst skrøbelige politikker vedrørende disse ting. Jeg mener at have forstået det centrale punkt i spørgsmålet, og jeg synes, at den foreslåede fremgangsmåde i princippet lyder lovende. Jeg kan også se, hvad man ønsker at opnå med det. Måske skal jeg prøve at se på dette spørgsmål

igen og forsøge at inddrage det i de aktuelle drøftelser, og så vil jeg vende tilbage for at se, hvordan vi måske kan tilrettelægge det.

Jeg forestiller mig, at De tænker på incitamenter, der vil sætte os i stand til at rette visse politikker mere i retning af små familievirksomheder osv. Jeg mener, at økologisk dyrkning i en række udviklingslande utvivlsomt er en mulighed, forudsat at det er muligt at skabe sektorer. Dette er dog helt uunderbygget fra min side. Hvis vi kan skabe en sektor i et land, hvor der på ethvert tidspunkt er en overskydende landbrugsproduktion, kunne dette naturligvis være en interessant spredning med en god merværdi. Under alle omstændigheder kan jeg tydeligt se, at Deres forslag er nyttigt, og jeg lover at inddrage Dem, så De kan samarbejde med mine medarbejdere for at finde ud af, hvordan vi kan integrere spørgsmålet i vores drøftelser.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne vide, om kommissæren er bekymret over, at spørgsmålet om global fødevarerikkerhed, der er en del af dette spørgsmål, er rykket langt ned på den politiske dagsorden på grund af den globale økonomiske krise? Hvilke skridt tager Kommissionen for at sikre, at det står højt på den politiske dagsorden, eftersom 30.000 børn fortsat dør af sult og hungersnød dagligt?

Louis Michel. – (FR) Fru formand! Jeg er nogle gange overrasket over visse spørgsmål, og ikke fordi vi ikke taler om disse ting og arbejder med dem hver dag. Spørgsmålet antyder, at Kommissionen ikke ser ud til at være ivrig efter at videreføre det arbejde, som hovedsageligt blev indledt af Kommissionen med Parlamentets hjælp og støtte.

Vær helt rolig. Jeg må sige, at dette er et interessant punkt, da den omstændighed, at priserne er faldet siden fødevarerkrise for nogle måneder siden, kunne foranledige nogen til at tro, at problemet er løst. Selv om priserne er faldet, vil de ikke vende tilbage til det relativt lave niveau, de lå på før. Det er derfor med rette, at De understreger dette og påpeger, at fødevarerkrise stadig pågår og fortsat vil være et problem i mange år fremover. De kan være forvisset om, at jeg vil følge dette spørgsmål nøje. Det vil ikke gå i glemmebogen.

Anden del

Formanden. – Spørgsmål nr. 33 af **Marian Harkin** (H-0970/08)

Om: Reform af budgettet

Et resultat af Kommissionens offentlige høring om "Reform af budgettet, EU i forandring" var en opfordring til Kommissionen om at gøre gennemførelsen af budgettet mere effektiv ved at forstærke gennemsigtigheden og den offentlige adgang til det. Dertil kommer, at Revisionsrettens nyligt offentliggjorte årsberetning for 2007 kom med flere henstillinger om balancen mellem omkostninger og risiko, om kontrol og indberetning, forenkling af instrumenter og om at forbedre de enkelte medlemsstaters information og kontrol. Kan Kommissionen forklare, hvilke skridt den agter at tage i forbindelse med hovedresultaterne af den offentlige høring og i forbindelse med Revisionsrettens årsberetning med henblik på at øge ydeevnen og minimere administrative byrder?

Dalia Grybauskaitė, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg har fået to spørgsmål i dag til reformen af budgettet, et mere generelt spørgsmål og et spørgsmål, der fokuserer mere på landbrugsspørgsmål. Jeg er meget glad for at få i det mindste to spørgsmål, for vi ønskede større interesse fra Parlamentets side.

Til besvarelse af det første spørgsmål, der er mere generelt og i højere grad vedrører effektiviteten af den europæiske budgetgennemførelse. En del af den offentlige høring fokuserede specifikt på, hvordan gennemførelsen af EU's budget kan gøres mere effektiv, hurtigere, enklere og mere gennemsigtig. Den offentlige høring resulterede i en kraftig opfordring til forbedret effektivitet og omkostningseffektivitet på EU-budgettet, særlig gennem forenkling og proportionalitet mellem det administrative budget og kontrol.

I denne forbindelse blev en række emner identificeret, hvoraf nogle allerede antager konkret form i Kommissionen. Blandt disse initiativer, der allerede er på plads, kan nævnes Det Europæiske Åbenhedsinitiativ. Takket være dette direktiv har Kommissionen allerede reageret på behovet for øget åbenhed og adgang til budgettet.

Nogle af de andre spørgsmål, der blev nævnt under høringen, fortjener seriøs opmærksomhed. Det første er indarbejdelse af de udgifter, der i øjeblikket ligger uden for budgettet – den såkaldte opførelse af fondene på budgettet. Dette ville helt klart øge synergien, legitimiteten og den administrative forenkling, men vi har ikke haft stort held med det i årenes løb. Dette er velkendt med hensyn til visse fonde. Medlemsstaternes ansvar er et andet vigtigt element. Det er vigtigt at styrke medlemsstaternes ansvar yderligere, da de forvalter

80 % af EU's budget, særlig på områder med delt forvaltning. Der er behov for en klarere fordeling af ansvaret mellem medlemsstaterne og Kommissionen. Dette vil forhåbentlig også blive delvist forbedret, hvis Lissabontraktaten vedtages.

Det tredje element er budgettets manglende fleksibilitet. Det nuværende EU-budget er stadig for ufleksibelt. Som de seneste eksempler kan nævnes forhandlingerne om fødevarefaciliteten eller den europæiske genopretningsplan, særlig i den aktuelle situation. Så har vi problemer med gasforsyningen til Europa, hvor vi ikke er i stand til at levere eller har en aftale mellem medlemsstaterne om at investere i fremtidige projekter såsom sammenkoblinger eller gasoplagring. Dette viser igen, hvor meget vi må investere i EU-budgettets operationelle kapacitet til at reagere.

Den tredje gruppe af problemer, der blev nævnt under den pågældende høring, vedrørte nedbringelse af den administrative byrde. Kommissionen har også allerede indgået forskellige forpligtelser. I handlingsplanen for en integreret intern kontrolramme har Kommissionen forpligtet sig til at fremsætte forslag til forenklede regler om støtteberettigede omkostninger. Dette indebærer udvidelse af brugen af forudfastsatte beløb eller standardbeløb, hvor dette er hensigtsmæssigt. I sin seneste meddelelse om acceptabelt risikoniveau foreslår Kommissionen en omlægning af kontrolsystemet med hensyn til risikomål og et acceptabelt fejlniveau. Vi håber på Parlamentets støtte i disse politiske drøftelser og senere i forhandlingerne med Rådet.

Kommissionen ser frem til Parlamentets støtte generelt i forbindelse med rationaliseringen og forenklingen af budgetudformningen og derefter med behandlingen af fremtidig lovgivning generelt. Jeg takker for spørgsmålene. Dette er det mindst tiltrækkende spørgsmål, vi normalt modtager, da det nogle gange anses for at være for teknisk. Uanset hvor gode de politiske beslutninger, der træffes, er, kan gode politikker slå fejl, hvis vi ikke har effektive gennemførelsesmekanismer.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne takke kommissæren for hendes detaljerede svar. De talte om medlemsstaternes ansvar. Kan De redegøre for de fremskridt, der er gjort med forenkling af grundlaget for beregning af støtteberettigede udgifter og mere udbredt anvendelse af forudfastsatte beløb, særlig på strukturfondsområdet.

Mit andet spørgsmål vedrører selve høringsdokumentet og den udbredt negative reaktion fra landbruget. Hvis man ser på høringsdokumentet, oplystes fremtidens udfordringer som mangfoldighed, videnskabelige og teknologiske fremskridt, videnøkonomien, klimaændringer, energisikkerhed, men der nævnes ikke noget om fødevarerikkerhed. Så er den negative reaktion fra landbruget uretmæssigt påvirket af selve dokumentet?

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Fru formand! Jeg vil gerne nævne den omstændighed, at 2009 er det europæiske år for kreativitet og innovation.

Vi har også en anden prioritet, nemlig klimaændringer. Vi må ikke glemme, at behovet for at finansiere prioriterede infrastrukturer som f.eks. energi- og transportinfrastrukturer også er en prioritet i den europæiske genopretningsplan.

Hvordan afspejles dette i reformen af budgettet?

Dalia Grybauskaitė, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Så der er tre supplerende spørgsmål.

Med hensyn til strukturfondene og det, vi allerede gør: I forhandlingerne med Parlamentet om godkendelse af budgettet for 2009 accepterede vi allerede, og vi har fremsat en erklæring om, at vi vil fremskynde absorptionen og gøre beslutningsprocessen mere fleksibel for medlemsstaterne, herunder om hvordan strukturfondene skal anvendes. Dette indgår også i vores genopretningsplan. Det er vigtigt, og vi forventer, at det vil bidrage til at fremskynde udnyttelsen af strukturfondene på omkring 6 mia. EUR alene i 2009. Det er den forpligtelse, vi har indgået over for Parlamentet, og vi er også nået til enighed med medlemsstaterne i Rådet, som støttede disse bestræbelser.

Kommissionen har således fremsendt to pakker af ændringer til forordninger, og jeg håber, at de allerede befinder sig et eller andet sted i Parlamentet, i det mindste i udvalget for regionalpolitik og fysisk planlægning, og i Rådet, og vi håber, at de vil blive vedtaget meget hurtigt, så medlemsstaterne kan bruge dem.

Med hensyn til fødevarerikkerhed og den fælles landbrugspolitik: Det var meget interessant at høre spørgsmålet, og jeg kan forestille mig, hvilke spørgsmål jeg vil modtage fra andre medlemmer. Den fælles landbrugspolitik generelt er et meget følsomt spørgsmål. Vi har fået en del kritik i løbet af høringen om kvaliteten af den fælles landbrugspolitik, ikke af politikken som sådan, men af kvaliteten og af kapaciteten til at reagere og hjælpe i tide.

Politikken er pr. definition ret dyr, og det er sådan, deltagerne hovedsageligt har opfattet denne politik. Og naturligvis har De helt ret. Det er vores opfattelse, at politikken i den nærmeste fremtid og på mellemlang sigt vil ændre sig i retning af flere investeringer i miljø- og sundhedsaspekter, herunder fødevarerikkerhed. Sådan ser fremtiden sandsynligvis ud på mellemlang sigt.

Men naturligvis passede ikke alting alle deltagerne. Vi forsøgte at være så objektive som muligt. Vi offentliggjorde alt høringsmaterialet. Det blev drøftet på konferencen i november under forsæde af Kommissionens formand Barroso, og alt er blevet offentliggjort, herunder vores forskning om input fra tænketanke, alt høringsmaterialet og vores sammendrag. Så det er offentligt, det er tilgængeligt. Det er endnu ikke vores holdning. Vi har forsøgt at være objektive og ikke tilslutte os nogen holdning, men vi ønskede at se offentlighedens reaktion. Vi ønskede at give mulighed for at fremkomme med en objektiv udtalelse om, hvordan vi opfattes udefra med vores politikker eller budget, som vi vil kunne benytte i vores fremtidige udarbejdelse af en politisk beslutning.

Vedrørende det tredje spørgsmål om prioriteringer, har De helt ret. Alle drøfter dette. Vi ved, hvad vi skal gøre. Medlemsstaterne ved det, regeringerne ved det, men de er ikke altid enige, når det kommer til penge. Forhandlingerne om budgetafslutningen fokuserer normalt på forhandlinger om rimelige modydelse. Hvem får det samme tilbage? Navnlig nu under denne nedgang i økonomien – hvor vi står over for så alvorlige problemer på energiområdet og på udenrigsområdet – navnlig nu må vi igen koncentrere os og ikke glemme, at det strategiske mål, vi skal nå i fællesskab, Kommissionen og Parlamentet, er udarbejdelse af et strategidokument om reform af budgettet.

Formanden. – Spørgsmål nr. 34 af **Mairead McGuinness** (H-0996/08)

Om: Reform af EU-budgettet

Er Kommissionen overbevist om, at det nyligt udkomne offentlige høringsdokument "Reform af budgettet, EU i forandring" afspejler de fleste europæiske borgeres holdning, eller afspejler det "ene budskab" fra "hundredvis af stemmer" i virkeligheden hele EU's holdning?

Kan Kommissionen redegøre for de vigtigste konklusioner, der kan drages i denne forbindelse, og oplyse, hvilke større ændringer Kommissionen forventer i EU's udgifter i fremtiden?

Rent konkret, hvilke nøglereformer forventer Kommissionen vil træde i kraft vedrørende landbrugsudgifterne?

Dalia Grybauskaitė, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Spørgsmålet blev stillet med hovedvægten på resultatet af høringerne om landbruget, men spørgsmålet omfatter også mere generelle elementer, så jeg vil gerne indlede med nogle generelle bemærkninger.

Med hensyn til de høringer, vi lancerede, har vi været meget tilfredse, fordi det var første gang i europæisk historie, at debatten fandt sted så åbent med alle dem, der var i stand til og villige til at deltage i processen. Vi har fået et stort input fra ngo'er, regeringer, tænketanke, det civile samfund, og det var meget nyttigt for os og vil fremover være nyttigt for os.

Det afspejler naturligvis en meget bred række holdninger og perspektiver, som ikke kan nedskæres til et eller to bestemte budskaber, men bidragene tilsluttede sig i vid udstrækning Kommissionens generelle fremgangsmåde i forbindelse med reform af budgettet, der sigter mod en strategisk vision for at optimere den europæiske merværdi af hver eneste euro, der bruges på EU's budget. De indeholder kriterier for en konkretisering af opfattelserne af, hvordan EU-budgettets stabilitet og lydhørhed afbalanceres.

Mange bidragydere var enige i, at budgettet har udviklet sig betydeligt i tidens løb, men kun få er fuldt ud tilfredse med den aktuelle budgetstruktur. Høringerne giver en fornemmelse af prioriteringen med hensyn til de udfordringer, Europa står over for, med klimaændringer og global konkurrenceevne øverst på listen.

Bidragene indeholder ligeledes forslag til en række mulige reformer af bestemte udgiftspolitikker, det finansielle system og den måde, hvorpå budgettet gennemføres. Yderligere oplysninger findes som allerede nævnt på Kommissionens websteder.

Endelig viser høringen vedrørende landbruget en relativt voksende enighed om behovet for yderligere reform af den fælles landbrugspolitik. Nogle mener, at det er bedst at fortsætte reformen efter de samme retningslinjer som det tidligere sundhedstjek af reformen eller midtvejsevalueringen, mens andre går ind for mere radikale ændringer. De fleste bidragydere understreger behovet for at ændre den fælles landbrugspolitik, så den fokuserer på det europæiske landbrugs konkurrenceevne, evne til at reagere på klimaændringer,

fødevarer sikkerhed og kvalitetskrav samt andre miljøkrav. Der er dog forskellige holdninger til, hvilke ændringer der er behov for, og hvor omfattende de skal være.

Kommissionens forventninger med hensyn til de centrale udgiftsområder, særlig inden for landbruget, er omfattet af løbende arbejde baseret på høring, teknisk vurdering, videnskabelige input og drøftelser af sektorpolitikken. De vil udgøre en del af den politiske reaktion, der følger senere i år. Kommissionen vil dernæst udarbejde vores strategidokument, og jeg håber inderligt, at vi i samarbejde med Parlamentet er i stand til at udføre vores opgave.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne takke kommissæren ikke blot for hendes svar, men også for hendes bemærkninger til Marian Harkins udtalelser om fødevarer sikkerhed. Jeg mener, der findes en stor kløft på markedet.

Lad mig henlede opmærksomheden på den betænkning, jeg har udarbejdet, og som blev vedtaget her i Parlamentet i dag med et overvældende flertal, som støtter den fælles landbrugspolitik og dens rolle i den globale fødevarer sikkerhed, og på vores forhandlinger om de faldende indtægter for landmænd med malkekvæg. Vi må bringe dem, der foreslår vilde reformer, tilbage til virkeligheden. Vi taler om fødevarer til europæiske borgere og indtægter for dem, der bor i og forvalter landdistrikterne. Jeg vil bede alle holde sig dette for øje under de kommende forhandlinger.

Göran Färm (PSE). – (SV) Fru formand! Jeg har et kort spørgsmål til kommissæren. Jeg deltog i Kommissionens fremragende konference i december om midtvejsevalueringen af budgettet. På denne konference holdt kommissæren en fremragende og proaktiv tale om betydningen af at fremsætte ændringsforslag nu. Vi hører imidlertid nu rygter om, at der ikke vil blive fremsat noget forslag til midtvejsevaluering af budgettet før efter valgene til Europa-Parlamentet og efter det tyske forbundsvalg i september. Mit spørgsmål er ganske enkelt: Vil Kommissionen fremsætte et forslag til midtvejsevaluering af budgettet inden sommer eller først efter det tyske forbundsvalg?

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (LT) Fru formand! Jeg vil gerne takke kommissæren for hendes præcise og åbne svar og sige, at drøftelserne om reform af budgettet nu har pågået i nogen tid, over et år nu. Hvilken indflydelse har finanskrisen på disse drøftelser? Jeg vil også gerne vide, om man vil forsøge at finde løsninger i forbindelse med reformen af budgettet, så vi i fremtiden kan undgå finanskriser som den, vi oplever nu.

Dalia Grybauskaitė, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Med hensyn til at bringe folk tilbage til virkeligheden er jeg helt enig i, at de beslutninger, vi træffer, særlig de strategiske beslutninger, skal være meget politisk ansvarlige. Vi bør ikke ændre det bedste, men vi må fjerne det gamle eller det, der ikke er særlig effektivt.

Hvad angår midtvejsevalueringen tror jeg, der er tale om en misforståelse. Vi er aldrig blevet bedt om at udarbejde en midtvejsevaluering af EU's budget. Vi er blevet bedt om at udarbejde et fuldstændigt budgetreformdokument inden udgangen af 2009, og det er op til os at beslutte tidspunktet – hvor det politisk er mest hensigtsmæssigt, eller hvor vi kan forvente en mere effektiv reaktion. Personligt så jeg gerne, at det blev udarbejdet tidligere – måske i foråret. Men jeg må tage seriøst hensyn til realiteterne, fordi vi har valg, måske ratificeringen af Lissabontraktaten osv. Vi bør ikke spilde et godt forslag og tillade, at begivenhederne overskygger det. Lad os overlade det til Kommissionens formand Barroso at træffe beslutning om den endelige dato, men vi er parate, og denne Kommission er parat til at gøre sit arbejde.

(LT) Hr. Paleckis, Deres spørgsmål er meget vigtige, meget dybe, og jeg kan endog sige, at de er så dybe og så vigtige, at selv hele EU's budget ikke vil kunne give et svar. Sandheden er, at Deres spørgsmål er af strategisk karakter, mens intet budget hverken nu eller i fremtiden vil kunne reagere effektivt på den form for finanskriser, der er opstået.

EU's budget udgør blot 1 % af bruttonationalproduktet, men finanskrisen skyldtes ikke hovedsageligt pengemangel, men efter min mening snarere kontrolspørgsmål, globaliseringen af det finansielle system, dets monopolisering og mange andre ting.

EU's budget råder som budgettet for en meget lille international organisation uden tvivl over et vist udvalg af instrumenter, men det er i realiteten ikke stort. Dette udvalg består for en stor dels vedkommende ikke af faktiske finanser eller penge, men snarere af reguleringsforanstaltninger, kontrolforanstaltninger og anbefalinger også inden for den makroøkonomiske politik. Dette er sandsynligvis endnu vigtigere, end hvor mange penge vi rent faktisk har eller kan indskyde.

I øjeblikket har vi reelt Globaliseringsfonden, vi har fleksibilitetsinstrumentet og andre instrumenter, men de er ikke særlig effektive. Det var netop derfor, at Kommissionen i sin genopretningsplan foreslog, at de 5 mia. EUR investeres i strategiske strukturelle ændringer af energisammenkoblingerne og andre energiinfrastrukturprojekter, og indtil videre har landene ikke travlt, og de er ikke særlig villige til at drøfte dette spørgsmål

Selve krisen viser, at investering i strategiske energiprojekter og andre fælles strategiske projekter på EU-plan er yderst vigtige. Jeg håber meget, denne krise vil blive en af de lektioner, som Europa vil tage meget seriøst. Jeg håber også, at den vil bidrage til at fokusere og i fremtiden anvende EU's budget, hvor vi kan opnå størst fordel, da det er alt for lille til at dække alt og løse alle problemer.

Det er derfor ikke let at besvare Deres meget generelle spørgsmål, men som nævnt håber jeg inderligt, at denne kritesituation i verden og den økonomiske tilbagegang, som vi nu oplever i hele Europa, virkelig vil hjælpe politikerne til at investere mere i en europæisk strategi.

Formanden. – Spørgsmål nr. 35 af **Seán Ó Neachtain** (H-0972/08)

Om: It-kriminalitet

De vedblivende teknologiske fremskridt og det stigende antal mennesker, der bruger internettet gør, at det bliver sværere og sværere at håndhæve loven på internettet. Hvad gør Kommissionen for at bekæmpe it-kriminalitet på EU-niveau?

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. – (FR) Fru formand! Som svar på hr. Ó Neachtains spørgsmål kan jeg sige, at Kommissionen i mange år har gennemført en politik for bekæmpelse af it-kriminalitet i tæt samarbejde med medlemsstaterne og andre europæiske institutioner.

Kommissionen bidrager til bekæmpelse af it-kriminalitet på fire måder: ved at fremme samarbejde mellem medlemsstaterne, ved at fremme offentlig-private partnerskaber, ved at udvikle forskellige retsmidler og endelig ved at indgå samarbejde med tredjelande.

Meddelelsen fra 2007 "Hen imod en generel politik til bekæmpelse af cyberkriminalitet" gjorde det muligt for Kommissionen at fremme informationsudveksling på området cyberkriminalitet mellem medlemsstaternes retshåndhavende myndigheder, enten på bilateralt plan eller via Europol.

Medlemsstaterne skal udpege permanente kontaktpunkter, hvorigennem andre medlemsstater kan anmode om assistance eller information. Kommissionen har også bidraget til udarbejdelsen af Rådets konklusioner om en strategi til bekæmpelse af cyberkriminalitet, som blev vedtaget i november sidste år.

I denne strategi foreslås en række foranstaltninger, der sigter mod at skabe samarbejde mellem medlemsstaterne om bekæmpelse af kriminalitet som f.eks. børnepornografi, terrorisme, angreb på it-systemer og svindel. Der skal oprettes en platform for indberetning af lovovertrædelser, der påvises online, med det formål at centralisere cyberlovovertrædelser, så Europol kan sammenligne dem.

Samtidig udvikler Kommissionen en partnerskabspolitik mellem de retshåndhavende myndigheder og den private sektor for at gribe ind over for cyberkriminalitet.

Rådet (retlige og indre anliggender) af 8. december 2008 fremsatte henstillinger om offentligt-privat samarbejde om bekæmpelse af cyberkriminalitet. Kommissionen ønsker også at oprette en europæisk finansiel koalition imod kommercielle børnepornografiske billeder. Formålet med denne koalition er at samle de forskellige offentlige og private parter indsat til bekæmpelse af produktion, distribution og salg af børnepornografiske billeder på internettet.

Endelig har Kommissionen spillet en vigtig rolle i udarbejdelsen af lovgivning, hvori der fastlægges minimumsstandarder for harmonisering af gældende strafferetslovgivning. Dette er tilfældet med rammeafgørelse 2005/222/RIA om angreb på informationssystemer og rammeafgørelse 2004/68/RIA om bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi.

Kommissionen ser nu på, hvordan den kan opdatere og gennemføre disse instrumenter.

Jeg vil slutte med at sige, at vi må huske på, at internettet er et globalt informationsnetværk. EU kan ikke regulere det alene. Derfor håber Kommissionen, at den kan tilskynde til internationalt samarbejde på dette område, og den vil tilrettelægge et møde i år med deltagelse af internationale organisationer og EU-agenturer i et forsøg på at koordinere disse organers respektive aktiviteter.

Dette er mit svar til hr. Ó Neachtain.

Seán Ó Neachtain (UEN). – (GA) Fru formand! Jeg vil gerne takke kommissæren for det svar. Jeg vil gerne stille kommissæren et supplerende spørgsmål. Hvad angår cybermobning eller -nedrakning, der hovedsageligt berører unge, som benytter sociale steder som Bebo og Facebook, bør den nedrakning eller mobning mod unge, der finder sted på disse steder, bringes til ophør. Hvad agter EU at gøre for at sikre, at der gøres mere opmærksom på denne form for mobning?

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Fru formand! Jeg vil gerne spørge om, hvilke foranstaltninger Kommissionen overvejer at gennemføre for at sætte medlemsstaterne i stand til at vedtage Europarådets konvention om cyberkriminalitet, hvilken handlingsplan overvejer Kommissionen for gennemførelse af forbedringer og bekæmpelse af cyberkriminalitet, og hvilke foranstaltninger overvejer den i tilknytning til interoperabilitet i forbindelse med digital signatur.

Den Dover (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne takke kommissæren for hans svar, men jeg vil også bede ham sikre, at der til enhver tid tages hensyn til menneskerettighederne på dette område. Med andre ord går jeg helt ind for udryddelse af cyberkriminalitet, men kan vi sikre os, at internetselskaberne ikke sammen med politimyndighederne og lignende griber for kraftigt ind over for offentligheden, der benytter sig af internettet for sin fornøjelses skyld?

Jacques Barrot. – (FR) Fru formand! Det ærede medlem har ret, og jeg vil straks besvare spørgsmålet om menneskerettigheder og bekæmpelse af cyberkriminalitet. Vi må helt klart være meget opmærksomme på at sikre, at menneskerettighederne respekteres, når cyberkriminalitet skal bekæmpes. Jeg vil endog gå så vidt som til at sige, at vi må håndhæve respekten for menneskerettighederne.

Inden for rammerne af det flerårige Stockholmprogram, der løber fra 2010 til 2014, vil vi indføre et helt afsnit om bekæmpelse af cyberkriminalitet med det formål, som jeg allerede har sagt og gerne vil sige igen til hr. Ó Neachtain, at få oprettet observationscenteret i Europol, som netop vil sætte os i stand til bedre at koordinere kontrollen med nationale institutioner med ansvar for overvågning af tvivlsomme sider, hvorfra børnepornografi distribueres til særligt følsomme grupper. De har ret. Vi må også se på, hvordan unge lokkes til bestemte steder, hvor de risikerer at blive angrebet på en eller anden måde af skaberne af disse sider og dem, der besøger dem. Det er, hvad jeg kan fortælle. Jeg vil gerne endnu en gang sige, at dette rent faktisk udgør en fuldstændig strategi, der skal gennemføres på en endnu mere målrettet måde end tidligere i lyset af vores større forståelse af de risici, der er forbundet med internettet.

Jeg nærer også store forhåbninger til den europæiske finansielle koalition til bekæmpelse af kommercielle børnepornografiske billeder. Vi vil samle de forskellige offentlige og private organer for at tackle produktionen, distributionen og salget af børnepornografiske billeder på internettet, ligesom vi vil forsøge at finde frem til og pågribe de kriminelle. Hvis vi når frem til en aftale om finansiering under komitologiproceduren, håber jeg på, at vi kan lancere denne koalition i februar 2009. Jeg vil gerne takke Parlamentet for al den støtte, det måtte yde til dette spørgsmål.

Formanden. – Spørgsmål nr. 36 af **Liam Aylward** (H-0978/08)

Om: Terrortrusler

I november sidste år oplevede vi terrorhandlinger i Mumbai, hvor mange EU-borgeres liv var i fare. På baggrund af bombeangrebene i Madrid og London i henholdsvis 2004 og 2005 er det klart, at vi lever under en lignende trussel i Europa. Kommissionen bedes oplyse, hvad vi gør for at styrke og sikre udvekslingen af oplysninger mellem medlemsstaternes politivæsen med henblik på at imødegå sådanne angreb.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. – (FR) Fru formand! Jeg vil gerne svare hr. Aylward. Nøglen til en effektiv bekæmpelse af terrorisme og andre former for alvorlig kriminalitet er at sikre, at de rigtige mennesker har adgang til de rigtige oplysninger på det rigtige tidspunkt, hvilket er en kæmpe udfordring på EU-plan.

Vi har forsøgt at fremme og lette en effektiv informationsudveksling mellem de forskellige medlemsstaters politistyrker. Rammeafgørelsen af 18. december 2006, kendt som den svenske afgørelse, som alle medlemsstater skulle gennemføre inden midten af 2008, dvs. for ganske nylig, skaber fælles lovrammer for hurtig udveksling af oplysninger og efterretninger mellem medlemsstaternes retshåndhavende myndigheder.

I denne rammeafgørelse bestemmes det, at en anmodning, som politistyrken modtager, skal behandles på grundlag af de samme kriterier, som gør sig gældende for nationale anmodninger. Det er en måde, hvorpå vi kan løse dette problem.

Et andet eksempel er "Prüm"-aftalen, Rådets afgørelse af 23. juni 2008, hvori fastlægges en detaljeret mekanisme for udveksling af specifikke typer af data, herunder fingeraftryk, dna-profiler og oplysninger i tilknytning til registrering af køretøjer, som alle kan føre til vellykkede kriminalefterforskninger.

I henhold til Rådets afgørelse i Prüm indrømmer medlemsstaterne hinanden begrænset adgang til deres dna- og fingeraftryksdatabaser, så de kan kontrollere for matches. Dette er meget nyttigt, da denne afgørelse fra Rådet skaber grundlag for en yderst effektiv udveksling af dna og fingeraftryk.

Europol skal også spille en afgørende rolle. Europols informationssystem, EIS, gør det muligt for medlemsstaterne at finde ud af, om andre medlemsstaters retshåndhævende myndigheder er i besiddelse af oplysninger, der er behov for på operationelt plan. Hvis Europol skal kunne spille sin rolle, kræver det naturligvis, at medlemsstaterne bidrager tilfredsstillende til EIS.

Det siger sig selv, at vi naturligvis nu må planlægge nye foranstaltninger for informationsudveksling i det kommende femårsprogram, som vil efterfølge Haagprogrammet. Dette femårsprogram skal sikre en koordineret, konsekvent tilgang til informationsudveksling og bør omfatte en strategi på EU-plan for informationsstyring. Informationsudveksling vil dog også give anledning til bekymring med hensyn til beskyttelse af personoplysninger.

Strategien skal derfor tillade en generel fremgangsmåde i forbindelse med informationsudveksling, som imødekommer politiets behov og er baseret på it-systemernes interoperabilitet.

Dette er mit svar til hr. Aylward.

Liam Aylward (UEN). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne takke kommissæren for hans svar. Et meget kort supplerende spørgsmål. Hvad gør EU for at konfiskere terroristers aktiver i EU, og kan kommissæren redegøre for, hvor mange kontorer for kriminelle aktiver der i øjeblikket findes i EU.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne bede kommissæren oplyse, om der er fuldt samarbejde mellem alle 27 medlemsstater vedrørende informationsudveksling mellem politistyrkerne. Hvis ikke, hvilke lande følger da en anden vej, og har den irske regering anmodet om en undtagelse på dette specifikke område?

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Fru formand! Jeg vil gerne spørge kommissæren, om der findes en sikkerhedspolitik vedrørende terrortrusler mod atomkraftværker.

Jacques Barrot. – (FR) Fru formand! Vi er netop midt i at gennemføre en undersøgelse af konfiskering af aktiver som følge af denne ulovlige aktivitet. Særlig dommer Jean-Louis Bruguière har fået til opgave at overvåge SWIFT-programmet til sporing af finansiering af terrorisme. Hans resultater vil foreligge inden længe. EU har nydt godt af information genereret af programmet til sporing af finansiering af terrorisme, og dommer Bruguière har haft ansvaret for at kontrollere, at det hele tiden er sket i overensstemmelse med kravene om databeskyttelse. Jeg kan sige, at dette på langt sigt vil hjælpe os med at konfiskere aktiver tilhørende en række enkeltpersoner, der har haft ulovlige indtægter.

Hvad angår informationsudveksling har jeg allerede fortalt, at Europols informationssystem kunne være meget mere effektivt, hvis medlemsstaterne bidrog med information på en mere pålidelig og gennemskelig måde. Vi vil arbejde med dette. Et af mine største ønsker er, at vi kan opbygge denne tillid mellem de forskellige efterretningsorganer i medlemsstaterne, så vi når frem til en mere effektiv informationsudveksling. Jeg har ikke hørt noget om nogen undtagelse på dette område. Jeg tror, at jeg i det store hele har besvaret Deres spørgsmål.

Hvad angår truslerne mod atomkraftværker har Kommissionen ligeledes fremlagt et forslag om bedre overvågning af nøgleinfrastruktur, der naturligvis omfatter atomkraftværker.

Formanden. – Spørgsmål nr. 37 af **Armando França** (H-0979/08)

Om: EU's indvandringspolitik

EU's indvandringspolitik bør rumme en udpræget humanistisk komponent med garantier for overholdelse af menneskerettighederne, som skal fremme foranstaltninger med henblik på integration frem for repression,

og hvis sigte er at ligestille indvandrernes rettigheder og forpligtelser med statsborgernes, fremme samarbejdet mellem medlemsstaterne og mellem disse og oprindelseslandene, indføre formler med henblik på en styrkelse af den tværkulturelle dialog og respekten for forskellighederne, mindretallene og for frihedsrettighederne. Frankrig har allerede undertegnet protokoller med en række afrikanske stater, bl.a. Republikken Congo, Tunesien, Benin, Mauritius, Senegal og Gabon med henblik på at fremme udviklingen og mulighederne for lovlig indvandring. På denne baggrund bedes Kommissionen svare på, hvordan den har fulgt op på og bistået de medlemsstater, der ønsker at iværksætte et tilsvarende proces?

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. – (FR) Fru formand! Som svar på hr. França's spørgsmål kan jeg sige, at den samlede migrationsstrategi, som EU vedtog i 2005, havde til formål at levere en mere passende reaktion på de udfordringer, som migration indebærer for EU som helhed. Denne globale fremgangsmåde er baseret på en forbedring af dialog og samarbejde med tredjelande om alle aspekter af migration med det formål at opbygge et partnerskab for bedre migrationsforvaltning.

For at give den samlede migrationsstrategi et praktisk indhold støtter Kommissionen samarbejdsinitiativer med tredjelande på områderne migration og asyl. Af eksempler herpå kan nævnes Aeneasprogrammet, der finansierede over 100 projekter i perioden 2004-2006, eller migrations- og asylprogrammet, der efterfulgte det, og som fik tildelt et budget på 205 mio. EUR for perioden 2007-2010.

Mange af de initiativer, der blev udvalgt i forbindelse med en årlig indkaldelse af forslag, er fremsat og gennemføres af medlemsstaterne i samarbejde med tredjelande. Lad os tage et eksempel: På grundlag af Aeneasprogrammet finansierer Kommissionen et spansk-marokkansk projekt vedrørende forvaltning af sæsonbetonet immigration mellem provinserne Ben Slimane i Marokko og Huelva i Spanien. Dette program støtter ligeledes samarbejde mellem Spanien og Colombia om udvikling af cirkulær migration. Vi har ligeledes finansieret en midlertidig tilbagevenden til Kap Verde for kapverdere, der bor i Portugal, med det formål at informere og uddanne potentielle emigranter i deres hjemland. Ud over disse foranstaltninger bidrager geografiske finansielle instrumenter som f.eks. Den Europæiske Regionalfond og det europæiske naboskabs- og partnerskabsinstrument også til at tilføje den samlede migrationsstrategi et praktisk element. Europa-Kommissionen bakkede f.eks. for nylig op omkring oprettelsen af migrationsinformations- og forvaltningscenteret i Mali, et projekt, som en række medlemsstater er dybt involveret i.

Som en del af den samlede strategi har Kommissionen endvidere foreslået nye redskaber til fremme af partnerskab med tredjelande og udvikling af større synergi mellem Fællesskabets og medlemsstaternes indsats. Vi har nu mobilitetspartnerskaber, et nyt værktøj, som EU indfører, i øjeblikket på pilotforsøgsbasis. Disse mobilitetspartnerskaber er et middel til udvikling af dialog og samarbejde mellem EU og tredjelande på områderne lovlig migration, udvikling samt forebyggelse og nedbringelse af ulovlig indvandring. Vi har underskrevet de første partnerskabsaftaler med Kap Verde og med Republikken Moldova, hvori fremsættes specifikke tilbud om samarbejde. I forbindelse med partnerskabet med Kap Verde tilbød Portugal f.eks. at underskrive en protokol, der udvider anvendelsesområdet for en eksisterende protokol om midlertidig migration af arbejdstagere fra Kap Verde med henblik på beskæftigelse i Portugal. Andre værktøjer omfatter migrationsprofiler, der består i analyser af migrationssituationen i et bestemt land og samarbejdsplatforme med det formål at samle landerepræsentanter og de vigtigste finansieringsaktører i tilknytning til migration i det pågældende tredjeland. Vi har etableret en samarbejdsplatform i Etiopien på Det Forenede Kongeriges initiativ, og vi planlægger en platform i Sydafrika.

Endelig kan integrationsfonden og tilbagesendelsesfonden naturligvis hjælpe medlemsstaterne til at indføre foranstaltninger forud for afrejsen i tredjelande med det formål at bistå potentielle emigranter med at finde arbejde i modtagerlandet og lette deres civile og kulturelle integration eller omvendt indføre kortsigtede støtteforanstaltninger for hjemvendte personer.

Det var det hr. França. Jeg ville gerne give en række eksempler, men vigtigst af alt vil jeg gerne sige, at jeg er fuldt overbevist om behovet for, at Europa forvalter migrationsstrømmene via denne samlede fremgangsmåde, som forbinder migration og udvikling og reelt muliggør en samordnet migrationsforvaltning. Dette er den retning, vi bør gå i, og jeg mener, at det vil gøre Europas migrationsforvaltning til et eksempel, som hele verden kan følge.

Armando França (PSE). – (PT) Fru formand! Jeg er enig med hr. Barrot. Jeg er enig i hans utilfredshed. Sandt at sige må vi være utilfredse med alle disse gennemgribende foranstaltninger.

Sandheden er, at den illegale indvandring til Europa fortsætter. Menneskesmugling fortsætter. Der er områder, hvor der er en stor indvandring, særlig i Middelhavet i retning mod Italien. Frankrig er kommet med en række

vigtige bilaterale samarbejdsaftaler, men andre medlemsstater har ikke gjort det samme. Kommissionen må fortsætte uden at miste sin entusiasme for denne samarbejdspolitik, og hjælp til medlemsstaterne...

(Formanden afbrød taleren)

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Spørgsmålet henviser til EU's politik, som har et stort humanitært element og sikrer respekten for menneskerettighederne. For nylig blev en person deporteret fra Irland, selv om personens døtre ville blive udsat for omskæring.

Har Kommissionen tilskyndet medlemsstaterne til at vedtage en fælles holdning herom? I nogle lande er det stadig ikke ulovligt, og vil Kommissionen tilskynde medlemsstaterne til at vedtage en fælles holdning om tackling af dette meget vanskelige spørgsmål.

Jacques Barrot. – (FR) Fru formand! For det første vil jeg gerne forsikre hr. França om, at jeg naturligvis vil gøre mit yderste for at udvikle en global fremgangsmåde via mobilitetspartnerskaber mellem EU som helhed og tredjelandene. De har ret, nogle medlemsstater har indgået bilaterale aftaler, men dette bør også være tilfældet for hele Europa, og De gjorde rigtigt i at understrege de risici, der er forbundet med illegal indvandring, som skyldes en fejlslagen tilrettelæggelse af den lovlige migration.

Den sag, De nævnte, hr. Burke, viser helt klart, at der er behov for at tænke sig om i forbindelse med hjemsendelsespolitikken. Der kan ikke være tale om at hjemsende folk til tredjelande, hvor deres liv eller person vil være udsat for fare. Vi må derfor gennemføre denne politik klogt.

Jeg ønsker ikke at gennemgå hjemsendelsesdirektivet igen. Det har været kontroversielt, men forudsat at det gennemføres korrekt i medlemsstaternes retsorden, giver det os mulighed for til en vis grad at kontrollere, hvordan disse hjemsendelsespolitikker forvaltes.

Jeg agter under alle omstændigheder at holde nøje øje med dette spørgsmål.

Formanden. – Spørgsmål, der på grund af tidnød ikke var blevet besvaret, ville blive besvaret skriftligt (se bilag).

Tredje del

Formanden. – Spørgsmål nr. 51 af **Emmanouil Angelakas** (H-0983/08)

Om: Åbning af lukkede erhverv

På baggrund af målet om et indre marked med fri bevægelighed for personer, varer og tjenesteydelser fremmer Kommissionen "åbning" af de såkaldte lukkede erhverv i de medlemsstater, hvor de findes, hvilket generelt er et skridt i den rigtige retning.

Findes der tilfælde, hvor de lukkede erhverv kan bevares, som de er, hvis de fremgangsrigt og uden at skabe problemer tjener fællesskabet i forbindelse med udbud af tjenesteydelser? Hvad er de mulige negative konsekvenser af åbningen af nogle lukkede erhverv? Har Kommissionen foretaget konsekvensanalyser i de lokale samfund, navnlig i områder med geografiske særpræg (såsom bjergegne, øsamfund osv.)?

Charlie McCreevy, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! For det første vil jeg gerne slå fast, at Kommissionen ikke har som et generelt mål at åbne lukkede erhverv. I forbindelse med det indre marked mener den dog, at det legitime behov for, at medlemsstaterne regulerer visse erhverv, må forenes med behovet for at sikre erhvervsudøveres frie bevægelighed i Europa.

Det er indlysende, at bedre kvalitet og et større udvalg af erhvervsmæssige tjenester må have en positiv virkning på hele EU's økonomi. Med henblik herpå forpligter servicedirektivet medlemsstaterne til at gennemgå deres nationale lovgivning for krav, der finder anvendelse på bestemte erhverv som f.eks. kvantitative og territoriale begrænsninger, med henblik på at evaluere deres egnethed i lyset af de betingelser, der er fastlagt i EF-Domstolens retspraksis. Senest den 28. december 2009 skal medlemsstaterne fremsende deres rapport om resultaterne af denne kontrol og evaluering til Kommissionen. Dette vil give dem mulighed for at påvise eventuelle negative virkninger ved at åbne visse lukkede erhverv og begrunde eventuelle begrænsninger.

På grundlag af disse nationale rapporter vil Kommissionen og medlemsstaterne gennemføre en proces med gensidig evaluering, og de vil undersøge og drøfte de ændringer, der er foretaget i medlemsstaternes lovgivning og alle andre krav, der måtte være blevet opretholdt. Den 28. december 2010 vil Kommissionen fremlægge en sammenfattende rapport for Europa-Parlamentet og Rådet om resultaterne af denne gensidige

evalueringsproces. Naturligvis vil krav om at overveje en specifik regulering af erhvervene blive drøftet i denne sammenhæng. Igen med det formål at sikre det indre markedes funktion er der desuden blevet indledt overtrædelsesprocedurer, når man har fundet, at de nationale regler medfører diskriminerende eller uforholdsmæssige begrænsninger inden for regulerede erhverv som f.eks. adgang til ejerskab, uforeneligheder eller tvungne takster.

Endelig søger Kommissionens arbejde på konkurrenceområdet ligeledes at fremme passende mønstre for gennemgang af de eksisterende faglige regler i de enkelte medlemsstater, som det fremgår af to rapporter fra Kommissionen om konkurrence inden for erhvervsmæssige tjenester. De nationale konkurrencemyndigheder opfordres til på baggrund af konkurrencereglerne at kontrollere, om både et mål om almen interesse og de mindst restriktive metoder til at nå dette mål er klart defineret i en bestemmelse.

Emmanouil Angelakas (PPE-DE). – (EL) Fru formand, hr. kommissær! Jeg er klar over, at Kommissionen forsøger at realisere et indre marked og fri bevægelighed for erhvervsudøvere.

På den anden side er der visse erhverv, som jeg har kaldt "lukkede", og som kun kan udøves, når der er erlagt et bestemt beløb. Jeg henviser til taxilicenser, som i mange af EU's medlemsstater er dyre, og erhvervet som apoteker, som er underlagt demografiske og distributionsmæssige foranstaltninger. Jeg vil gerne høre kommissærens tanker herom.

Paul Rübiger (PPE-DE). – (DE) Fru formand! Mener kommissæren, at lokalkendskab og regionale bestemmelser bør være et grundlæggende krav for at sikre, at disse erhverv kan udøves ordentligt?

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg er ikke sikker på, om bookmakere og totalisatorer hører under erhvervsudøvere, men det er helt sikkert et problem i forbindelse med det indre marked og fri bevægelighed for tjenesteydelser. Hvor befinder debatten herom sig? Jeg ved, at Kommissionens tjenestegrene har været involveret, og jeg modtager stadig en del ret vrede repræsentanter for dette område. Hvad angår endvidere direktivet om anerkendelse af faglige kvalifikationer og hele området vedrørende gensidig evaluering, som kommissæren nævnte, er der så nogen problemer der? Sammenligner vi noget, der ikke er sammenligneligt, hvis vi åbner erhvervene i de enkelte medlemsstater for hinanden?

Charlie McCreevy, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Medlemmerne har rejst to forskellige spørgsmål i forbindelse med dette emne. Det ene vedrører servicedirektivets anvendelsesområde, det andet reguleringen af erhvervsfaglige kvalifikationer. Servicedirektivets anvendelsesområde omfatter alle serviceerhverv i EU med visse begrænsede undtagelser. Hr. Angelakas rejste spørgsmålet om apotekere. Han er måske klar over, at vi har indledt overtrædelsesprocedurer mod nogle medlemsstater på dette bestemte område.

Med hensyn til spørgsmålet om gensidig evaluering, der kræves i henhold til servicedirektivet, skal hver enkelt medlemsstat gennemgå sine egne regler og bestemmelser inden den 28. december i år, og derefter vil der blive gennemført en gensidig evaluering for at se, hvad der er proportionalt, og hvad der ikke er.

Det spørgsmål, som fru Doyle rejser, vedrører overtrædelsesproceduren vedrørende spil. Hun vil være bekendt med, at vi i øjeblikket gennemfører en eller anden form for foranstaltninger over for mindst 15 medlemsstater. Der foreligger retspraksis om dette bestemte spørgsmål. Spil henhører under servicedirektivets anvendelsesområde som alt andet, og disse spørgsmål må løses. Sagerne mod medlemsstaterne på dette område befinder sig i forskellige faser. Vi oversvømmes også af mange andre mulige overtrædelser på dette område.

Formanden. – Spørgsmål nr. 52 af **Georgios Papastamkos (H-0984/08)**

Om: Kreditvurderingsbureauer

Kommissæren for det indre marked og tjenesteydelser, Charlie McCreevy, udtalte for nylig om regulering af kreditvurderingsbureauer følgende: "Jeg ønsker, at Europa skal spille en ledende rolle på dette område. Vores forslag overgår de regler, der gælder i andre lovgivninger. Disse meget strenge regler er nødvendige for at genoprette markedets tillid til kreditvurderingen i EU".

Kan Kommissionen oplyse, hvorfor den ikke fremsatte forslag om indførelse af et strengere regelsæt på et tidligere stadium af den finansielle krise?

Charlie McCreevy, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Kommissionen har nøje fulgt kreditvurderingsbureauernes aktiviteter i de seneste få år. I forlængelse af Europa-Parlamentets beslutning

om kreditvurderingsbureauer fra februar 2004 overvejede Kommissionen meget nøje, hvilke lovgivningsforanstaltninger der ville være nødvendige for at regulere kreditvurderingsbureauernes aktiviteter.

I tråd med de råd, Kommissionen fik fra Det Europæiske Værdipapirtilsynsudvalg (CESR) i marts 2005, vedtog Kommissionen i 2006 en meddelelse om kreditvurderingsbureauer. I denne meddelelse konkluderede Kommissionen, at de forskellige direktiver om finansielle tjenesteydelser sammen med selvregulering blandt kreditvurderingsbureauerne på grundlag af IOSCO-kodeksen vil give et passende svar på alle de væsentligste betænkeligheder i relation til kreditvurderingsbureauerne. Det fastslås, at denne fremgangsmåde kræver, at Kommissionen løbende overvåger udviklingen.

Derudover bad Kommissionen CESR om at overvåge, om IOSCO's kodeks bliver overholdt, og om at aflægge rapport om dette årligt. Samtidig anførte Kommissionen i meddelelsen, at den kunne overveje at fremsætte lovforslag, hvis det bliver tydeligt, at der ikke i tilstrækkelig grad bliver levet op til EU-reglerne eller adfærdskodeksen, eller hvis der opstår nye omstændigheder, herunder alvorlige problemer med markedssvigt, eller der sker væsentlige ændringer i reguleringen af kreditvurderingsbureauer i andre verdensdele.

Finanskrisen har kastet et nyt lys over kreditvurderingsbureauerne. Siden august 2007 har de finansielle markeder verden over lidt under en stor tillidskrise. Denne finansielle krise er et komplekst fænomen, der omfatter mange forskellige aktører. Kreditvurderingsbureauerne befinder sig tæt på årsagen til de problemer, der er opstået med subprime-markederne. Krisen understregede kreditvurderingsbureauernes dårlige resultater. En forklaring kunne findes i den utilfredsstillende måde, hvorpå bureauerne har håndteret deres interessekonflikter, den manglende kvalitet af de metoder, de udvikler, utilstrækkelig gennemskuelighed i tilknytning til deres aktiviteter eller utilstrækkelig intern styring i bureauerne.

Subprime-krisen viste, at rammerne for kreditvurderingsbureauernes aktiviteter skal styrkes betydeligt. Derfor meddelte jeg i juni 2008, at Kommissionen ville træffe lovgivningsmæssige foranstaltninger på dette område, og den 12. november vedtog kollegiet forslaget om kreditvurderingsbureauernes reguleringsmæssige aktiviteter med Parlamentets og Rådets tilslutning.

Georgios Papastamkos (PPE-DE). – (EL) Fru formand! Kommissæren udtalte personligt i et svar på et spørgsmål fra mig i 2006, at Kommissionen i overensstemmelse med Det Europæiske Værdipapirtilsynsudvalgs anbefalinger ikke ville fremsætte nye lovgivningsforslag vedrørende kreditvurderingsbureauerne.

Den massive finansielle krise indtraf, og nu fortæller De os, at der er behov for en strammere lovgivning. Vi har faktisk behov for strammere lovgivning. Mit spørgsmål er: Mener De, at Kommissionens lovgivningsindsats var lunken på dette område?

Eoin Ryan (UEN). – (EN) Fru formand! Jeg ved, at Kommissionen har fremsat forslag om kreditvurderingsbureauerne og har taget andre initiativer vedrørende finansmarkedernes ustabilitet i et forsøg på at sikre, at en tilsvarende krise ikke opstår igen som f.eks. kapitalkravsdirektivet, indskudsgarantiordninger og medlemsstaternes betalingsbalance.

Jeg vil gerne spørge kommissæren om, hvilke forslag Kommissionen agter at fremsætte for at tilskynde til vækst og konkurrenceevne i realøkonomien, særlig i sektoren for smv'er, der er særlig vigtig nu, hvor flere og flere europæiske økonomier oplever en konjunkturedgang.

Charlie McCreevy, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Som svar til hr. Papastamkos vil jeg gerne henvise til rapporten fra 2005. Vi sagde dengang, at vi ville holde øje med kreditvurderingsbureauernes aktiviteter, og i 2007, hvor subprime-krisen nåede sit højeste, mødtes jeg med kreditvurderingsbureauerne og gav udtryk for vores utilfredshed med den måde, som vi mente, de havde varetaget deres opgaver på.

Som det vil være spørgeren bekendt, skrev jeg i december 2007 til CESR og til ESME for at få yderligere rådgivning om, hvad jeg burde gøre på visse områder. Jeg gjorde det helt klart i taler og bemærkninger, at det bare ikke var en mulighed at lade situationen fortsætte uændret.

Som følge heraf fremsatte vi i 2008 Kommissionens forslag, og dette drøftes nu i Parlamentet og i Ministerrådet. Jeg mener, at jeg tidligere, mens vi holdt kreditvurderingsbureauernes aktiviteter under opsyn, gjorde det klart, at vi ville tage sagen op i lyset af ændrede omstændigheder. For at citere en person i det forrige århundrede, som var langt mere berømt end jeg – når omstændighederne ændrer sig, ændrer vi os med dem. Og det er det, der er sket.

Hvad angår vores indsats med hensyn til finansiel regulering – forslagene om kreditvurderingsbureauerne og kapitalkravsdirektivet – stillede hr. Ryan et legitimt spørgsmål om, hvad EU gjorde for at løse problemerne i realøkonomien, for selv om ændringerne i forbindelse med finansiel regulering utvivlsomt har været relevante på områder, hvor der fandtes mangler i finansforordningen, vil det ikke i sig selv hærde og kickstarte den europæiske økonomi.

Hr. Ryan vil være bekendt med, at Kommissionen i de seneste par måneder har været et centralt omdrejningspunkt i koordineringen af de finansielle incitamenter, som Det Europæiske Råd vedtog på mødet i december. Det er naturligvis fortsat medlemsstaternes ret at gennemføre deres egne finansielle incitamenter, hvis de anser det for at være hensigtsmæssigt, da disse spørgsmål fortsat henhører under medlemsstaternes regeringers beføjelser. Som reaktion på denne pakke af incitamenter har Kommissionen også forpligtet nogle midler inden for sit ansvarsområde og koordineret med de øvrige europæiske aktører, hvordan vi vil kickstarte tingene der.

Jeg husker, at Kommissionen selv før dette vedtog nogle initiativer, der skulle hjælpe til at stimulere de små virksomheders aktivitet inden for smv-sektoren – som f.eks. lov om mindre virksomheder, statuttjenesten for det europæiske private selskab – og de vil forhåbentlig på en eller anden ringe måde bidrage til vende EU's økonomi generelt.

Formanden. – Spørgsmål nr. 53 af **Gay Mitchell** (H-0990/08)

Om: Finanskrisen

Har Kommissionen i lyset af den aktuelle finanskrisen ændret reglerne for det indre marked for at gøre det lettere for enkelte medlemsstater at iværksætte foranstaltninger til beskyttelse af deres økonomi og industri?

Charlie McCreevy, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! På dette tidspunkt af finanskrisen og den økonomiske konjunkturedgang må både de europæiske regeringer og de europæiske institutioner udvise fasthed og fleksibilitet, som Kommissionens formand Barroso anførte i forordet til den europæiske genopretningsplan, der for nylig blev vedtaget.

Som et udtryk for denne fleksibilitet vil Kommissionen f.eks. indføre en forenklingsspakke for at fremskynde beslutningstagningen om statsstøtte, tillade brug af fremskyndede procedurer inden for offentlige indkøb i 2009 og 2010 i forbindelse med alle større offentlige projekter, og den beder medlemsstaterne gennemføre korrigerende foranstaltninger i tilfælde af store underskud inden for tidsrammer, der er forenelige med økonomisk genopretning, for at tillade deres økonomier at tilpasse sig.

Denne fleksibilitet betyder dog ikke, at Kommissionen har ændret eller vil ændre reglerne for det indre marked. En harmoniseret fremgangsmåde fastsat i undersøgelsen af det indre marked i november 2007 må videreføres som planlagt.

I statusrapporten af 16. december 2008 "The Single Market review: one year on" fremhæves en række foranstaltninger, der er vedtaget for nylig, og som vil bidrage til at skabe betingelser for at sætte skub i den europæiske økonomi igen. De omfatter først og fremmest stærkere kontraktmæssige rettigheder for at øge forbrugertilliden, sænke omkostningerne og de administrative byrder og en virksomhedsstatut for smv'er. Det er også indlysende, at vi må omstrukturere de europæiske lovgivnings- og kontrolrammer for at nedbringe risikoen for fremtidige kriser.

I årenes løb har vi samarbejdet med Parlamentet og Rådet om bl.a. at øge beskyttelsen af bankindskydere, afskrække bankerne og andre finansielle institutioner fra at løbe for store risici i fremtiden og regulere kreditvurderingsbureauerne bedre i fremtiden. En hurtig vedtagelse og gennemførelse af disse forslag er grundlæggende. Vi må vise, at Europa kan levere konkrete svar.

I løbet af de kommende måneder vil Kommissionen i detaljer redegøre for, hvordan de nuværende lovgivnings- og kontrolrammer bør reformeres yderligere for at genskabe stabilitet og tillid. Vi bør stræbe efter et mere stabilt system, der også frembyder bedre muligheder for handel, risikoafdækning, spredning og samling af risici, fordeling af ressourcer og mobilisering af opsparing. Dette kræver bl.a. et bedre samarbejde og en bedre koordinering mellem de nationale lovgivere og kontrolinstanser, ligesom vi må undgå enhver form for protektionisme.

For at skabe lægerevarende økonomisk vækst må vi nedbringe kapitalomkostningerne og øge kapitalallokeringen. Dette vil helt klart kræve en yderligere styrkelse af det indre marked.

Denne fleksibilitet betyder helt sikkert ikke, at principperne for det indre marked på nogen måde ændres. Tværtimod. På et tidspunkt med økonomisk nedgang må både de europæiske regeringer og de europæiske institutioner holde godt fast i principperne for det indre marked. Det er meget vigtigt, at eventuelle foranstaltninger til håndtering af krisen baseres på grundlæggende frihedsrettigheder og principperne om ikkediskriminering og proportionalitet. Der er f.eks. allerede indført rammer for de nationale redningsplaner for at forhindre eventuelle negative afsmittende virkninger mellem ukoordinerede nationale foranstaltninger.

De ensartede spilleregler, der har været til så stor gavn for medlemsstaternes forbrugere og virksomheder siden 1992, skal opretholdes og beskyttes. Dette er vigtigt, da enhver foranstaltning, der underminerer det indre marked, vil kunne forværre virkningerne af finanskrisen på økonomien som helhed.

Gay Mitchell (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg håber kommissærens stemme bliver lidt bedre. Jeg vil gerne takke kommissæren for hans svar og sige, at jeg er glad for at høre, at protektionismen ikke er på vej tilbage, for det ville indikere, at der ikke ville ske nogen genopretning. Der vil ske en genopretning i Europa.

Må jeg opfordre kommissæren til at begynde at tale om denne genopretning? Det mest håbefulde, vi har hørt i nogen tid, var ECB's formands bemærkninger i pressen i dag om, at han forventede en genopretning i 2010. Jeg vil gerne bede kommissæren begynde at tale om fremtiden, så vi ikke mister håbet, og at tale om den mulighed, der er for, at Europa bliver mere konkurrencedygtigt under denne krise.

Brian Crowley (UEN). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne takke kommissæren for hans svar og fortælle ham, at en slat whisky, varmt vand og en skive citron er godt for halsen.

Med hensyn til kommissærens svar og navnlig vedrørende de økonomiske genopretningsplaner osv., er det i de seneste måneder blevet understreget, at en koordineret indsats er den eneste mulige reaktion på den aktuelle finanskrisen. Jeg vil gerne spørge, om der er aftalt nogen planer eller er taget indledende kontakter til den nytiltrådte amerikanske regering – Obama-regeringen – for at undersøge, hvilke yderligere koordinerede foranstaltninger på finansielt plan der er behov for.

Charlie McCreevy, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg er helt klart enig med hr. Mitchell, når han siger, at protektionisme ikke er svaret. Men jeg er sikker på, at der er mange medlemsstater, der sandsynligvis ser en mulighed for at indføre nogle protektionistiske foranstaltninger, og hertil har jeg to ting at sige.

For det første vil vi ihærdigt håndhæve EU-lovgivningen for at forhindre eventuelle foranstaltninger, der er i strid med EU's regler.

For det andet vil jeg sige følgende til disse medlemsstater. Hvis folk tror på netop denne fremgangsmåde, er det min og hr. Mitchells opfattelse, ved jeg, at det vil forlænge varigheden af den økonomiske nedgang. Men der har altid hersket forskellige meninger om denne bestemte fremgangsmåde, og der er sandsynligvis mange medlemmer i begge sider af dette Parlament, som ikke er enige med hr. Mitchell og jeg.

Jeg er også enig med hr. Mitchell i, at det ville være hensigtsmæssigt at afbalancere alle disse negative udtalelser om økonomisk afmatning – som er en realitet – med realisme og ikke være alt for pessimistisk. Jeg er bange for, at der i den verden, vi lever i – uanset om det er i den medlemsstat, vi kender bedst, eller i andre medlemsstater – altid har været en tendens til måske at fokusere lidt for meget på det negative i forbindelse med den økonomiske afmatning. Nu må vi afbalancere dette med realisme, fordi de økonomiske prognoser må være realistiske, ligesom folk må være realistiske. Men vi må finde en balance mellem overdreven pessimisme og det at være realistisk. Tillid er noget meget skrøbeligt, det tager lang tid at genopbygge den, og den kan være væk på et kort sekund.

Så jeg glæder mig over udtalelserne fra Den Europæiske Centralbanks formand i dagens avis vedrørende situationen i de kommende par år. Men som jeg sagde, bør der være denne balance, og folk bør være klar over, hvor denne balance findes.

Hr. Crowley stillede et legitimt spørgsmål om, hvilke skridt vi har taget til at drøfte disse økonomiske og finansielle spørgsmål med den amerikanske regering. Der findes, som De uden tvivl ved, en meget streng protokol i USA, selv for folk i overgangsregeringen, med hensyn til hvad de skal gøre, og de vogter nøje over den.

Men så snart den nye regering er på plads, vil vi kontakte finansministeren. Der findes allerede en række fora, hvor vi løbende drøfter spørgsmålet, f.eks. Det Transatlantiske Økonomiske Råd og dialogen om regulering

af finansmarkederne. Så snart Obamas regering tiltræder i næste uge, vil vi tage kontakt til vores modparter om dette spørgsmål.

Formanden. – Spørgsmål, der på grund af tidnød ikke var blevet besvaret, ville blive besvaret skriftligt (se bilag).

(Mødet udsat kl. 19.30 og genoptaget kl. 21.00)

FORSÆDE: Diana WALLIS

Næstformand

16. Lægemedelpakken (forhandlinger)

Formanden. - Det næste punkt på dagsordenen er Kommissionens redegørelse om lægemiddelpakken.

Günter Verheugen, *næstformand i Kommissionen.* – (EN) Fru formand, mine damer og herrer! Forslagene i den såkaldte lægemiddelpakke, som jeg fremlægger her i aften på Parlamentets anmodning, har et fælles tema. Formålet med pakken er at styrke patienternes rettigheder, behov og interesser inden for vores sundhedssystemer.

Vi mener, at patienter ikke blot er omfattet af sundhedspersonalets tjenester eller underlagt lægemiddelindustriens finansielle interesser. Patienterne er ansvarlige borgere, hvis sundhed er deres vigtigste aktiv, og som har ret til at få den bedste og mest sikre behandling og de bedste og mest sikre lægemidler, der er tilgængelige. Patienterne er omfattet af sundhedspolitikken.

Sundhed eller genopretning af sundhed er imidlertid ikke blot en rettighed. Det indebærer ligeledes en forpligtelse til at passe på sig selv ved at spise sundt, have en sund levevis og spille en aktiv rolle i sin egen behandling, hvis der er behov for behandling.

Vores forslag om en mere effektiv kontrol med de faktiske virkninger af godkendte lægemidler forudsætter f.eks. denne form for aktiv deltagelse fra patienternes side. Hvis patienterne ikke underretter myndighederne om uregelmæssigheder i tilknytning til de lægemidler, de har taget, vil kontrolproceduren være spild af tid.

Dette gælder også beskyttelse mod forfalskede lægemidler. Patienterne kan og bør fremover sikre sig, at de ikke tager forfalskede lægemidler, ved at kontrollere, at alle de sikkerhedsforanstaltninger, der vil blive krævet på fremtidig emballage, rent faktisk forefindes. Hvis vi mener, at aktive og velinformerede patienter spiller en vigtig rolle inden for sundhedsplejen, i forbindelse med kontrol af lægemidler og forhindring af spredning af forfalskede lægemidler, er det svært at forstå, hvorfor patienterne ikke må få adgang til oplysninger om de vigtigste lægemidler. Derfor består lægemiddelpakken af følgende fire dele: en politisk meddelelse og tre lovgivningsforslag om sikkerhedskontrol med lægemidler, om forfalskede lægemidler og om information af patienter.

Det hurtigt voksende antal forfalskede lægemidler har tvunget os til at reagere. Antallet af forfalskede lægemidler, der blev konfiskeret ved EU's eksterne grænser, næsten firedobledes mellem 2005 og 2007. Hvis vi ikke griber ind nu, vil de første dødsfald indtræffe før eller senere. Problemet har også påvirket den lovlige forsyningskæde for lægemidler. Vi har opdaget forfalskede lægemidler i forskelle led af forsyningskæden. Hver enkelt sag omfatter tusindvis af pakker, og derfor er tusindvis af patienter potentielt i fare. I fremtiden skal patienter i Europa kunne have fuld tillid til kvaliteten af de lægemidler, de får fra lovlige leverandører som f.eks. apoteker.

Vi har følgende forslag. For det første klare regler for alle dem, der er involveret i den lovlige forsyningskæde, for det andet strengere kontrol med lægemidler i transit eller til eksport, for det tredje de seneste sikkerhedskendetegn på lægemidler, der er særligt udsatte, herunder en forsegling, et identitetsmærke og en stregkode for at sikre fuldstændig sporbarhed for hver enkelt pakke, og for det fjerde regler for sikkerhedskontrol med aktive stoffer.

Mens forslaget blev udarbejdet, opstod der en misforståelse, som jeg gerne vil rydde af vejen en gang for alle. Det eneste formål med forslaget er at forbedre patientsikkerheden. Det er ikke hensigten at forhindre en bestemt form for lægemiddeldistribution såsom parallelhandel. Den pågældende sektor har været ansvarlig for en imponerende informationskampagne. I dette tilfælde kunne man næsten kalde det en misinformationskampagne. Jeg vil dog gerne endnu en gang fastslå, at parallelhandel med lægemidler er en aktivitet, der er tilladt i henhold til EU-traktaten, og fortsat vil være det. Parallelhandelnde skal blot overholde

de nye sikkerhedskrav som alle andre deltagere i forsyningskæden. Ingen får fortrinsbehandling, og ingen stilles dårligere.

Lovgivningsforslaget om lægemiddellovervågning, med andre ord om overvågning af godkendte lægemidler, vil forbedre patientsikkerheden og nedbringe unødvendige administrative byrder. Dette er et godt eksempel på, hvordan mindre bureaukrati kan føre til større sikkerhed. Dette mål vil blive nået ved at gøre ansvaret tydeligere og indberetningsforpligtelserne mere effektive. Derudover skal producenterne indføre et effektivt overvågningssystem. Adgang til information på fællesskabsplan om uønskede eller tidligere ukendte bivirkninger vil gøre risikostyringen på fællesskabsplan betydeligt lettere.

Endelig omfatter lægemiddelpakken et forslag om forbedret information til patienten. Jeg ved, at dette er et meget kontroversielt spørgsmål, som vi ofte har drøftet her i Parlamentet, og jeg håber, at vi vil kunne drøfte dette emne roligt og objektivt og uden at forfalde til polemik.

Patienter har ret til information, og dette gælder navnlig lægemidler. Sundhed er et af vores vigtigste aktiver, om ikke det vigtigste overhovedet. Sundhedens betydning vil fortsætte med at vokse i vores aldrende samfund. I et demokratisk samfund er det derfor indlysende, at patienter skal have detaljeret information om spørgsmål, der berører deres sundhed.

Jeg må slå helt klart fast, og dette er virkelig et grundlæggende princip i et demokratisk samfund, at vi ikke behøver at forklare eller begrunde, hvorfor folk skal have adgang til information. Derimod må vi forklare og begrunde en situation, hvor borgerne ikke får adgang til information.

Patienterne søger allerede aktivt efter information. Vi kender alle tilfælde blandt vores venner, bekendte eller endog familiemedlemmer, hvor en alvorligt syg person eller dennes familie søger desperat, og i mange tilfælde er disse mennesker virkelig desperate, efter information om, hvorvidt der findes et bedre lægemiddel eller en bedre behandling.

Det første sted, disse mennesker søger, er på internettet. De støder på information fra andre dele af verden og er ude af stand til at afgøre, om det er en reklame for et produkt eller faktisk information. Efter min mening er denne situation både forfærdelig og uacceptabel.

Jeg vil derfor gerne gøre det fuldstændig klart, at den aktuelle situation ikke opfylder patienternes krav på information af høj kvalitet. Den resulterer også i forskelsbehandling. Folk, som kan forstå engelsk, og som kan benytte internettet har adgang til information, som ikke er tilgængelig for dem, der ikke kan forstå engelsk, og som ikke kan bruge internettet. Dette er normalt ældre mennesker, og det er særlig vigtigt for dem at få faktisk information.

Som situationen er nu i Europa, findes der information, hvis lægemidlet er amerikansk, mens der ikke findes information, hvis lægemidlet er europæisk. Vores overvejelser er baseret på den omstændighed, at forbuddet mod reklamer for receptpligtige lægemidler under ingen omstændigheder bør slækkes, og at der er stor forskel på information og reklame. Vores forslag går derfor ud på, at bestemte oplysninger skal frigives, navnlig oplysninger, som myndighederne har gennemgået, og som kan findes f.eks. på indlægssedlen for lægemidler. For det andet bør disse oplysninger kun offentliggøres på internettet i skriftlige svar på specifikke spørgsmål eller i sundhedspublikationer udvalgt af medlemsstaterne.

For det tredje skal der gælde strenge kvalitetskriterier, og for det fjerde skal medlemsstaterne indføre effektive overvågningsmekanismer. Oplysningerne skal kontrolleres, inden de offentliggøres. Undtagelser fra disse krav vil kun blive tilladt inden for rammerne af effektive systemer.

Jeg vil gerne sige, at der naturligvis findes en gråzone i tilknytning til information af patienter og reklame for lægemidler. De enkelte patienter kan ikke gennemskue denne gråzone, hvor oplysninger af enhver art stilles til rådighed via alle slags medier, idet medierne påtager sig redigeringsansvaret. Meget ofte kontrolleres disse oplysninger af interesserede parter, for nu at sige det mildt, og læserne er ude af stand til at identificere kilden til oplysningerne eller den berørte interesserede part.

Jeg vil samarbejde med medierne og med lægemiddelindustrien om udarbejdelse af en adfærdskodeks for at sikre, at denne yderst tvivlsomme praksis bringes til ophør. For at nå dette mål må vi dog finde frem til en bedre og mere moderne løsning på problemet med information af patienten.

Denne pakke indeholder helt ajourførte og progressive forslag. Den drager de indlysende konklusioner af den voksende betydning, som borgerne tillægger spørgsmål, der berører deres egen sundhed. Jeg håber, at jeg har Europa-Parlamentets støtte til denne pakke. Mange tak.

John Bowis, for PPE-DE-Gruppen. – (EN) Fru formand! Jeg hilser kommissærens redegørelse velkommen, særlig tonen i starten, hvor han henviste til, at patienterne er i fokus. Jeg er netop ved at føre en betænkning igennem Parlamentet om grænseoverskridende sundhed, og det helt grundlæggende element heri er patienternes sikkerhed. Jeg må sige, at jeg ville ønske, at dette var kommet tidligere, så vi kunne have færdigbehandlet Kommissionens pakke sammen med andre sundhedsforanstaltninger her i Parlamentet. Dette vil ikke være muligt, men vi er i det mindste på rette vej.

Måske burde De nævne over for mindst en af Deres kolleger, at vi også gerne ser noget om skader efter kanylestik som en del af denne sikkerhedspakke.

Men vi skal her se på de tre punkter, De har nævnt. De nævnte med rette information af patienter, som de redegjorde for i detaljer. Jeg mener, at patienter, navnlig patienter med lidelser som f.eks. neurodegenerative sygdomme, glæder sig meget til at se denne information til patienterne blive givet på en måde, der helt sikkert ikke er reklame, men giver dem tillid til, at det, de læser – om det er på internettet, på indlægssedlen eller i reklamer eller informationsmeddelelser, om jeg så må sige – er redeligt og troværdigt. Det kan de ikke i øjeblikket, og de er derfor, som De siger, i fare.

Det andet punkt er forfalskning. Forfalskning er en af vor tids svøber. En ting er, at et ur eller designertøj forfalskes, men det er langt mere alvorligt, når det er et lægemiddel. Hvis det er et forfalsket lægemiddel, er patienterne i fare, og de kan dø på grund af forfalskede lægemidler. Som vi har hørt, er statistikkerne – 2,5 mio. pakker beslaglægges hvert år ved EU's grænser – vokset kraftigt i de seneste to år fra 2005 til 2007, og det mest foruroligende er, at forfalskningen finder sted på apotekerne og ikke blot gælder pakker, der sælges på internettet.

For det tredje nævnte De lægemiddelovervågning. Vi regner med, at 5 % af alle hospitalsindlæggelser skyldes bivirkninger af lægemidler, og at bivirkninger af lægemidler forårsager en femtedel af de unødvendige dødsfald på hospitalerne. Så det er meget vigtigt, at vi også får en forenklet og mere pålidelig pakke om lægemiddelovervågning.

Hvis vi får dette bragt i orden, tror jeg, at min betænkning og patientsikkerheden kan gå hånd i hånd, og det må stå øverst på vores dagsorden her i aften, i resten af dette Parlaments valgperiode og i det Parlament, der indsættes sidst på sommeren.

Dorette Corbey, for PSE-Gruppen. – (NL) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Det er en god ting, at vi drøfter en ny retsakt inden for lægemiddellovgivning her i aften. Jeg vil også gerne takke kommissær Verheugen for at give os denne mulighed.

Kommissær Verheugen har med rette tilkendegivet, at der er behov for en række ændringer af lovgivningen. Vi må fokusere mere på sikkerhed, bedre regler for information af patienter og effektive foranstaltninger mod forfalskede lægemidler. Jeg vil også gerne understøtte, at patienten skal spille en central rolle i denne henseende.

Lægemidler er underlagt en streng kontrol, og derfor er det ikke muligt at bringe noget gammelt på markedet. Der udføres strenge forsøg med lægemidler, inden de når ud på markedet, men når de er kommet på markedet, er det yderst sjældent, at det testes igen. Kontrollen med et lægemiddel er begrænset, når det er kommet ud på markedet. Bivirkninger indberettes, men der forsøges kun lidt i lægemidlernes effektivitet. Den foreslåede lovgivning giver os mulighed for at gennemføre yderst nødvendige forbedringer på dette område.

Der indtages f.eks. kolesterolsænkende midler i stor stil, selv om vi kun ved lidt om de forskellige produkters effektivitet og meget lidt om, hvilke produkter der er mest effektive. Det samme gælder antidepressiver og andre lægemidler, der indvirker på folks mentale sundhed. Det vil være en god idé, hvis der stilles krav til lægemiddelindustrien om, at der skal gennemføres mere omfattende forskning i effektiviteten og bivirkningerne af dens produkter. Uafhængig testning er nødvendig i denne henseende.

Vi ved alle, at information af patienten om lægemidler er et kontroversielt emne. Alle, der ser fjernsyn i hovedsendetiden i USA, kan se, hvilke problemer dette kan medføre. "Bed lægen om lægemiddel x mod brystkræft eller lægemiddel y mod blærebetændelse". Indtil videre har der været et forbud mod reklamer for lægemidler i Europa, og jeg mener, at det bør forblive sådan. Vi kan ikke tillade, at alle og enhver stiller en diagnose for os eller overtaler os til at indtage et lægemiddel.

Lægemiddelindustrien ønsker at informere patienterne om sine produkter og mener, at den er bedst i stand til at gøre dette. Jeg mener, at dette meget vel kan være tilfældet, men også her er uafhængig afprøvning afgørende. Lovforslaget slækker på reglerne om udsendelse af information via internettet og i de trykte

medier. Som kommissær Verheugen selv siger, er dette et moderne og progressivt forslag. Der skal være en meget klar skillelinje mellem information og reklame, og patienterne bør have ret til pålidelig information. Derfor vil det være en god idé at indsamle information i en europæisk database sammen med komparativ information om virkninger og bivirkninger af lægemidler.

Det tredje forslag i pakken strammer reglerne med henblik på at forhindre markedsføring af forfalskede lægemidler. Det er det rigtige at gøre, da det, som min kollega hr. Bowis har understreget, er en alvorlig lovovertrædelse at markedsføre forfalskede lægemidler. Kommissær Verheugen har også ret, når han siger, at dette fænomen ikke så meget er konsekvensen af parallelhandel som af de meget forskellige mekanismer, vi skal håndtere. I den kommende periode bør vi uddybe vores drøftelser af fordelene og ulemperne ved information af patienterne, forfalskede lægemidler og patientsikkerhed, fordi det er sikkert og vist, at vi her har at gøre med en række offentlige forpligtelser. Industrien har et ansvar, patienterne har et vist ansvar, men det har myndighederne også.

Carl Schlyter, for Verts/ALE-Gruppen. – (SV) Fru formand! Jeg vil gerne takke kommissæren for denne redegørelse. Jeg mener, at det f.eks. ville være en god ting at drøfte de miljømæssige aspekter. Forurening fra lægemidler er et voksende problem i rensningsanlæggene.

Hvad angår reklamer for lægemidler, ser jeg gerne de strengest mulige begrænsninger. Jeg er virkelig blevet ret træt af dette spørgsmål. En aften, hvor jeg så fjernsyn, var en fjerdedel af alle reklamerne for håndkøbslægemidler. Jeg kunne godt tænke mig, at Kommissionen gennemfører en konsekvensvurdering for at finde ud af, hvor stor indvirkning reklamer har på salget af disse lægemidler. Er det rimeligt, at der er så mange reklamer for lægemidler i fjernsynet, selv om der er tale om håndkøbsmedicin?

I Sverige havde vi et eksempel med vaccinen Gardasil, der næppe henhører under håndkøbsmedicin eller epidemiologiske vacciner. Jeg kunne derfor godt tænke mig, at vi strammede op på lovgivningen på dette område.

Hvad angår forfalskning af lægemidler hænger dette sandsynligvis også sammen med vores nuværende patentsystem. Der er en meget stor prisforskel. Jeg mener, at forskningen måske bedre kan styres i retning af behov af almen interesse, hvis vi i højere grad benytter os af fonde, der udbetaler præmier for lægemidler. Der ville så kunne udvikles nye lægemidler mod f.eks. oversete tropiske sygdomme – det vil sige et område, hvor der ikke er nogen købekraft. Dette ville muliggøre forskning i udvikling af lægemidler til grupper i samfundet, der ikke har en stærk købekraft.

Jeg kunne godt tænke mig, at Kommissionen ser nærmere på mulighederne for at gøre større brug af fonde, der udbetaler præmier, således at en person, der udvikler et nyt lægemiddel, modtager en engangsbetaling. Fremstillingen skulle så være licensfri. Jeg mener, at det i nogle tilfælde kunne være en bedre metode til forbedring af forskningen og først og fremmest til at eliminere formålet med forfalskede lægemidler. Jeg ser mange fordele i, at vi fra politisk hold kan styre forskningen i retning af at løse et sygdomsproblem i stedet for at symptombehandle i 30 år med et lægemiddel, der er meget indbringende for de berørte virksomheder.

Til slut vil jeg gerne sige noget om nanoteknologi. Der findes nanopartikler i lægemidler, men vi ved meget lidt om deres toksikologiske virkninger. Jeg ser gerne, at der indføres bedre metoder til undersøgelse af nanopartiklers toksikologi.

Irena Belohorská (NI). – (SK) Fru formand! Mange af os vil sandsynligvis tale om subsidiaritet inden for sundhedspleje i forbindelse med lægemiddelpakken. Situationen på lægemiddelmarkedet viser dog, at der er behov for et tættere samarbejde eller et bedre samarbejde mellem medlemsstaterne på dette område, hvis Europa skal være konkurrencedygtigt inden for forskning og udvikling samt inden for distribution og salg af nye lægemidler.

Patienter skal informeres bedre om lægemidler og naturligvis om deres uønskede bivirkninger, så de kan tage mere effektivt del i behandlingen. På grund af de begrænsede midler til lægemiddelforskning og -udvikling i Europa, kan den europæiske lægemiddelindustri ikke konkurrere med USA, Japan og Canada. Derfor er lægemiddelpriserne steget uforholdsmæssigt på de europæiske markeder.

Vi har mange gange her i Europa-Parlamentet drøftet den utilstrækkelige adgang til visse lægemidler f.eks. lægemidler til behandling af kræft eller såkaldt sjældne sygdomme. Vi gør patienter, der allerede befinder sig i en vanskelig situation, til tiggere, som må finde sponsorer for at kunne komme i behandling. Den høje pris på mange lægemidler tvinger sundhedssektoren til at søge billigere alternativer, med andre ord generiske

lægemidler. Desværre er det netop disse, der ofte forfalskes og ofte ikke indeholder nogen aktive stoffer ud over sukker og tablethjælpstoffet.

Disse forhold viser os, hvor vigtigt det er at udveksle holdninger, drøfte og i sidste ende vedtage en fuldstændig lægemiddelpakke, der sikrer, at patienterne behandles med lægemidler af høj kvalitet til overkommelige priser. I denne forbindelse ser jeg frem til et effektivt samarbejde med de ordførere, der er udpeget for bestemte dele af pakken i Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarerikkerhed. Jeg er enig med kommissæren i, at det er lægemidler, som sælges via internettet, der i stort omfang bringer lægemiddelpolitikens sikkerhed i fare.

Anne Ferreira (PSE). – (FR) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Det overrasker mig altid, når sundhedsspørgsmål håndteres af Generaldirektoratet for Erhverv. Efter en læsning af forslagene om information af patienter bliver det dog snart klart, at de med enkelte små undtagelser behandler lægemidler, som om de var en hvilken som helst anden forbrugsvare.

Her mener jeg, at den information, som industrien selv giver, ud over mærkning og de lovpligtige indlægssedler, kaldes reklame, og det er gennem gentagelsen, at den bliver et kommercielt konkurrencemæssigt aktiv.

Kommissionen kan foreslå visse bestemmelser for at afgrænse sine forslag, og den kan blive ved med at fortælle os, at det er patientforeningerne, der utålmodigt venter på sådanne bestemmelser. Mange af os lader os ikke narre af virkningerne af dette direktiv om "information af patienterne" og ved, at det reelt ikke vil bidrage til at forbedre europæernes sundhed.

Vi kan allerede være forvisset om, at lægemiddelindustriens markedsføringsbudget ville stige skyhøjt uden tvivl på bekostning af forskningen, hvis teksten skulle blive vedtaget. Allerede i dag afsættes 23 % til markedsføring og kun 17 % til forskning, og hvis vi ser på USA og New Zealand, hvor denne reklameinformation allerede er tilladt, kan vi se, at det har ført til en stigning i antallet af recepter og i udgifterne til sundhedsvæsenet, uden at det har medført nogen synlig forbedring af sundhedsplejens kvalitet eller af borgernes sundhed. Lad os tage ved lære heraf.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at en moderne løsning burde indebære mere tillid til sundhedspersonalet eller bedre uddannelse af dem, så de kan informere om behandlinger og receptpligtige lægemidler.

Åsa Westlund (PSE). – (SV) Fru formand! Som kommissær Verheugen sagde var der megen tale om denne pakke, endnu før den blev fremlagt. Det er måske ikke så underligt, da lægemidler er noget, der berører os alle. De berører dog også magtfulde virksomheder med stærke interesser samt brug af skattepenge.

Jeg har personligt bedt Kommissionen medtage lægemidlernes påvirkning af miljøet i den information, der gives. Jeg er meget glad for, at Kommissionen har medtaget dette i sit forslag som noget, der skal medtages i den information, der kan gives. Jeg mener dog, at denne information sikkert kunne være obligatorisk, når man giver information om lægemidlet.

Jeg ønsker ikke at se reklamer for receptpligtige lægemidler. Jeg er derfor glad for, at Kommissionen ser ud til at dele dette synspunkt. Som Kommissionen mener jeg dog, at patienterne og den brede befolkning bør have ret til god og nøjagtig information om lægemidler. I mange tilfælde sker det allerede i dag. I Sverige har vi f.eks. et system kaldet FASS. Det er vigtigt, hvis en almindelig borger skal kunne finde pålidelig information hurtigt, særlig når man tager i betragtning, at der findes masser af information, som er direkte misvisende, navnlig i forskellige chatrooms på internettet, som er lette at finde for en person, som befinder sig i en sårbar situation. Men som Kommissionen har foreslået er det nødvendigt, at informationen overvåges objektivt, så den er pålidelig. Det er denne del af Kommissionens forslag, som jeg stiller mig ret tvivlende til. Det vil være yderst vigtigt at regulere, hvordan disse informationskanaler kan og bør oprettes, så de er lettilgængelige samtidig med, at de kun er tilgængelige for dem, der søger information, så information ikke gives til mennesker, som ikke bedt om den, som en reklame.

Jeg stiller mig også lidt tvivlende over for, om det virkelig er nødvendigt med en fuldstændig regulering af dette spørgsmål på EU-plan. I sidste ende er dette et område, der vedrører sundhedsvæsenet og lægebehandlingen, og det bør først og fremmest henhøre under medlemsstaternes kompetence. Jeg kunne derfor godt tænke mig at blive lidt mere overbevist om, at reguleringen af dette spørgsmål på EU-plan virkelig er nødvendig.

Erna Hennicot-Schoepges (PPE-DE). – (FR) Fru formand! Jeg har to spørgsmål til kommissæren. Agter De at finde en måde til at forhindre, at et tidsskrift, der distribueres gratis på apoteker i Tyskland og finansieres diskret af lægemiddelindustrien, berøres af dette direktiv?

Mit andet spørgsmål vedrører lægemiddelnavne i grænseregioner. Navnene er ofte forskellige, til trods for at lægemidlerne indeholder identiske stoffer. Findes der ikke en måde, at forenkle tingene på for de mennesker, der bor i grænseregioner?

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg glæder mig over kommissærens redegørelse her i aften og ser frem til at læse mere indgående, hvad denne pakke helt nøjagtigt indeholder.

For nogle år siden havde vi her en lægemiddelgennemgang. Den omfattede både lægemidler til dyr og lægemidler til mennesker. Jeg undrer mig bare over, hvorfor de to er blevet adskilt på dette tidspunkt i processen. Kommissionen vil være bekendt med min interesse i lovgivningen om maksimale restkoncentrationer, der kommer ind i fødevarerækeden via lægemidler til dyr. Jeg har nu i nogen tid kritiseret alvorlige mangler i direktivet om lægemidler til dyr.

Jeg vil gerne bede kommissæren kommentere lægemiddelinteraktion og behandling med flere lægemidler og lægemiddelresistens i tilknytning til forhandlingerne her i aften. Som mange andre mener jeg, at patienterne bør gives langt mere information nu. Patienterne skal ikke "konkurrere" – hvis det er det rette ord – med det, der findes på internettet, hvor der nogle gange findes megen misinformation. De skal have ordentligt kontrolleret videnskabelig information på første hånd af deres læger.

Endelig er jeg også bekymret over lægemiddelvirksomhedernes påvirkning af lægernes receptudskrivningspraksis. Har kommissæren en kommentar?

Günter Verheugen, næstformand i Kommissionen. – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Som svar på fru Corbeys bemærkninger vil jeg gerne først og fremmest sige, at jeg gav grønt lys til en europæisk database om receptpligtige lægemidler, for flere år siden. Arbejdet med databasen går godt, og den vil være tilgængelig i nær fremtid.

Ikke blot fru Corbey, men også en række andre parlamentsmedlemmer har stillet dette spørgsmål: Er det muligt at skelne klart mellem information og reklame? Lad mig understrege endnu en gang, at Kommissionen er fuldstændig imod at tillade reklame eller pr, eller hvad man nu vil kalde det, for receptpligtige lægemidler i Europa? Vi vil ikke tillade dette under nogen omstændigheder. Jeg må dog også modsige Dem, når de giver indtryk af, at der ikke er nogen forskel på information og reklame. Enhver, som siger, at det ikke er muligt at skelne mellem information og reklame, fornærmer hundredtusindvis af journalister, der hver dag i deres arbejde i aviser, i radioen eller på tv helt klart viser, at der er forskel på information og reklame. De regler, vi udarbejder er så nøjagtige og præcise, at der ikke er tale om at udviske grænserne mellem information og reklame. Informationen skal baseres på data, som allerede er blevet godkendt af godkendelsesmyndigheden. Den skal godkendes, før den offentliggøres, og den er underlagt streng kvalitetskontrol. Jeg forstår virkelig ikke, hvordan nogen kunne tro, at der var tale om reklame.

Hr. Schlyter nævnte spørgsmålet om vacciner. Jeg skal her slå klart fast, at vacciner naturligvis ikke er frit tilgængelige. Vacciner stilles normalt til rådighed for almindelige borgere af de offentlige sundhedsmyndigheder i forbindelse med informationskampagner, der skal sikre den højst mulige vaccinationsgrad. Sådan bør det være, men forskellen mellem information og reklame skal naturligvis også tages i betragtning, når det gælder vacciner. Jeg er helt enig med Dem i denne henseende. Spørgsmålet om forfalskede lægemidler hænger ikke sammen med intellektuel ejendomsret. Forfalskede lægemidler fremstilles ikke som følge af en tvist om intellektuel ejendomsret. De lægemidler, der forfalskes, er allerede blevet godkendt, hvilket betyder, at eventuelle spørgsmål i tilknytning til intellektuel ejendomsret er blevet løst. Forfalskede lægemidler fremstilles af ren grådighed. Der er ikke tale om at overtræde intellektuelle ejendomsrettigheder. Det er simpelt hen en kriminel handling. Forfalskning af lægemidler indebærer mindst legemsbeskadigelse, om ikke mordforsøg, men de har ikke noget at gøre med spørgsmålet om intellektuel ejendomsret.

Jeg vil gerne henlede Deres opmærksomhed på statistikker udarbejdet af Det Europæiske Lægemiddelagentur, som har undersøgt de mulige virkninger af bedre information af patienter. I Storbritannien er 5 % af alle hospitalspatienter indlagt, fordi de har taget den forkerte medicin, med andre ord en medicin, som de er allergiske over for, eller som de ikke skulle have haft. Af alle patienter på hospitaler i Storbritannien er 5 % blevet indlagt, fordi de har taget den forkerte medicin. Vi ved, at dette kunne have været undgået i 50 % af tilfældene, hvis patienterne havde fået information om arten af den medicin, de fik. Denne information var imidlertid ikke tilgængelig for dem. Jeg kan også bruge dette argument over for sundhedsmyndighederne i

medlemsstaterne, som ikke er glade for udsigten til velinformede patienter, fordi de mener, at velinformede patienter er krævende og vil bede om dyrere lægemidler. Disse statistikker viser, at information af patienterne endog kan medføre besparelser.

Som svar på fru Hennicot-Schoepges' spørgsmål om brochurer og tidsskrifter, der uddeles gratis, tror jeg ikke, det er muligt for de europæiske lovgivere at forhindre nogen i at omdele gratis brochurer. Dette sker i adskillige medlemsstater. Forbuddet mod reklamer gælder dog også disse tidsskrifter og brochurer. Jeg tænker f.eks. på den meget velkendte publikation *Apothekenumschau* i mit eget land. Disse publikationer må ikke indeholde reklamer for receptpligtige lægemidler.

Jeg har sagt nogen om gråzonen, men andre ord den skjulte reklame, som De også nævnte. Ja, den findes. Vi er bekendt med denne praksis, og vores forslag har specifikt til formål at forhindre denne skjulte reklame, som findes på en række områder.

Hvad angår grænseregionerne hænger de beskrevne forhold sammen med den omstændighed, at vi stadig hovedsageligt har national godkendelse af lægemidler. Europæisk godkendelse er undtagelsen ikke reglen. Dette betyder, at producenterne får deres lægemidler godkendt på de forskellige markeder i medlemsstaterne, og ingen kan forhindre dem i at lade lægemidlerne registrere under forskellige navne. Det er her problemet ligger. Hvis et lægemiddel er godkendt på europæisk plan, er det tilgængeligt i hele Europa, herunder i grænseregionerne, under det samme handelsnavn.

Fru Doyle, jeg mener ikke, at der er fuldstændig overensstemmelse på de områder, vi drøfter her, mellem lægemidler til mennesker og lægemidler til dyr. Jeg mener, strukturerne er meget forskellige i disse tilfælde. F.eks. er dyr ikke i stand til at finde information om lægemidler selv. Forholdet mellem udbud og efterspørgsel er meget forskelligt. Jeg vil dog med glæde se nærmere på dette problem. Jeg vil også gerne påpege, at vi som bekendt fremlagde et forslag om restkoncentrationer for længe siden.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

17. Farlige stoffer og præparater (dichlormethan) (forhandlinger)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er betænkning af Carl Schlyter for Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarerikkerhed om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets beslutning om ændring af Rådets direktiv 76/769/EØF om begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer og præparater (dichlormethan) (KOM(2008)0080 – C6-0068/2008 – 2008/0033(COD)) (A6-0341/2008).

Carl Schlyter, ordfører. – (SV) Fru formand! Jeg ville faktisk ønske, at det franske formandskab var til stede her i aften, da jeg må sige, at vi havde et usædvanlig godt samarbejde. Uden formandskabets engagement og vilje til at finde nye veje var vi aldrig nået frem til en aftale. Der var altid et blokerende mindretal vedrørende et eller andet emne i løbet af processen. Det er derfor takket være det rigtig gode samarbejde med det franske formandskab, at lovgivningen nu kan gennemføres, og det er en rigtig god ting.

Det vi drøfter her er dichlormethan (DCM), en farvefjerner. Det er også et industrielt kemikalie, der i ren form faktisk anvendes meget i lægemiddelindustrien. Under den industrielle anvendelse er det dog muligt at beskytte arbejdstagere og miljøet, når dette kemiske stof bruges. Det er fortrinsvis, når det sælges til forbrugerne, at der er problemer. DCM er et giftigt kemisk stof, som er kræftfremkaldende, har en narkotisk virkning og medfører skadelige virkninger på helbredet. Det er nemt at blive påvirket af det. Når man kan lugte DCM, har man allerede overskredet sikkerhedsgrænsen med en faktor tre, hvilket gør det yderst vanskeligt at beskytte sig selv mod stoffet. Ordentligt beskyttelsesudstyr består af meget højt specificerede handsker, der skal skiftes hver tredje time. Man skal have udstyr, der normalt koster omkring 2.700 EUR og omfatter et åndedrætsværn med uafhængig lufttilførsel.

Den omstændighed, at dette kemiske stof anvendes i dag, hænger nøje sammen med den omstændighed, at det anvendes ulovligt. Dette betød, at det også var vigtigt at begrænse og forbyde erhvervsmæssig brug. Det er ofte selvstændige og virksomheder med blot nogle få ansatte, der fjerner graffiti eller maling. Beskyttelsesudstyret efterlades meget ofte derhjemme eller findes slet ikke. Et forbud mod dette kemiske stof er derfor i meget høj grad et spørgsmål om beskyttelse af arbejdstagerne. Vi ved, at i de lande, hvor DCM anvendes – dvs. i øjeblikket 24 af de 27 medlemsstater – anvendes det næsten aldrig korrekt i henhold til national eller europæisk lovgivning. Jeg tror, det er nok at citere sammenslutningen af kemiske industrier i Tyskland, som skriver, at selv om der er god udluftning, selv om maling fjernes på begrænsede områder, selv

om malingrester fjernes og indsamles, og selv om bøtterne med DCM lukkes straks, overskrides grænsen for eksponering fortsat regelmæssigt. Derfor er det nødvendigt med åndedrætsværn med uafhængig lufttilførsel.

Jeg mener, at det er meget positivt, at Kommissionen har fremsat et forslag, og at vi nu er nået frem til et kompromis, der i praksis også vil forbyde erhvervsmæssig brug, idet landene har mulighed for at opnå nationale dispensationer. De lande, der opnår sådanne dispensationer, skal dog garantere, at dem, der arbejder med dette kemiske stof, har egnet beskyttelsesudstyr, passende uddannelse og kendskab til alternativerne, og de skal kunne berettiges, hvorfor de er ude af stand til at gøre brug af disse alternativer. Der findes faktisk brugbare alternativer på alle de områder, hvor dichlormethan i øjeblikket anvendes. Vi taler om de 5 %, der anvendes på en farlig måde, dvs. til fjerning af maling. De øvrige 95 % af den anvendte DCM anvendes i industrien. Det er en god ting, at vi strammer op på beskyttelsen af arbejdstagerne og også af miljøet på dette område.

I det store hele er jeg meget tilfreds med aftalen. Den vil forbedre muligheden for at fjerne maling sikkert uden at blive udsat for farlige, kræftfremkaldende kemiske stoffer. Mine kolleger her i Parlamentet har bidraget til at gøre denne aftale mulig så hurtigt, og jeg takker jer alle for dette og for, at alle skyggeordførerne og jeg selv kunne nå frem til en aftale med Rådet. Dette lover godt. Dette var rent faktisk den sidste chance, inden REACH gennemføres, for at forbyde kemiske stoffer på den gammeldags måde. Det var derfor en form for stor finale for den gamle kemikaliepolitik, og det var helt sikkert en god finale, at vi så effektivt kunne nå frem til en aftale.

Med hensyn til DCM er der dem, der hævder, at alternativerne muligvis er mindst lige så farlige, hvis ikke farligere, men Kommissionens og andres vurderinger har klart vist, at alternativerne er væsentligt mindre farlige. Vi skaber nu et marked for alternativerne. Virkeligheden er, at de virksomheder, der i øjeblikket knurrer, i mange tilfælde også fremstiller alternativerne, mens der også er små virksomheder, som fremstiller alternativer. Det er en god ting, at de nu vil få muligheden for at udnytte deres konkurrencemæssige fordel, som består i bedre miljøbeskyttelse i det indre marked. Vi går imod et sikrere fremtid, og jeg vil gerne takke alle, som har været involveret i denne proces.

Günter Verheugen, næstformand i Kommissionen. – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne begynde med at takke ordføreren, hr. Schlyter, for hans store arbejde med dette forslag. Vi er nu nået frem til et godt kompromis med Rådet, som kan accepteres efter førstebehandlingen.

Der er her tale om at begrænse markedsføringen af dichlormethan og brugen heraf i farvefjernere for at nedbringe de risici, der er blevet påvist i adskillige store undersøgelser udført på vegne af Kommissionen. Der er ingen tvivl om, at dichlormethan er farligt for menneskets sundhed, da det er meget flygtigt. Denne flygtighed bevirker, at der dannes højt koncentrerede dampe i den omgivende luft, som nemt kan indåndes af dem, der bruger farvefjernerne, og som har en direkte toksisk virkning på centralnervesystemet.

Under dårlige arbejds- eller brugsforhold har dette ført til eller bidraget til dødsulykker i adskillige medlemsstater. Størstedelen af ulykkerne og dødsfaldene er indtruffet i det kommercielle og erhvervsmæssige miljø, særlig som følge af utilstrækkelig ventilation og manglende brug af personlige værnemidler. Nogle forbrugere har dog også været involveret i ulykker, selv om antallet af indberettede ulykker her er meget mindre.

Formålet med Kommissionens forslag er så vidt muligt og så vidt, det er teknisk gennemførligt, at nedbringe risiciene i tilknytning til brugen af dette farlige kemiske stof. I den version, som Parlamentet og Rådet har ændret, forbydes salget af farvefjernere indeholdende dichlormethan til private fuldstændigt. Der bør også være forbud mod, at private bruger dette stof, fordi de generelt ikke har de nødvendige personlige værnemidler og ikke kan uddannes eller overvåges for at sikre, at de bruger stoffet på en sikker måde.

Markedsføring af dichlormethan til erhvervsmæssig brug vil blive underlagt et generelt forbud. Da nogle medlemsstater mener, at det er vigtigt, at en erhvervsmæssig brug fortsat er tilladt, vil disse medlemsstater få mulighed for at tillade brugen heraf på særligt strenge betingelser. Disse medlemsstater skal indføre specifikke regler og bestemmelser for godkendelse af fagfolk, der passer ind i deres nationale ordninger. Fagfolk vil kun få tilladelse, når de har fuldført et uddannelseskursus. Uddannelseskurset skal bl.a. formidle information om de risici, der er forbundet med dichlormethan, og eksistensen af alternative stoffer. Arbejdsgivere og selvstændige skal helst udskifte dichlormethan med andre stoffer eller procedurer, idet der tages hensyn til den relevante lovgivning om sikkerhed på arbejdspladsen.

Brugen af farvefjernere indeholdende dichlormethan vil fortsat være tilladt i kommercielle lokaler, hvis der er truffet alle de nødvendige foranstaltninger for at holde eksponeringen af dem, der arbejder der, på et

minimum. Det er f.eks. vigtigt at sikre, at der er passende ventilation, for så vidt muligt at holde sig inden for grænseværdierne for arbejdspladsen. Der skal ligeledes gennemføres foranstaltninger for at minimere fordampning fra beholdere med farvefjernere. Der skal endvidere bæres beskyttende åndedrætsværn, når grænseværdierne på arbejdspladsen overskrides.

Hr. Schlyter anbefaler, at De støtter den kompromistekst, der er forhandlet med Rådet. Jeg mener også, at dette kompromis repræsenterer en god balance. Jeg kan derfor give min fulde støtte til kompromiset på Kommissionens vegne.

Erna Hennicot-Schoepges, for PPE-DE-Gruppen. – (FR) Fru formand! Jeg vil først og fremmest gerne takke ordføreren og gentage, at vi har arbejdet rigtig godt sammen om at nå frem til dette kompromis, som har støtte fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater. Det skal understreges, at der er tale om et yderst giftigt stof, og at der findes brugbare og sikre alternative løsninger. Vi kan ikke benægte de farer, der, som hr. Verheugen beskrev, er forbundet med brugen af dichlormethan, navnlig hvis forholdene ikke garanterer brugerens sikkerhed. Dichlormethan anvendes ofte af privatpersoner, der udfører arbejde i deres eget hjem. De synes, at det er et fremragende og effektivt produkt, men de er ikke klar over, at de risikerer at besvime meget hurtigt, hvis de bruger det i et lukket rum, og at der endog er risiko for at dø, hvis man ikke træffer de nødvendige foranstaltninger.

I modsætning til det totale forbud, som ordføreren først foreslog, giver det kompromis, vi er nået frem til, medlemsstaterne mulighed for at indføre en udtagelse for erhvervsmæssig og industriel brug, men på klart definerede betingelser. Dette er et gyldigt kompromis, og det er vigtigt at erkende, at dichlormethan er ansvarligt for mange ulykker. Jeg beklager endvidere, at vi er i besiddelse af meget få oplysninger om de arbejdsulykker, der er indtruffet. Jeg vil også gerne påpege, at der blev gennemført en konsekvensvurdering, inden Kommissionen påbegyndte sit arbejde, og at resultaterne af denne har været med til at forme teksten. Vi må dog sikre os, at der findes meget specifikke oplysninger for de personer, som stadig måtte være fristet til at anvende dette produkt, selv om det nu er medlemsstaterne, der har ansvaret for fastsættelse af klare regler og for håndhævelse af det generelle forbud mod markedsføring af dette produkt, der er sundhedsskadeligt.

Graham Watson, for ALDE-Gruppen. – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne lykønske ordføreren, Carl Schlyter, og skyggeordførerne med det meget grundige og professionelle arbejde, de har udført. Det er en sjælden fornøjelse for mig i disse dage at kunne deltage i forhandlinger på grundlag af udvalgsarbejde, særlig på denne tid af dagen, eller skulle jeg sige på denne tid af natten.

Jeg har ikke været så heldig at deltage i forhandlingerne i udvalg bortset fra ved en enkelt lejlighed, hvor jeg gerne ville sikre mig, at mine kolleger forstod, hvor vigtigt det var at stemme for ordførerens forslag. Men dette er et vigtigt spørgsmål, et spørgsmål om liv og død faktisk, og for mig er det dobbelt vigtigt, fordi jeg har en særlig interesse i spørgsmålet i min valgkreds.

Dichlormethaner er, som vi har hørt, stoffer med en enestående farlig profil. De er så flygtige, at indånding, selv en tilfældig lugt af dem, ligger over de anerkendte grænser. De er kræftfremkaldende og forårsager nervepåvirkninger med nervebeskadigelse til følge. Under normale temperaturer forårsager brugen af dem, at de fordamper til farlige koncentrationer. For at arbejde sikkert med dichlormethaner skal man have en lufttæt dragt, som koster omkring 2.000 EUR, og for at beskytte huden, skal man bruge handsker, som koster 25-30 EUR, og som skal udskiftes hver anden eller hver tredje time.

Det er der naturligvis ingen, der gør, selv om de ved, hvor farligt stoffet er. Der findes ikke nogen effektiv måde at sikre en sikker brug af dichlormethan på for offentligheden. Og fordi de er så giftige, ønskede ordføreren og udvalget at forbyde dem, selv erhvervsmæssig brug af dem, for at forhindre dødsfald. I de seneste otte år har Kommissionen registreret omkring 18 dødsfald som følge af brugen af disse stoffer, og omkring 56 skader uden dødelig udgang. Jeg er sikker på, at der i virkeligheden har været flere. Men der har været en industriel lobby, som har udgjort et blokerende mindretal i Rådet, og derfor har ordføreren og udvalget modstræbende accepteret at give medlemsstaterne mulighed for at indføre en dispensation til erhvervsmæssig brug af stoffet.

Vi har dog opnået en streng beskyttelse af arbejdstagere, der gør brug af dem til erhvervsmæssige formål, men også en forpligtelse fra medlemsstaternes side til at føre kontrol og tilsyn. Der findes allerede et fuldstændigt forbud mod disse produkter i Sverige, Danmark og Tyskland, og jeg håber, at ingen medlemsstater vil bede om en sådan dispensation. Industriel anvendelse er et helt andet spørgsmål. Disse produkter kan anvendes sikkert i industrien under de rette forhold.

Nogle medlemsstater har hævdet, at de bør tillades i forbindelse med beskyttelse af kulturarven til fjernelse af maling fra gamle monumenter uden at beskadige dem. Men eksperterne mener ikke, at dette er en god idé, og derfor vil min gruppe ikke støtte eventuelle ændringsforslag herom.

Jeg har nævnt, at jeg har en interesse i dette spørgsmål i tilknytning til min valgkreds. Jeg har korresponderet med kommissær Verheugen om dette spørgsmål i syv år nu. Hvorfor? Fordi der i min valgkreds findes en virksomhed kaldet Eco Solutions, som har udviklet et fuldstændig sikkert alternativ til dichlormethan. Det er et vandbaseret alternativ. Det har samme virkning, selv om processen tager lidt længere tid. Jeg er ked af at måtte sige det, men den eneste medlemsstat, der kæmpede hårdt for at bevare anvendelsen af dichlormethan, var Det Forenede Kongerige, som også producerer mange sådanne stoffer i industrielle mængder.

Det tog mig fire års arbejde med kommissær Verheugen at få Kommissionens ekspertudvalg til blot at se på dette mere sikre vandbaserede alternativ, og det har taget tre år at få dette vandbaserede alternativ anerkendt som en effektiv og brugbar teknologi. Men jeg er glad for at kunne fortælle, at som alle gode historier har også denne en happy ending. Dichlormethaner vil blive fjernet fra markedet til anden brug end industriel brug. Indbyggerne i min valgkreds vil blive rigere med deres nye teknologi og alle vil leve lykkeligt til deres dages ende takket være Carl Schlyters og hans kollegers fremragende arbejde i Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer sikkerhed.

Jens Holm, for GUE/NGL-Gruppen. – (SV) Fru formand! Dichlormethan eller DCM er et farligt kemisk stof, der kan forårsage kræft, øjenskader og akut skade på organer som hjerte, lever og nyrer. DCM anvendes i fremstillingen af lægemidler og som bl.a. farvefjerner og affedter. Nogle medlemsstater som f.eks. Sverige, Danmark og Østrig har allerede indført et forbud mod DCM.

Det er en stor ting, at DCM nu er kommet på dagsordenen. Det er endnu bedre, at denne aftale vil betyde et fuldstændigt forbud mod DCM, når det gælder almindelige forbrugere. Derfor kan jeg kun give vores ordfører, hr. Schlyter, stor ros. Godt gået, Carl!

Desværre vil arbejdstagere inden for lægemiddelindustrien og dem, der arbejder med rengøring af mure og facader, fortsat være udsat for risikoen i forbindelse med dichlormethan. Denne aftale vil desværre ikke medføre et fuldstændigt forbud mod erhvervsmæssig brug af DCM. Dette er en alvorlig mangel, og en mangel, som jeg tilskriver Kommissionen hele ansvaret for. Denne undtagelse er dog blevet begrænset så meget, at forhåbentlig kun nogle få medlemsstater vil ønske at anvende DCM, og de skal garantere, at deres arbejdstagere ikke udsættes for fare. Bevisbyrden påhviler således de lande, der ønsker en begrænset anvendelse af DCM, og de skal bevise, at stoffet vil blive anvendt på den sikrest mulige måde, og at beskyttelsen af arbejdstagerne garanteres. I sidste ende er det helt acceptabelt.

Det er i det store hele en god aftale. Jeg vil gerne opfordre Kommissionen til at lade sig inspirere af denne beslutning. Jo, vi kan! Lad os gå endnu længere. Jeg beder indtrængende Kommissionen fortælle os, at der i fremtiden vil blive vedtaget flere forbud mod farlige stoffer som f.eks. kræftfremkaldende azofarvestoffer, bisphenol A og flammehæmmeren deca-BDE Hvis EU ikke kan gøre dette, hvorfor kan De så ikke tillade de enkelte medlemsstater at gå videre og indføre deres egne forbud? Kommissionen går endda så vidt, at den tvinger medlemsstaterne til at fjerne restriktioner, som de nogle gange allerede har. Mit eget land, Sverige, blev f.eks. tvunget til at tillade azofarvestoffer efter tiltrædelsen af EU i 1995. Efter trusler fra Kommissionen om indbringelse for EF-Domstolen, er Sverige nu begyndt at tillade deca-BDE. Dette er uacceptabelt, og mere end noget andet er det ikke miljøvenligt. Det er ikke sådan, man gennemfører en progressiv miljølovgivning. Kommissionen og kommissær Verheugen bedes overbevise mig om noget andet! Bevis at miljøhensyn vejere tungere end markedets krav i andre tilfælde end blot dette ene.

Urszula Krupa, for IND/DEM-Gruppen. – (EN) Fru formand! Dichlormethan, der findes på markedet og er godkendt til almindelig brug i form af forskellige kommercielle produkter, anvendes også i vid udstrækning i den kemiske industri samt inden for tekstilindustrien og lægemiddelindustrien. Dichlormethan optages let i menneskekroppen, det er yderst giftigt og kræftfremkaldende, og det er ansvarligt for mange tilfælde af forgiftninger, herunder dødsfald. I Polen alene anslås antallet af mennesker, der udsættes for dette kemiske stof på arbejdspladsen, til adskillige tusinde. Mens den industrielle brug af dette kemiske stof kan kontrolleres effektivt, er de enkelte forbrugeres eller endog erhvervsvirksomheders anvendelse af dichlormethan uundgåeligt forbundet med risiko for menneskets helbred og liv, ikke blot fordi, der ikke kan gennemføres en ordentlig kontrol, men også på grund af de høje omkostninger, der er forbundet med at indføre beskyttelsesforanstaltninger.

Alle advarsler og foranstaltninger med henblik på at regulere brugen af dichlormethan har vist sig at være ineffektive i lyset af dette kemiske stofs store giftighed og flygtighed, og det er grunden til, at det er nødvendigt

at fjerne dichlormethan fuldstændigt fra omfattende brug blandt almindelige forbrugere. Økonomiske faktorer bør ikke bruges som en begrundelse for at bevare denne gift i almindelig brug. Vi må også undgå, at de interesser, som industrier, der fremstiller produkter indeholdende DCM, har, bruges som et argument for at støtte en begrænset brug af dichlormethan blandt almindelige forbrugere. Hvad angår den almindelige brug af dette stof overskygger omkostningerne for samfundet langt de eventuelle materielle fordele.

John Bowis (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg er enig i den allersidste sætning, som kommissæren udtalte, nemlig at vi kan hilse dette kompromis velkommen, og på det grundlag vil jeg lykønske ordføreren og skyggeordførerne for deres arbejde med at nå frem hertil.

Det har været svært at nå hertil. Kommissionen fremlagde oprindeligt et forslag om et forbud mod dette stof til privat brug – ikke erhvervmæssig brug – og ordføreren fremsatte disse forslag for at udvide forbuddet til at omfatte erhvervmæssig brug. Og så lyttede vi til vidnesbyrd fra vores vælgere, som Graham Watson har gjort. Han har talt om industrielle lobbyer. Han har også nævnt en industriel lobby i hans valgkreds, som med held overbeviste ham om alternativet. Vi ved, at 90 % af farvefjernerne bruger DCM, så vi måtte finde en balance.

Ingen af os ønsker at gå over strengen i vores beskrivelser af farerne. Nogle gange, når jeg har lyttet til talerne her i aften fortælle om farerne ved dette stof, har jeg undret mig over, hvorfor vi kan acceptere, at industriarbejdere udsættes for det, mens erhvervmæssig brug af stoffet i overensstemmelse med reglerne og under streng vejledning, ikke tillades. Og al den beklædning, som Graham Watson vil uddele til folk i fremtiden – disse hvide dragter, eller hvad de er, et parlamentsgode i rumalderen – vil komme.

Jeg mener, at dette stof blandt mange andre indebærer en stor risiko. Det er potentielt skadeligt. Der er beviser for, at der er sket ulykker, hvor folk er kommet til skade. Det er sandsynligvis rigtigt, at vi træffer strengere foranstaltninger, end der tidligere er blevet truffet. Derfor accepterer jeg det kompromis, man er nået frem til, og hilser det varmt velkommen. Det lader en dør stå åben for medlemsstater, der ønsker og mener at det er rigtigt fortsat at tillade erhvervmæssig brug og kun erhvervmæssig brug inden for de stramme regler, der er fastsat, parallelt med den industrielle brug.

Men hr. kommissær, De har en forpligtelse til at gå hjem og forske i alternativerne. Se på de alternativer, der findes. NMP har været tilgængeligt i 11 år, men først nu har man fundet ud af, at det har en reproduktionstoksisk virkning. Der er brændbare opløsningsmidler, der kan give anledning til limsnifningsproblemer. Der er date-rape stoffer, der anses for at være sikre alternativer. Der er DBE, som vi ikke ved meget om. Og der er mere basale blæselamper og sandblæsningsmetoder, som kan bruges, selv om det medfører støv og andre problemer. Så lad os gå tilbage og grundigt undersøge alternativerne, så vi virkelig kan sikre os, at vi giver vores vælgere et mere sikkert alternativ. Hvis vi finder ud af, at nogle af alternativerne ikke er mindre farlige, er jeg sikker på, at kommissæren eller hans efterfølgere vil komme tilbage og bede os fremsætte et forslag – og hvis de ikke gør, er jeg sikker på, at Carl Schlyter vil.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Fru formand! Dichlormethan har narkotiske virkninger, der forårsager skader på centralnervesystemet, tab af bevidsthed og kardiotoxiske virkninger. Hvis det anvendes forkert, er der en direkte risiko for dødsfald, og denne faktor har betydning for terrorismen. Jeg støtter derfor et forbud mod almindelige forbrugeres brug og stramme begrænsninger af den erhvervmæssige brug. Da der findes alternative og muligvis mindre giftige blegemidler, er det efter min mening unødvendigt at tillade dispensationer. Det forslag, vi skal stemme om i morgen, vil imidlertid give medlemsstaterne mulighed for at ansøge Kommissionen om dispensation i behørigt begrundede tilfælde, skønt dog på meget strenge betingelser. Jeg vil gerne vide, hvordan Kommissionen eller andre vil vurdere gyldigheden af ansøgninger om dispensation, og hvordan de vil overvåge overholdelsen af restriktionerne.

Günter Verheugen, næstformand i Kommissionen. – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne starte med at sige et par ord til hr. Watson. De har spillet en vigtig rolle i udarbejdelsen af dette forslag. Da de fortalte mig personligt om det problem, De havde haft i adskillige år med Kommissionen, opdagede jeg, at der fandtes alternativer til dette stof, og jeg er sikker på, at De er enig med mig i, at fra det tidspunkt er tingene gået meget hurtigt. Jeg gav personligt mit generaldirektorat besked på at fremlægge forslaget, fordi det stod klart for mig som følge af mine udveklinger med Dem, at der fandtes alternativer. Jeg har ved en anden lejlighed her i Parlamentet fastslået, og jeg vil især bede hr. Holm om at lytte til dette, at selv om jeg er kommissær med ansvar for erhvervslivet, så mener jeg ikke, at et industriprodukt, der er farligt, skal forblive på markedet udelukkende for, at der kan tjenes penge på det. Jeg mener, at når der findes et alternativ, som kan erstatte et farligt industriprodukt, så skal det erstattes. Dette er det princip, jeg gik ind for, da vi drøftede og vedtog REACH her i Parlamentet. Alle de stoffer, De nævnte, hr. Holm, er omfattet af REACH.

Dichlormethan ville normalt også have været omfattet af REACH, men da sundhedsrisiciene er så indlysende, og da der har været så mange sager, har vi prioriteret dette stof. Det er muligt, at vi bliver nødt til at reagere på samme måde i forbindelse med andre stoffer, hvis sundhedsrisiciene er lige så indlysende, og hvis vi ikke kan vente, indtil den meget omfattende og krævende REACH-procedure er afsluttet.

Jeg vil også gerne gøre det helt klart, hr. Holm, at jeg ville af stemt for et mere vidtrækkende kompromis. Hvis Parlamentet kunne have nået til enighed med Rådet om et forbud mod erhvervsmæssig brug af dichlormethan, ville jeg have stemt for det her i aften. Giv ikke Kommissionen skylden for, at adskillige medlemsstater af årsager, jeg ikke er bekendt med, ikke ønskede at tage forslaget videre. Det er grunden til, at Kommissionen fremlagde sit forslag, som den gjorde, da vi ønskede et forslag, der havde en chance for at blive accepteret, og dette er nu sket.

Min sidste bemærkning vedrører hr. Bowis' kommentarer om alternativernes toksiske virkninger. Med kemiske stoffer er det altid et spørgsmål om at afveje risiciene. Vores grundige og omfattende undersøgelser har vist, at ingen af de alternative stoffer, der i øjeblikket er i handlen, har de samme egenskaber som dichlormethan og er så farlige, med andre ord har en direkte toksisk virkning på centralnervesystemet. Dette optræder kun med dichlormethan og ikke med andre stoffer.

Vi er bekendt med meget få ulykker, der involverer de alternative stoffer. Dette gælder også i lande, hvor brugen af dichlormethan allerede er forbudt, som f.eks. Danmark, Østrig og Sverige. Skulle situationen ændre sig, vil Kommissionen naturligvis undersøge og om nødvendigt foreslå foranstaltninger for andre stoffer.

Endelig vil jeg gerne fremsætte en bemærkning til hr. Holms kommentarer, som jeg et kort øjeblik glemte, vedrørende spørgsmålet, om Kommissionen vil tvinge medlemsstater til at opgive progressive miljø- eller sundhedsbestemmelser, fordi de er i strid med reglerne for det indre marked. Kommissionen vil ikke gøre dette. Det bestemmes udtrykkeligt i den aktuelle lovgivning, at medlemsstaterne har ret til at gennemføre nationale bestemmelser, der er strengere end dem, der gælder for det indre marked, hvis de mener, at det er nødvendigt af sundheds- eller miljømæssige årsager.

Da jeg er ansvarlig for overvågning af indberetningen af disse strengere bestemmelser, kan jeg sige, at Kommissionen handler på grundlag af et klart og utvetydigt princip på dette område. Vi tager medlemsstaternes sundhedsrelaterede og miljømæssige argumenter alvorligt. Hvis de gennemfører strengere bestemmelser af disse årsager, tvinger vi dem ikke til at ophæve deres miljø- eller sundhedsbestemmelser. Hvis De er i besiddelse af oplysninger fra de senere år, som kan bakke Deres anklage op, vil jeg gerne finde frem til de nærmere detaljer, så jeg kan tilbagevise Deres påstand. Den sag, De nævner, ligger helt tilbage i 1995, hvilket betyder, at jeg ikke havde noget med den at gøre.

Carl Schlyter, ordfører. – (SV) Fru formand! Jeg vil gerne vende tilbage til det, hr. Watson sagde. Han har også spillet en rolle. Selv om De ikke er medlem af vores udvalg, har De alligevel haft indflydelse på udvalget og har hjulpet os til at nå frem til et kompromis. Naturligvis har det personale, der har hjulpet mig til at nå frem til denne aftale, også spillet en vigtig rolle.

Jeg kan kun gentage det, kommissær Verheugen sagde. Kommissionen har i løbet af hele processen klart tilkendegivet, i hvert fald over for mig, at hvis Rådet og Parlamentet var nået frem til et mere vidtrækkende kompromis omfattende et totalt forbud, så ville Kommissionen have accepteret det. Der har været helt klare linjer mellem Kommissionen og mig omkring dette spørgsmål.

Jeg vil gerne demonstrere dette kemiske stof for jer alle. Hvis jeg åbnede en enkelt bøtte med et kilo lige her og spredte det ud over bænkene og overmalede dem, ville vi rent faktisk overskride sikkerhedsgrænsen i dette meget store rum. Så giftigt er dette bestemte kemiske stof.

Jeg kan kun afslutte disse forhandlinger med at appellere til Kommissionen om at sikre, at de medlemsstater, der ansøger om dispensation af erhvervsmæssig brug, får frataget denne dispensation, hvis disse nye, strammere regler regelmæssigt overtrædes. Vi ved, alle ved, og alle undersøgelser viser, at hvis dichlormethan anvendes korrekt på en sådan måde, at arbejdstagernes sundhed beskyttes, er dette stof både uøkonomisk og uøkologisk. Hvis DCM får lov at følge de almindelige markedsvilkår, dvs. hvis lovgivningen overholdes, vil dets egen manglende konkurrencedygtighed meget hurtigt betyde, at DCM vil blive opgivet fuldstændigt og blive erstattet af alternativer. Jeg vil benytte lejligheden til at opfordre Kommissionen til at sikre, at reglerne overholdes. Sker det, vil DCM udfase sig selv tilstrækkelig hurtigt.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Gyula Hegyi (PSE), skriftlig. – (HU) Med den beslutning, der er truffet i dag, begrænser Europa-Parlamentet brugen af farvefjernerne dichlormethan væsentligt. Som skyggeordfører for den socialdemokratiske gruppe i Europa-Parlamentet hilser jeg denne beslutning, som jeg har lagt meget arbejde i, velkommen. I de senere år har der været mange dødsfald som følge af brugen af dichlormethan. Dette yderst flygtige stof skader nervesystemet, og derfor er det også kræftfremkaldende. Ofrene var primært individuelle brugere, gør det selv folk og boligdekoratører, da der findes visse sikkerhedsbestemmelser i forbindelse med industriel brug. De koncentrationer, der blev målt i nogle europæiske industrivirksomheder, var så høje, at de i tilfælde af længerevarende eksponering ville forårsage kræft hos 10 % af arbejdstagerne.

Ifølge kompromisteksten, der nu er blevet vedtaget, kan dichlormethan fremover kun anvendes i farvefjernere til erhvervmæssig brug og under strenge sikkerhedsbestemmelser. Forbrugere og fagfolk må fjerne uønsket maling ved hjælp af de mange lige så effektive, men ikke-skadelige alternative kemiske stoffer eller f.eks. ved hjælp af pyrolytisk/termal fjernelse.

Det vigtigste er, at dette kræftfremkaldende stof ikke må anvendes i lukkede offentlige områder som f.eks. indkøbscentre eller underføringer, da de dampe, der dannes af flygtige stoffer er tungere end luft, og målinger har vist, at de synker nedad og derfor bringer især børn i fare. Vores gruppe tog i forbindelse med beslutningstagningen hensyn til de berørte fagforeningers holdning, da vores vigtigste mål i forbindelse med industriel brug er arbejdstagernes sundhed.

Bogusław Rogalski (UEN), skriftlig. – (PL) Som bekendt er mange farlige kemiske produkter tilladt til almindelig brug på trods de farlige stoffer, de indeholder. Et af disse stoffer er dichlormethan (DCM), der generelt anvendes til fremstilling af lægemidler, opløsningsmidler og andre produkter.

Det er et stof, som er særlig skadeligt for menneskets sundhed, da det er klassificeret som kræftfremkaldende. Det beskadiger nervesystemet og forårsager alvorlige skader på indre organer, som kan føre direkte til dødsfald.

Da børn har en højere respirationshastighed, er de mere udsat for dichlormethanforgiftning, og det samme er mennesker med hjerte-karsygdomme. Det er også alarmerende, at der har været dødsfald i tilknytning til dichlormethanforgiftning.

Det, at vi ved, at der findes produkter på markedet, som vil kunne udgøre et alternativ til produkter indeholdende dichlormethan, og den omstændighed, at nogle medlemsstater har forbudt brugen af dette stof ved at indføre et totalt forbud mod brugen af det, forekommer vigtigt.

Et yderligere argument for forbud mod DCM bør være den omstændighed, at eksperterne har påpeget, at vi ikke kan sikre, at forbrugerne anvender DCM på en sikker måde.

Kommissionens forslag om at indføre uddannelse i brugen af produkter indeholdende DCM til erhvervmæssig brug vil koste omkring 1,9 mia. EUR det første år.

At tage DCM ud af almindelig cirkulation forekommer derfor at være den mest fornuftige og ansvarlige løsning.

18. Bemyndigelse til at ratificere Den Internationale Arbejdsorganisations 2007-konvention om arbejdsforhold i fiskerisektoren (konvention 188) (forhandlinger)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er betænkning af Ilda Figueiredo for Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender om forslag til Rådets afgørelse om bemyndigelse af medlemsstaterne til i Det Europæiske Fællesskabs interesse at ratificere Den Internationale Arbejdsorganisations 2007-konvention om arbejdsforhold i fiskerisektoren (konvention 188) (KOM(2008)0320 – C6 0218/2008 – 2008/0107(CNS)) (A6-0423/2008).

Ilda Figueiredo, ordfører. – (PT) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Med denne betænkning ønsker vi at vedtage forslag til Rådets afgørelse om Den Internationale Arbejdsorganisations konvention 188 om arbejdsforhold i fiskerisektoren, der fastsætter internationale minimumsstandarder, som skal overholdes, og bedre forhold rundt omkring på jorden. På denne måde vil vi rette op på den ringe ratificering af mange konventioner om arbejdsforhold inden for søfart.

Denne konvention, der blev vedtaget i juni 2007 af den 96. internationale arbejdskonference, har til formål at fastsætte internationale minimumsstandarder for arbejde inden for fiskerisektoren og fremme anstændige leve- og arbejdsforhold for fiskere. Den behandler så vigtige spørgsmål som sundhed og sikkerhed på arbejdet, bemanning og hviletid, besætningsliste, hjemrejse i tilfælde af problemer, ansættelse, forhyring og social sikring.

Sektoren har ventet længe på vedtagelse af denne ILO-konvention om arbejdsforhold i fiskerisektoren, fordi den mener, at den er et fremskridt med hensyn til indførelse af mere anstændige arbejdsforhold i denne strategisk vigtige sektor, hvor omkring 30 mio. mænd og kvinder arbejder på verdensplan.

I 2003 indledte Det Internationale Arbejdsbureau og de tre ILO-parter udarbejdelsen af ajourførte og omfattende internationale arbejdsstandarder for fiskerisektoren, der skulle give fiskere over hele kloden passende beskyttelse på baggrund af sektorens særlige karakteristika og de særlige leve- og arbejdsforhold. Når man tager i betragtning, at det er en sektor med mange dødsulykker, som grov udnyttelse og manglende beskyttelse bidrager til, kræver den en særlig beskyttelse.

Konventionen gennemgår endvidere andre eksisterende konventioner om sektoren, særlig lavalder, lægeundersøgelse af fiskere, fiskeres forhyringskontrakt og skibsmandskabets opholdsrum om bord. Den ledsages af henstilling nr. 199. Det skal nævnes, at denne konvention blev nødvendig efter vedtagelsen af ILO's konsoliderede konvention om søfarendes arbejdsstandarder i februar 2006, som udelukkede fiskerisektoren fra sit anvendelsesområde.

Derfor opfordrer vi til, at der udfoldes alle tænkelige bestræbelser på at sikre, at de enkelte medlemsstater hurtigt ratificerer konventionen, helst inden 2012, da den vil træde i kraft, når den er blevet ratificeret af 10 af de 180 lande, der er medlem af ILO, hvoraf otte skal være kyststater. Det er dog lige så vigtigt, at bestemmelserne heri anvendes på steder, hvor de endnu ikke er trådt i kraft.

Til slut vil jeg gerne takke alle dem, der har bidraget til udarbejdelsen af denne betænkning, herunder min kollega Willy Meyer, ordfører for udtalelsen fra Fiskeriudvalget. Jeg håber, at mine kolleger her i Parlamentet vil underrette deres nationale parlamenter og regeringer, så denne konvention kan ratificeres hurtigst muligt.

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Fru formand, mine damer og herrer! Fiskeri er pr. natur det mest globaliserede erhverv, og et erhverv, der er udsat for globaliseringen i hele dens styrke. Det anslås, at 30 mio. mennesker arbejder inden for dette område, og disse mennesker er udsat for betydelige besværligheder og farer ud over virkningerne af globaliseringen. Ifølge statistikkerne fra ILO viser en sammenligning af antallet af dødsulykker inden for fiskerisektoren og antallet af dødsulykker på arbejdspladsen generelt, at fiskeri er et af de farligste erhverv i verden.

Alle de europæiske institutioner støtter det generelt anerkendte program for anstændigt arbejde. Kommissionen øgede for nylig sit engagement gennem den reviderede sociale dagsorden og en rapport i tilknytning til meddelelsen om anstændigt arbejde fra 2006. En vigtig del af Kommissionens indsats er dens støtte til internationale arbejdsstandarder. En generel forbedring af sikkerhedsforholdene, lægehjælp og retlig beskyttelse på fiskeriområdet sammen med niveauer for social beskyttelse, der ligger tættere på dem, som andre arbejdstagere har, kan kun opnås, hvis der gøres en indsats for at fastsætte minimumsstandarder på globalt plan. EU's medlemsstater har som medlemmer af ILO og med Kommissionens støtte bidraget mest muligt til udformningen af en ajourført og målrettet konvention, der vil resultere i fastsættelsen af disse internationale minimumsstandarder. Disse kan suppleres med mekanismer, der skal sikre harmoni, og mekanismer som f.eks. inspektioner i fremmede havne underlagt bestemte vilkår. I juni 2007 blev konventionen og den ikkebindende henstilling vedtaget af ILO's styrende organ.

Konvention 188 reviderer adskillige af ILO's ældre standarder vedrørende fiskere, og den kan, når den træder i kraft, skabe ens og forbedrede forhold for alle. Konventionen regulerer spørgsmål som lavalder, lægeundersøgelser, mandskabets hjemsted, hviletider, ansættelseskontrakter, hjemrejse, forhyring og arbejdstagernes hjemsted, løn, kost og indkvartering, lægehjælp og social sikring. Nogle dele af den nye konvention vedrører samordning af social sikring, og dette er et område, der udelukkende henhører under Fællesskabets kompetence. Rådet skal derfor tillade medlemsstaterne at ratificere disse dele af konventionen. Områderne med delt kompetence omfatter også adskillige andre emner. Da ILO's nye standarder skal træde i kraft så hurtigt som muligt, foreslår Kommissionen, at konventionen indebærer en udfordring for medlemsstaterne til at forsøge at fremskyde indsendelsen af deres ratificeringsdokumenter og om muligt indsende dem senest den 21. december 2012. Denne udfordring vil blive bakket op af en gennemgang af ratificeringssituationen, som Rådet vil foretage inden januar 2012.

Iles Braghetto, for PPE-DE-Gruppen. – (IT) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Som vi ved, og som en eller anden har sagt her i aften, anser ILO fiskerisektoren for at være et af de farligste arbejdsmiljøer. Antallet af dødsulykker hvert år ligger på omkring 24.000, og dette tal giver en idé om problemets omfang. Denne sektor kræver derfor omfattende regulering og vidtrækkende international lovgivning, som kan sikre en passende beskyttelse af leve- og arbejdsvilkårene for fiskere over hele verden, som ofte er udsat for grov udnyttelse.

Konvention 188 om arbejde i fiskerisektoren er derfor en lov af grundlæggende betydning, som sigter mod at fastlægge ens spilleregler inden for sektoren og bedre konkurrenceforhold. Som allerede nævnt fremmer konventionen anstændige leve- og arbejdsvilkår for fiskere, sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen, passende hviletider, besætningsliste, hjemrejse, ansættelse, løn og social sikring.

Disse indledende forhandlinger har vist os, hvor stor enighed, der er om betydningen af denne bestemmelse. Vi vil derfor gerne understrege det presserende behov for, at medlemsstaterne ratificerer den, så den kan træde i kraft snarest muligt.

Proinsias De Rossa, for PSE-Gruppen. – (EN) Fru formand! Jeg er meget glad for at kunne tale om dette emne her i aften. Jeg mener, at fiskeres arbejdsområde og også kvindelige fiskeres, hvis der overhovedet er nogen, er et af de farligste i verden. I Irland alene går der sjældent et år, hvor der ikke forsvinder et fiskerfartøj på havet, og mange fiskere skades under arbejdet.

Som tidligere socialminister i Irland var det min opgave at forsøge at finde frem til, hvordan rettighederne for folk, der arbejder på fiskerfartøjer, kunne respekteres. Det er et yderst komplekst område, hvor spørgsmålet er, om en person arbejder under en "arbejdskontrakt" eller en "kontrakt om arbejde", hvor forskellen er, at nogle arbejder som normale ansatte i skattemæssig henseende og således betaler deres bidrag til sociale sikringsordninger til skipperen, der er arbejdsgiver, og at nogle får del i overskuddet fra fangsten og ikke behandles som normale ansatte. Problemerne med at forene disse stillinger er yderst komplekse. Som minister lykkedes det mig at finde en europæisk lovgivning, der løste problemet i en kort periode, men desværre blev der efterfølgende gjort indsigelse mod den, og man fandt, at den ikke fandt anvendelse på nøjagtigt de spørgsmål, der var tale om.

Betydningen af at have fælles minimumsstandarder, der finder anvendelse globalt, er indlysende. Disse standarder omfatter sundhed og sikkerhed om bord, indkvartering, kost og faktisk en garanti for, at mindstelønningerne også gælder for dem, der er ansat, og at det påhviler ejerne af fartøjerne og skipperne at sikre, at folks bidrag betales fuldt ud.

Det er vigtigt, at disse er globale minimumsstandarder, fordi der desværre har været en tendens til at bruge den laveste fællesnævner på dette område som på andre områder, så jeg vil helt klart på et meget tidligt tidspunkt opfordre til, at denne konvention vedtages snarest muligt. Jeg mener, at 2012 ligger langt ude i fremtiden, og at vi bør forsøge at afkorte denne frist, hvis det overhovedet er muligt.

Kathy Sinnott, for IND/DEM-Gruppen. – (EN) Fru formand! Det er meget vigtigt, at fiskere har arbejdsvilkår, der er rimelige, så sikre, som et højrisikoerhverv som fiskeri kan være, og at de får en anstændig løn, der gør det muligt for fiskere at forsørge sig selv og deres familier. Indkomsten skal også udgøre et stabilt og pålideligt grundlag for opretholdelse af vores kystsamfund. Realiteten er, at kystsamfundene i min valgkreds finder det meget vanskeligt at overleve.

Spørgsmålet for mig i disse forhandlinger er, om ratificeringen af ILO's konvention 188, hvorved reguleringen og politikken udvides til at omfatte dem, der arbejder inden for fiskeri, vil fremme og beskytte fiskere, eller vil udgøre en hindring, og om den kan realisere de ens spilleregler på globalt plan, som vores fiskerierhverv har brug for for at kunne overleve.

En kenyansk delegation fortalte mig om et japansk fabriksfartøj, der fisker i deres og deres naboers farvande. Hvilke forhold oplever dem, der arbejder på dette fabriksfartøj? Ud fra det, jeg fik at vide, var forholdene ikke gode. Jeg ved dog, at de fisk, der fanges, ikke er til gavn for Afrikas befolkning, selv om de kommer fra deres territorialfarvand. Når disse fisk sælges på verdensmarkedet, sælges de ikke til priser, som Europa, særlig Irland, kan matche.

Arbejdsløse fiskere i Irland nægtes sociale velfærdsydelse, og det medfører mange lidelser. Hvis ratificeringen vil resultere i et væsentligt fald i dødsfaldene inden for fiskeriet, sikre sociale sikringsydelse til fiskere og sociale velfærdsydelse som f.eks. lægehjælp og arbejdsløshedsunderstøttelse, så hilser jeg den velkommen og opfordrer til denne ratificering. Hvis den endvidere fremmer fiskeriet som et bæredygtigt erhverv for små

og mellemstore operatører, særlig familieejede fiskerfartøjer, så kan jeg helt sikkert støtte den, for som tingene er nu, er fiskeri farligt og indebærer i mange dele af verden udnyttelse – ikke blot af fisk, men også af mennesker. Kan den, og vil den? Jeg håber det.

Jean-Claude Martinez (NI). – (FR) Fru formand! En bæredygtig forvaltning af fiskeressourcerne betyder naturligvis regulering af fiskeriet, men der bør også tages hensyn til fiskernes indsats. Fiskeri og først og fremmest offshorefiskeri og dybhavsfiskeri er, som alle er enige om, det hårdeste arbejde i verden, selv om vi ikke længere befinder os i en tid med de fiskeriforhold, der gjorde sig gældende for baskerne og islændingene i det 19. århundrede, hvor de tog ud på lange togter. Det er fortsat et meget hårdt erhverv, som fortjener respekt, og tegner sig for 24.000 dødsfald hvert år.

Fiskeri er et perfekt eksempel på en global aktivitet på grund af ressourcens globalisering, dvs. fiskene, som ikke tager hensyn til nationale grænser. Derfor er internationale love en passende reaktion. Da fiskeres arbejde skal reguleres internationalt, er lovgiver naturligvis Den Internationale Arbejdsorganisation (ILO), og vi fejrer nu 50-året for ILO's første konventioner om fiskeri, om lavalder, ansættelseskontrol, lægeundersøgelser og indkvartering. Den konvention, konvention 188, vi drøfter i dag, vil således ændre, supplere og revidere tidligere konventioner. Alt dette bør ratificeres hurtigst muligt inden 2012. Det er et fint eksempel på fælles forvaltning af fællesejede globale ressourcer, som gennemføres af parterne i enighed, og det haster, da søfartserhverv – havnearbejdere, fiskere og søfolk – i dagens globaliserede økonomiske konkurrence udsættes for alle former for misbrug, udnyttelse og smugling, og der er endog tilfælde af slaveri, alt sammen naturligvis for at nedbringe omkostningerne.

Retsbeskyttelse er derfor vigtig både med hensyn til sundhed, indkvartering, sikkerhed, arbejdstid, levevilkår, løn, lægehjælp og dermed arbejdskontrakter og social sikring. Vi fastsætter således nu en retlig status på minimumsniveau for fiskere, og ved at gøre dette skaber vi ens spilleregler for den globale konkurrence.

Det betyder måske ikke meget for europæiske fiskere, som allerede har dette, men for fiskere verden over i Peru, Asien eller Afrika, er det et stort skridt fremad.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Fru formand! Jeg mener, at forhandlingerne her i aften er meget vigtige, fordi vi med Europa-Parlamentets tilslutning, med den betænkning, som jeg forestiller mig, vi vil vedtage enstemmigt i morgen, igen skal tilføje momentum til gennemførelsen af dagsordenen for anstændigt arbejde, som vi alle støttede sidste år. Konvention 188 er kun en del af gennemførelsen af denne dagsorden for fiskerisektoren, der ikke var omfattet af standardkontrakten om arbejde til søs, og som tidligere talere har sagt, er det meget vigtigt, at vi også har en minimumsdækning på globalt plan inden for denne sektor.

Landene i EU vil, tror jeg, alle ratificere denne konvention inden 2012, som der opfordres til. Otte medlemsstater har allerede ratificeret den, hvilket betyder, at konventionen vil træde i kraft, og alle os, der lever langs kysten vil derfor kunne være stolte over, at vores fiskere er dækket og ikke udsættes for konkurrence fra tredjelande, som måske yder social støtte til deres fiskere.

Jeg vil gerne endnu en gang understrege, at Parlamentet allerede har stemt for beskyttelse af kvinder, der arbejder i eller i tilknytning til fiskeriet. Kvinder ansat i fiskeriet, både direkte og indirekte, er meget vigtige, for hvis kvinderne i kystsamfundene ikke bakkede op om fiskerne, ville disse områder være meget fattigere og meget mere spredt befolkede, fordi behov imødekommes af mennesker, ikke blot af retsakter.

Vi bidrager derfor til en kultur i kystområderne, en social kultur, der vil udnytte de kulturelle elementer i Europa i tilknytning til havet og kystområderne. Fra nord til syd har alle områder deres særlige kendetegn. Konventionen, som vi vedtager om medlemsstaternes ratificering yder dækning i alle tilfælde og af alle fiskernes behov.

Vi må navnlig støtte uddannelsesforanstaltninger og foranstaltninger i alderdommen for dem.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Fru formand, hr. kommissær! Som mine kolleger her i Parlamentet finder jeg det nødvendigt at vedtage standarder, der vil sikre anstændige arbejdsvilkår for ansatte inden for fiskeriet. EU kan ikke i det 21. århundrede tillade forhold, der svarer til slavearbejde, inden for nogen brancher. Jeg glæder mig over, at de foreslåede ændringer blev vedtaget på trepartsplan, hvor regeringer, arbejdsgivere og arbejdstagere fastlagde en detaljeret international arbejdsstandard, der tager hensyn til dette erhvervs særlige karakter. På plussiden tæller, at der med den nye ordning fastsættes bestemmelser om en lavalder, lægeundersøgelser, hvileperioder og social sikring, og at den også vedrører indkvartering, kost samt beskyttelse af sikkerhed og sundhed på arbejdspladsen. Alle disse elementer vil utvivlsomt føre til anstændige arbejdsvilkår

for fiskere samtidig med, at skader og dødsfald nedbringes. Selv om jeg repræsenterer et land uden nogen søgrænse, hilser jeg denne standard velkommen, jeg støtter fiskerne og ønsker for dem, at denne konvention må blive ratificeret snarest muligt, og ikke blot fordi jeg er glad for fisk.

Paulo Casaca (PSE). – (PT) Fru formand! Jeg vil gerne tilslutte mig ordføreren, kommissæren og alle vores kolleger, som glæder sig over dette initiativ fra ILO, og som opfordrer landene til at ratificere konvention 188.

Problemet er, at ofrene for deregulering af fiskerierhvervet – dette utæmmede marked uden grænser, principper eller begrænsninger – ikke kun er bæredygtigheden af den ressource, som fisk udgør, men også fiskerne selv. Beskyttelsen af fiskerne må blive en grundlæggende del om ikke den centrale del i den fælles fiskeripolitik.

Det er mit grundlæggende ønske. Vi må ikke stoppe med ratificeringen af denne internationale konvention, men gøre beskyttelsen af fiskerne til et centralt element i den fælles fiskeripolitik.

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg håber, De tillader, at jeg har noteret de argumenter, der er blevet fremsat under forhandlingerne, ned, fordi de ud fra en meget lang række synspunkter understregede betydningen af den konvention, der drøftes. De understregede ligeledes ud fra en tilsvarende lang række synspunkter og på grundlag af underbyggede argumenter betydningen af denne konvention for fiskernes dagligdag, og der er, som jeg nævnte i min indledning næsten 30 mio. fiskere. Mine damer og herrer efter min mening er den formelle proces for dette forslag klar. Vores efterfølgende politiske indsats bør fokusere på ratificering snarest muligt, fordi den frist, der er fastsat i Kommissionens forslag er den senest mulige frist, og enhver afkortning af denne frist er efter min mening en god ting. Jeg vil gerne takke ordføreren, Ilda Figueiredo, endnu en gang for det arbejde, hun har udført og takke alle parlamentsmedlemmerne for den støtte, de har tilkendegivet i forbindelse med dette forslag.

Ilda Figueiredo, ordfører. – (PT) Fru formand! Jeg vil gerne takke formanden og kommissæren samt alle de medlemmer, der har talt og støttet ratificeringen af denne konvention. Jeg er sikker på, at betænkningen vil blive vedtaget i morgen af Europa-Parlamentet og dermed vil bidrage til en hurtig ratificering i medlemsstaterne af konvention 188 ledsaget af henstilling 199 om arbejdsforhold i fiskerisektoren.

Som sagt er det vores mål, at den skal træde i kraft snart, helst inden 2012, og derfor opfordrer vi til, at alle medlemsstaterne ratificerer den. Den vil bidrage væsentligt til realiseringen af internationale minimumsstandarder, som sikrer bedre arbejdsvilkår, mere sikkerhed og færre dødsulykker rundt omkring på kloden i denne meget farlige, men også strategiske sektor.

Den vil også bidrage til anerkendelse af fiskernes værdighed, deres arbejde er så hårdt, og det er dem, vi bør fokusere på.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

19. Dagsorden for næste møde: se protokollen

20. Hævelse af mødet

(Formanden hævede mødet kl. 22.45)